

jul, avgust, septembar 2022.

**SA HRISTOM
U PEĆI NEVOLJE**

1. Pastirova peć nevolje	5
2. Nevolje koje dolaze	13
3. Kavez za ptice	21
4. Odraz zlatarevog lica	29
5. Ekstremna vrelina	37
6. Uprežanje svih snaga u borbi	45
7. Neuništiva nada	53
8. Gledanje Nevidljivoga	61
9. Život proslavljanja Boga	69
10. Krotost u peći nevolje	77
11. Čekanje u peći nevolje	85
12. Umreti kao seme	93
13. Hristos u peći nevolje	101

SA HRISTOM U PEĆI NEVOLJE

Autor: Gevin Entoni

Broj 3/2022.

Priprema:

Hrišćanska adventistička crkva, Odeljenje za subotnu školu
www.subotnaskola.org

Odgovara: Želimir Stanić, Beograd, Radoslava Grujića 4

Prevod: Tamara Babić

Lektura: Mirjana Đerić

Prelom: Gordana Ardeljan

Izdaje: »Preporod«, Beograd

Za izdavača: Saša Todoran, 11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Tiraž: 850

Za internu upotrebu

Tabele priprema Odeljenje za subotnu školu

© [2022] Generalna konferencija Hrišćanske adventističke crkve*. Sva prava pridržana. Nijedno lice ili ustanova ne može da menja, prepravlja, prilagođava, prevodi, reprodukuje ili objavljuje nijedan deo biblijske pouke bez prethodnog pismenog odobrenja Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve*. Odeljenske službe Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* su ovlašćene da se pobrinu za prevod biblijske pouke, u skladu sa posebnim smernicama. Autorska prava takvih prevoda i njihovo objavljivanje i dalje su u nadležnosti Generalne konferencije. Izrazi »Hrišćanska adventistička«, »Adventistička« i logo sa plamenom su registrovane oznake Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* i ne mogu se koristiti bez prethodnog odobrenja Generalne konferencije.

„Sve je kroz nju postalo, i bez nje ništa nije postalo što je postalo“ (Jovan 1,3).

„Sve je“ stvorio On, Isus, a ipak — prema Svetom pismu — „Isus je plakao“ (Jovan 11,35). Tvorac je plakao? Štaviše, Isus je bio „prezren... i odbačen između ljudi, bolnik i vičan bolestima, i kao jedan od koga svak zaklanja lice, prezren da ga ni za što ne uzimamo“ (Isaija 53,3). Tvorac, čovek tuge, prezren i odbačen? Jednom je čak povikao: „Bože moj! Bože moj! zašto si me ostavio?“ (Matej 27,46).

Kako je to moguće? Ipak, moguće je, zato što je Isus, naš Stvoritelj, istovremeno i naš Otkupitelj, i kao takav, On je Raspeti Bog – Stvoritelj koji je preuzeo ljudsku prirodu i u toj našoj prirodi celog života trpeo oskudicu i teškoće, što se završilo Njegovim raspinjanjem na rimski krst.

Tako je naš Stvoritelj, Onaj u kome „živimo, i mičemo se, i jesmo“ (Dela 17,28), stradao u ljudskoj prirodi na načine koje niko od nas ne bi mogao da podnese. Mi možemo iskusiti samo svoje muke, svoje jade, a On je na krstu poneo „bolesti naše... i nemoći naše“ (Isaija 53,4) – i to svih nas. To je najneverovatniji čin u celoj istoriji svemira.

Imajući u vidu takvu pozadinu (raspetog Boga koji se nadvija nad nama), mi ćemo u narednih nekoliko meseci nastojati da bolje shvatimo ono što nam je inače neshvatljivo – sopstvenu patnju, stradanje hrišćana, onih koji su svoj život predali Hristu. Ne tvrdimo da ćemo pružiti sve, pa možda čak ni većinu odgovora. Mi tvrdimo samo da je „Bog ljubav“ (1. Jovanova 4,8), da Njemu, i pored svega što se dešava, možemo verovati, i da možemo rasti u milosti prolazeći kroz sve to, ma koliko to bio bolan proces.

U ovom tromesečju proučavaćemo Božju Reč i posmatrati kako su se drugi ljudi, od krvi i mesa kao i mi, mada su zračili verom, ipak suočavali sa očajem, izdajom, razočaranjem, gubitkom, nepravdom i zlostavljanjem (da li vam to zvuči kao nešto sa čim se možete povezati?). Kako su se oni snašli? Šta su naučili? Šta mi, na osnovu njihovog primera, možemo naučiti?

Dok budemo posmatrali te ljude, njihova iskustva, njihove borbe i iskušenja vere (koja bi mogla biti veoma slična našim), ne smemo gubiti iz vida Krst koji se nalazi u pozadini svega toga. Sa čim god da se suočimo, uvek moramo imati na umu da je Isus Hristos, naš Stvoritelj i Otkupitelj, prošao kroz nešto mnogo gore.

Naš Bog je Bog koji strada. Čak je i Alber Kami, mada nije bio baš posvećeni hrišćanin, razumeo neke od implikacija krsta i Božjeg stradanja na njemu: „Noć na Golgoti je toliko važna u istoriji čoveka samo zato što je, u njenoj senci, Božanstvo napustilo svoje tradicionalne privilegije i čašu smrtno agonije, uključujući krajnji očaj – ispilo do poslednje kapi“ (Alber Kami, *Pobunjeni čovek*). Ili, kako je to Elen G. Vajt izrazila: „Krst je našim otupelim čulima otkrio bol koji je greh, od samog svog začetka, nanosio Božjem srcu“ – *Vaspitanje*, str. 263 (original).

Lekcije koje ćemo ovde proučavati nisu teodiceja, pravdanje Boga s obzirom na problem postojanja zla. Umesto toga, kao što smo rekli, one treba da nam pomognu da prebrodimo neizbežnu patnju s kojom se svi ovde suočavamo, u svetu u kome je zgrešiti skoro isto tako lako kao disati. Ono što ćemo pokušati da pokažemo jeste da bol, patnja i gubitak ne znače da nas je Bog napustio. To samo znači da mi, čak i kao vernici, učestvujemo u zajedničkoj sudbini palog roda. Razlika je ipak u tome što mi, zahvaljujući Isusu i nadi koju On nudi, možemo da pronađemo smisao i svrhu u onome što izgleda besciljno i besmisleno, i da nekako, čak i kad ne možemo ni da zamislimo kako, nastavimo da verujemo obećanju da „sve ide na dobro“ onima koji vole Boga (Rimljanima 8,28) – Boga koji je, mada je sve stvorio, takođe u svemu i postradao (i upravo zato Ga volimo).

Gevin Entoni, koji je najvećim delom doprineo sastavljanju ove Po-uke, odrastao je na Šri Lanki u porodici misionara. Radio je kao pastor u Engleskoj, a dok je pisao ove lekcije, bio je predsednik crkvene Oblasti na Islandu.

PASTIROVA PEĆ NEVOLJE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Psalmi 23, Rimljanima 12,18-21.

Tekst za pamćenje: „Dušu moju oporavlja, vodi me stazama pravednim imena radi svojega“ (Psalmi 23,3).

Sofi se naslonila na vrata svoje spavaće sobe i skliznula na pod. Suze su joj brzo navirale, a onda je zajecala. „Kako je mogao? Kako je mogao!“ Upravo je primila vest koja joj je slomila srce. Neko koga je smatrala prijateljem, koga je poštovala i kome je verovala, širio je grozne tračeve o njoj kako bi uništio njenu reputaciju i njen posao. Pošto je zgrabila svoju Bibliju sa kreveta, iznenada je zatekla sebe kako zuri u neke veoma poznate reči: „Dušu moju oporavlja, vodi me stazama pravednim imena radi svojega. Da pođem i dolinom sjena smrtnoga, neću se bojati zla; jer si ti sa mnom; štap tvoj i palica tvoja tješi me“ (Psalmi 23,3.4).

„Nemoguće!“ – promrmljala je sama za sebe. Ali, zaključak se nije mogao izbeći. Pastir u psalmu vodi svoje ovce stazama pravednim, ali po svemu sudeći, upravo ti putevi vijugaju ka dolini senke smrti. Da li je zaista moguće da je čak i tu bolnu izdaju od strane prijatelja, tu mračnu dolinu, Bog mogao da iskoristi kako bi je poučio pravednosti?

Kratak pregled pouke za ovu sedmicu: Kada ste više duhovno napredovali – u lepim ili teškim trenucima?

VODIČ NA PUTOVANJU – PASTIR

„Gospod je pastir moj, ništa mi neće nedostajati“ (Psalmi 23,1). Neku decu su zamolili da nacrtaju Boga. Svako od njih je, bez izuzetka, negde na slici nacrtalo srce. Na pitanje zašto, jednoglasno su izjavili da je Bog ljubav. To je jednostavno tako.

Lako je imati dobro mišljenje o Bogu i Njegovim namerama kad nam sve ide dobro. Ali kako starimo, i život nam postaje sve teži i komplikovaniji, naš pogled na Boga počinje da se menja. Bog se, naravno, ne menja (Jevrejima 13,8; Jakov 1,17), ali se mi menjamo.

S obzirom na stočarski način života ljudi u starozavetno doba, 23. Psalam koristi sliku pastira da opiše kako se Bog stara o nama. Simbol pastira se koristi za Boga – i u Starom i u Novom zavetu. To je divna slika, i ona se ne menja. Pre nego što pobliže pogledamo 23. Psalam, ispitajmo kako su različiti biblijski pisci razumeli posao i karakter pastira.

Šta možemo saznati o Pastiru na osnovu svakog od sledećih stihova?

Isaija 40,11 _____

Jeremija 23,3.4 _____

Jezekilj 34,12 _____

Jovan 10,14-16 _____

1. Petrova 2,25 _____

Vratimo se sada na 23. Psalam. Šta Pastir čini starajući se za svoje ovce?

Psalmi 23,2 _____

Psalmi 23,3 _____

Psalmi 23,4 _____

Psalmi 23,5 _____

Psalmi 23,6 _____

Koliko vam znači to što ste svesni da postoji neko takav ko se brine o vama? Kako biste, pomoću te slike, mogli da ohrabrite nekoga čija je slika o Bogu pomračena usled njegovih ili njenih ličnih borbi, kakve god one bile?

MESTA KROZ KOJA PROLAZIMO NA PUTOVANJU

„Vodi me stazama pravednim imena radi svojega“ (Psalmi 23,3).

Zamislite „staze pravedne“ (Psalmi 23,3) koje se pružaju pred vama, sežući u daljinu. Ne možete im sagledati kraj, ali znate da se na kraju tog putovanja nalazi dom – Božji dom. Kad pažnju usmerite na nešto što vam je bliže, možete li da vidite kuda ti putevi vode? Neka mesta vidite sasvim jasno, dok su druga potpuno zaklonjena velikim i opasnim preprekama. Ponekad se staza gubi preko litice. Neki delovi staze su lako, a drugi teško prohodni. Upravo tako je bilo kad je Izrael putovao iz Egipta u Obećanu zemlju, a na isti način je to opisano i u ovom psalmu.

Prepoznajte u 23. Psalmu mesta koja David vidi, a kroz koja ovce prolaze dok se stazama pravednim kreću ka domu Gospodnjem.

Ali zašto se ti putevi nazivaju „stazama pravednim“ ili „pravim putevima“? Postoje četiri važna razloga. Prvo, to su pravi putevi jer vode do pravog odredišta – Pastirovog doma. Drugo, to su pravi putevi zato što nas dovode u sklad sa pravom osobom – samim Pastirom. Treće, to su pravi putevi jer nas uvežbavaju da budemo pravi ljudi – poput Pastira. Četvrto, to su pravi putevi zato što nam pružaju pravo svedočanstvo – kako postajemo pravi ljudi, tako odajemo slavu Gospodu. To su „ispravni“ ili „pravedni“ putevi, bez obzira da li je hodati njima lako ili teško.

Važno je shvatiti da, kada nas Bog vodi, Njegov cilj nije samo da dopremi „pošiljku“ na odredište. Božje vođstvo podrazumeva mnogo više od usmerenja i zaštite. Kao što je slučaj u mnogim biblijskim primerima u kojima je Bog vodio svoj narod (bilo da je vodio Avrama svojim obećanjima ili je vodio Izrael stubom od ognja i oblaka), suština je uvek u tome da, kada vodi svoj narod, On ga zapravo obučava pravednosti.

U kojoj meri ste svesni da je pravednost ono čemu Pastir daje prioritet u vašem životu? Na koji način iskušenja i probe mogu da promene vaš život tako da bolje odražavate Hristov karakter?

NEOČEKIVANO SKRETANJE BR. 1: DOLINA

„Da pođem i dolinom sjena smrtnoga, neću se bojati zla; jer si ti sa mnom; štap tvoj i palica tvoja tješi me“ (Psalmi 23,4).

Bilo bi lepo kada bi sve staze pravednosti vijugale samo duž travnatih obala bistrih potočića. Ali David nam to tako ne prikazuje. Te staze vode i kroz dolinu senke smrti – što nije mesto koje bismo poželjeli da posetimo! U određeno doba godine, kanali i jaruge u Izraelu bivaju naglo poplavljeni, što se dešava neočekivano i može biti pogubno. Ta mesta su takođe neobično uska, sa strmim padinama koje zaklanjaju svetlost. Zato je „senka smrti“ prikladan izraz za „veoma duboku senku“ ili „duboku tamu“.

Setite se trenutaka kada ste bili u sopstvenoj „dolini sena smrtnoga“. Kako je to izgledalo? Da li ste osećali strah, mada ste znali da je Pastir tu? Koji su vam biblijski stihovi bili najdragoceniji u to vreme i zašto?

Šta mislite, kako su ovce završile u toj dolini? Mislite li da su tamo otišle same, ili ih je Pastir lično poveo tim putem? Obratite svoj odgovor.

Elizabet Eliot piše: „Jagnje koje se zateklo u dolini senke smrti moglo bi zaključiti da je pogrešno vođeno. Ali bilo mu je potrebno da prođe kroz tu tamu da bi naučilo da se ne plaši. Jer, pastir je još uvek s njim.“ – Elisabeth Elliot, *Quest for Love* (Grand Rapids, MI: Revell Books, 1996), p. 218.

Da li ste ikad pomislili da ste „greškom odvedeni“ u dolinu? Kako ste odgovorili Bogu u tom trenutku? Zašto mislite da je Pastir rizikovao da bude pogrešno shvaćen dopuštajući da uđemo u mračnu dolinu?

NEOČEKIVANO SKRETANJE BR. 2 – OPKOLJENA TRPEZA

„Postavio si preda mnom trpezu na vidiku neprijateljima mojim; namazao si uljem glavu moju, i čaša je moja preopuna“ (Psalmi 23,5).

Tokom života neizbežno nailazimo na neke neprijatelje. Kako se nosite s njima? Da li ste ikad ležali noću budni, prevrtali se i smišljali kako da se osvetite onima koji pokušavaju da vas povrede ili unište vaš rad? Hrišćanima može biti teško da nauče kako da se nose s neprijateljima.

Kakve ste neprijatelje imali u životu? Kako ste reagovali na one koji su pokušali da povrede vas ili one do kojih vam je stalo? Koliko ste uspešno sledili reči koje nam je Hristos uputio u tekstu Matej 5,44, ili Pavle u Rimljanima 12,18-21?

U tekstu Psalmi 23,5, David nam otkriva zanimljiv način obračuna s neprijateljima. On odvrća pogled s njihovog prisustva i umesto toga gleda šta Bog čini u njegovu korist. A Bog je tamo i priprema gozbu za njega.

U Davidovoj kulturi, kada bi počasni gost došao na gozbu, domaćin bi mu pomazao glavu uljem pre nego što uđe u salu za proslavu. To ulje je bilo mešavina maslinovog ulja i parfema. Tada bi gost bio smešten za sto sa mnogo više hrane nego što bi iko ikada mogao da pojede.

Na koji način nas te tri stavke (sto, ulje, čaša) u tekstu Psalmi 23,5 podsećaju na to kako se Bog brine o nama, čak i kad se nalazimo u dolini?

Kao što nas Pavle podseća, „naš rat nije s krvlju i s tijelom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba“ (Efescima 6,12). Naši neprijatelji uključuju one koje vidimo i one koje ne vidimo. Hteli mi to ili ne, mi smo opkoljeni. Ipak, kada smo sa Pastirom, nijedan neprijatelj, vidljiv ili nevidljiv, ne može da ukrade ono što nam je On obezbedio.

Razmislite o tome kako se Pastir ponašao prema vama kada ste bili okruženi neprijateljima. Šta ste u tim trenucima mogli da zapazite što vam omogućava da budete zahvalni čak i kad prolazite kroz takve teškoće?

POUZDANO OBEĆANJE U VEZI S PUTOVANJEM

„Da! Dobrota i milost tvoja pratiće me u sve dane života mojega, i ja ću nastaviti u domu Gospodnjem zadugo“ (Psalmi 23,6).

Kada se nađemo u dolini ili neprijateljskom okruženju, ponekad smo u iskušenju da pomislimo da smo ostali sami. Nemamo baš uvek utisak da Bog čini nešto veliko za nas. Pomišljamo čak da, u slučaju da nam je zaista pomogao, ne bismo ni bili u toj situaciji. Međutim, David to očigledno nije posmatrao na takav način.

U koje dve pojedinosti je David, prema tekstu Psalmi 23,6, bio siguran uprkos iskušenjima? (Videti takođe Efescima 1,4; 2. Petrova 1,10; Jevrejima 11,13-15.)

U nekim prevodima stoji: Božja dobrota i neiscrpna ljubav (Božje zavetno obećanje) će me „pratiti“ u sve dane mog života. Međutim, prvobitni glagol je mnogo snažniji, i taj stih bi zapravo trebalo da glasi: Njegova dobrota i neumorna ljubav će me „proganjati“ u sve dane mog života. (To je u stvari isti jevrejski glagol koji se koristi u stihovima kao što su 1. Mojsijeva 14,14, Isus Navin 10,19 i 1. Samuilova 25,29, gde je ideja o „gonjenju“ ili „poteri“ veoma jasna.)

Kakva slika se javlja u vašem umu kad pokušate da zamislite kako vas dobrota i neiscrpna ljubav „progone“? Šta mislite, šta je David hteo da nam kaže o Bogu opisujući Njegovu brigu za nas na takav način?

Koliko god je dolina duboka i koliko god su naši neprijatelji uporni, sigurnost u Božju dobrotu i neiscrpnu ljubav, kao i sigurnost u Njegovo vođstvo do samog kraja našeg putovanja sasvim je neupitna. Ako je razmišljanje o tome moglo da podupre Isusa na Golgoti, onda bi trebalo da ohrabri i nas.

Postoje, međutim, trenuci u kojima oni do kojih nam je stalo mnogo toga dovode u pitanje. Najbolji način da se, poput Davida, pozabavimo tim nedoumicama, nije pružanje teoloških objašnjenja o tome šta Bog može da uradi. Najbolji način je, kao što nam David pokazuje u tekstu Psalmi 23,6, pružanje podrške i iznošenje ličnih uverenja u vezi sa istinom o našem Bogu.

Na osnovu vašeg ličnog znanja o Bogu, koji dokazi potkrepljuju tvrdnju da nas Njegova dobrota i nepresušna ljubav „progone“? Koje dokaze možete dodati iz Biblije? Kako biste to mogli da podelite sa onima koji dovode u pitanje sigurnost u Božje staranje? U kom smislu je Krst najveći primer te „potere“?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Testimonies for the Church*, vol. 4 (*Svedočanstva za zajednicu IV*) od Elen G. Vajt pročitajte poglavlje „Misionari u domu“ str. 143 (original), a u knjizi *Čežnja vekova* poglavlje pod naslovom „Božanski Pastir“, str. 476-484 (original).

„Oni koji budu izvojevali konačnu pobjedu imajuće u svom duhovnom životu časove strašne zbunjenosti i velikih iskušenja; ali oni ne smeju da odbace svoje pouzdanje u Boga, jer je to deo njihovog vaspitanja u Hristovoj školi; to je neophodno potrebno da bi se očistili od svake troske. Sluga Božji treba hrabro da se odupre svakom napadu neprijatelja, njegovim drskim ruganjima, i da savlada sve prepreke koje sotona stavlja na njegov put...

Ako upravljate svoj pogled gore, umesto da gledate na vaše zemaljske teškoće, vi nećete podleći. Videćete kako vam Isus pruža ruku pomoći. Dosta će biti da mu sa detinjim poverenjem i vi pružite svoju i On će vas voditi. Poveravajući se Njemu, bićete osnaženi nadom...

U Hristu ćete naći pomoć da izgradite jak, uravnotežen, divan karakter. Sotona ne može da spreči uticaj videla koje takav karakter zrači... Bog nam je dao svoj najbolji dar, svog jedinorodnog Sina, da bi nas podigao, oplemenio i osposobio za svoje carstvo obukavši nas u savršenstvo svog karaktera.“ – Elen G. Vajt, *Poruka mladima*, str. 63, 64 (original).

PITANJA ZA RAZMIŠLJANJE:

1. U kojoj meri ste svesni da časovi „strašne zbunjenosti i velikih iskušenja“ koje doživljavate u životu mogu zapravo biti deo vašeg „disciplinovanja u Hristovoj školi“?
2. Na koji način bi naša pomoć, uteha i ohrabrenje drugima koji se nalaze u dolini mogli biti deo onoga što Pastir čini kako bi ljude proveo kroz njihove krize? Šta vi kao crkva možete preduzeti da bi Gospod mogao bolje da vas upotrebi kako bi pomogao onima kojima je to potrebno?
3. Neka svako u vašem razredu kaže nešto o tome kako ga je dobrota i milost „progonila“. Šta možete naučiti iz iskustava drugih ljudi?
4. Razmislite o poslednjim časovima Hristovog života, kada se On nalazio u nevolji i teškom iskušenju. Prema onome što možete da zaključite, bilo na osnovu Biblije ili dela Elen G. Vajt (*Čežnja vekova* je odličan izvor), kako je Isus, u svojoj ljudskoj prirodi, mogao sve to da izdrži? Šta možemo izvući za sebe iz Njegovog primera, a što će nam značiti kad se i sami nađemo u nevolji?

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE

NEVOLJE KOJE DOLAZE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Petrova 4,12-19; 1. Petrova 5,8-11; Rimljanima 1,21-32; Jeremija 9,7-16, 2. Korinćanima 12,7-10.

Tekst za pamćenje: „Ljubazni! Ne čudite se vrućini koja vam se događa za kušanje vaše, kao da vam se što novo događa; nego se radujte što stradate s Hristom, da biste, i kad se javi slava njegova, imali radost i veselje“ (1. Petrova 4,12.13).

U hemijskim laboratorijama često se različite materije stavljaju u male posude i zagrevaju do ekstremnih temperatura. Kako posuda postaje toplija, materijali se ili tope, pucaju, prskaju ili gore, u zavisnosti od svog sastava. Ta posuda se zove retorta (engl: crucible – reč koja se javlja u naslovu pouke za ovo tromesečje).

Retorta se u rečniku definiše kao (1) posuda za topljenje supstance koja zahteva visok stepen toplote, (2) nevolja ili teško iskušenje, (3) mesto ili situacija u kojoj koncentrisane sile međusobno deluju kako bi izazvale promenu ili razvoj, ili na to uticale.

Te definicije nam takođe daju koristan uvid u ono što se dešava u našem duhovnom životu. Ove sedmice ćemo istaći neke razloge iz kojih bismo se mogli iznenada naći pod pritiskom i doživeti iskušenja, i to u položaju u kom nas okolnosti pozivaju da se menjamo, razvijamo i usavršavamo karakter. To će nam pomoći da postanemo svesni šta Bog čini u našem životu, da bismo, kada uđemo u retortu (tj. kad se nađemo u nevolji), imali ideju kako da reagujemo.

Kratak pregled pouke za ovu sedmicu: Koji su uzroci teških trenutaka koje doživljavamo u svom životu?

IZNENAĐENJA

„Ljubazni! Ne čudite se vrućini koja vam se događa za kušanje vaše, kao da vam se što novo događa“ (1. Petrova 4,12).

Iznenada, bolna iznenada, mogu doći na mnogo načina. Auto koji iz suprotnog pravca skreće na vaš put. Iznenadno obavještenje da gubite posao. Lekarski pregled koji vam donosi neočekivane loše vesti. Izdaja nekoga koga ste voleli i za koga ste mislili da vas voli. Koliko god da je bol i sam po sebi jak, elemenat iznenada još više ga pojačava.

Ove sedmice razmotrićemo nekoliko specifičnih tipova bolnih situacija koje ne bi trebalo da nas zateknu nespremljene.

Za početak, osvrnimo se na tekst 1. Petrova 4,12. Grčka reč za „čuditi se“ u tekstu 1. Petrova 4,12 označava nešto „strano“ ili „tuđe“. Petar poziva svoje čitaoce da ne upadnu u zamku, verujući da su vatrena iskušenja i nevolje strani hrišćanskom iskustvu. Umesto toga, treba ih smatrati normalnim – nečim što može i treba da se očekuje.

Reč koja se koristi za „vrućinu“ ili „vatreno kušanje“ potiče od druge grčke reči koja znači „gorenje“. Na drugim mestima se prevodi i kao „peć“. To iskustvo stradanja za našu veru moglo bi se, dakle, smatrati „procesom topljenja“ – procesom u retorti.

Pročitajte tekst 1. Petrova 4,12-19. Koja je Petrova poruka?

Mnoge od nas patnja prosto iznenadi, jer često imamo suviše pojednostavljen pogled na hrišćanski život. Znamo da postoje dve strane – Bog koji je dobar, i soton koji je loš. Zbog toga često sve ono što doživljavamo kao dobro, automatski stavljamo u „kutiju“ sa Bogom, a sve što doživljavamo kao loše u „kutiju“ sa sotonom. Međutim, život nije tako jednostavan. Ne možemo na osnovu svojih osećanja odlučivati šta se nalazi u Božjoj a šta u sotoninoj kutiji. Ponekad hodanje sa Bogom može biti izazovno i teško. A s druge strane, hodanje za sotonom može delovati kao nešto što donosi velike nagrade. Jov, koji je, iako pravedan, ipak postradao, pruža dobru ilustraciju te činjenice postavljajući Bogu pitanje: „Zašto bezbožnici žive, stare, i bogate se? (Jov 21,7).“

Petar je govorio o iskušenjima koja su posledica zalaganja za Hrista. Ali postoje i drugi razlozi iz kojih se možemo naći u nevolji i iskušenju. Kako bi tekst 1. Petrova 4,12-19 mogao da vam pomogne da nekom prijatelju taktično objasnite zašto ne bi trebalo da ga iznenade bolna iskušenja s kojima će se možda suočiti?

NEVOLJE KOJE IZAZIVA SOTONA

„Budite trijezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere“ (1. Petrova 5,8).

Pročitajte navedeni stih. Koja poruka se tu nalazi za nas? Zapitajte se: „Koliko ozbiljno shvatam ove reči?“ Šta činite u svom životu što pokazuje da li ih zaista ozbiljno shvatate?

Da li ste ikada posmatrali gladnog lava? To je stravičan prizor, zato što znate da on može da zgrabi i pojede skoro sve što poželi. Petar kaže da se sotona šunja unaokolo na isti način. Kad pogledamo oko sebe, vidimo posledice te njegove žudnje za ubijanjem. Smrt, patnja, izvrtnje istine, kvarenje morala i vrednosti vidljivi su svuda. Ne možemo da ne zapazimo delovanje sotone.

Pročitajte tekst 1. Petrova 5,8-11. Kako bi hrišćani trebalo da reaguju na sotonino vrebanje?

Šta je Bog obećao da će učiniti za one koji stradaju? 1. Petrova 5,10.

Petar zapisuje te reči u kontekstu odgovora na napade koje sotona vrši na hrišćansku veru. Ali kao što smo pomenuli, sotona radi na mnogo različitih načina. I mada moramo biti svesni stvarnosti i snage našeg neprijatelja, ne smemo se nikad obeshrabriti. Moramo uvek imati na umu da ga je Isus pobedio, da je sotona poraženi neprijatelj, i da sve dok smo povezani sa Isusom, sve dok se držimo Njega u veri, ni mi nikad ne možemo biti poraženi. Zahvaljujući krstu, Hristova pobjeda je naša pobjeda.

Razmislite o još nekim načinima na koje nam sotona zadaje bol. Kako nam čitanje teksta 1. Petrova 5,8-11 pomaže da se nosimo s mukama kroz koje prolazimo budući da živimo u grešnom svetu u kom sotona izaziva pustoš i kaos?

NEVOLJE ZBOG GREHA

„Jer se otkriva gnjev Božij s neba na svaku bezbožnost i nepravdu ljudi koji drže istinu u nepravdi“ (Rimljanima 1,18).

Sve što radimo ima određene posledice. Ako stojite na vrelom suncu sa sladoledom, on će se sigurno istopiti. Uzrok i posledica uvek idu zajedno. I koliko god mi očajnički želeli da stvari budu drugačije, tako je i sa grehom. Zbog njega uvek žanjemo posledice. Ne radi se o tome da Bog sedi na nebu i pita se kakve bi strašne stvari mogao da učini ljudima koji greše. Ne, greh sam sa sobom nosi određene posledice.

Problem je što često mislimo da možemo nekako da nadmudrimo Boga i da grešimo, a da ne iskusimo posledice. To se nikad ne dešava. Pavle vrlo jasno govori o tome da greh ostavlja posledice, i to ne samo za večnost. Njegove bolne i uznemirujuće posledice osećamo već danas.

U Rimljanima 1,21-32 Pavle opisuje proces koji dovodi do toga da ljudi padnu u greh, i navodi posledice tih greha. Čitajte te stihove uz molitvu i pažljivo, a onda sagledajte suštinu onoga što Pavle govori, usredsređujući se posebno na pojedine faze greha i njegove posledice.

Nekoliko stihova ranije Pavle opisuje te posledice kao „gnjev Božij“ (Rimljanima 1,18). Božji gnjev u tom tekstu odnosi se jednostavno na to što Bog dozvoljava da ljudi požanju ono što su posejali. Čak i kad je reč o hrišćanima, Bog se ne meša odmah da bi uklonio bol izazvan našim sopstvenim postupcima. On nas često pušta da iskusimo posledice svojih dela da bismo razumeli koliko je naš greh duboko štetan i neprijatan.

Razmatrali smo posledice kršenja Božjeg moralnog zakona. Ali šta je sa kršenjem Božjih zdravstvenih zakona? Naše telo je Božji dom. Ako zlostavljamo svoje telo tako što se ne hranimo zdravo ili ne vežbamo, ili smo stalno prezaposleni, to je takođe greh protiv Boga. A to za posledicu ima stvaranje uslova koji nas mogu dovesti u tešku situaciju.

Na koji način ste vi u svom životu poznjeli neposredne posledice svojih greha? Koje lekcije ste naučili? Koje promene morate da uvedete da ne biste ponovo prošli kroz nešto slično?

NEVOLJE RADI PROČIŠĆENJA

„Zato ovako govori Gospod nad vojskama: gle, pretopiću ih, i okušaću ih; jer što bih činio radi kćeri naroda svojega?“ (Jeremija 9,7).

„Ako vas Duh Božji podseti na reč Gospodnju koja vas povređuje, možete biti sigurni da u vama postoji nešto što On želi potpuno da uništi.“ – Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest*, (Uhrichsville, OH: Barbour & Company, Inc., 1963), p. 271.

Kako razumete navedeni citat i biblijski stih? Kakvo je vaše iskustvo sa bolom uključenim u proces pročišćenja?

Pročitajte tekst Jeremija 9,7-16. **Bog kaže da će „pročistiti i okušati“ ili „pretopiti“ Judu i Jerusalem (Jeremija 9,7). Koja dva razloga Bog navodi za to? (Jeremija 9,13.14). Kako će doći do tog pročišćenja? (Jeremija 9,15.16).**

Božji proces pročišćenja i kušanja uključuje neke drastične mere. Postoje tri moguća razloga iz kojih nam pročišćenje i kušanje mogu delovati kao velika nevolja. Prvo, mi doživljavamo bol kada Bog dopusti da nam okolnosti skrenu pažnju na naš greh. Nešto ranije, Jeremija s tugom piše: „Izgorješe mjehovi, oganj sažeže olovo, uzalud se pretapa, jer se zla ne mogu odlučiti“ (Jeremija 6,29). Zato su ponekad potrebne drastične mere da bi nam privukle pažnju. Drugo, osećamo veliku teskobu i tugu kad jasno sagledamo svoje grehe. Treće, postajemo frustrirani kad pokušamo da živimo drugačije. Može biti prilično neprijatno i teško odreći se nečega što je tako dugo bilo deo nas.

Razmislite o gresima s kojima se borite. **Ako bi Bog danas hteo da vas okuša i oplemeni, kako bi to mogao da učini? Šta biste već sada mogli da učinite da biste to rešili, pre nego što Bog poželi da preduzme neke drastične korake u vezi sa vama, kao što je učinio sa Izraelom?**

NEVOLJE KOJE DOVODE DO SAZREVANJA

„I da se ne bih ponio za premnoga otkrivenja, dade mi se žalac u meso, anđeo sotonin, da me ćuša da se ne ponosim“ (2. Korinćanima 12,7).

Velika je razlika između sečenja i orezivanja. Sečemo biljke koje više ne želimo, a orezujemo one od kojih očekujemo veći prinos. Oba procesa, međutim, zahtevaju oštar nož. Zaista, orezivanje zahteva odsecanje delova biljke, zbog čega bi baštovan početnik mogao da se uplaši da će je uništiti. U duhovnom kontekstu, Brus Vilkinson piše: „Da li se molite da vas Bog preobilno blagoslovi i učini sličnijim svom Sinu? Ako je vaš odgovor potvrđan, onda se vi u stvari molite za ’baštovanske makaze.’“ – Bruce Wilkinson, *Secrets of the Vine*, (Sisters, OR: Multnomah Publishres, Inc., 2001), p. 60.

Ljudi se pitaju šta Pavle zapravo misli kad pominje „žalac u mesu“ (2. Korinćanima 12,7). Pretpostavke se kreću od stalnih napada neprijatelja do poteškoća u govoru. Čini se, ipak, da je to bio problem s njegovim vidom (videti komentare Elen G. Vajt: *The SDA Bible Commentary*, vol. 6, p. 1107). Začudo, Pavle je smatrao da mu je taj „žalac“ dat.

Šta je po vašem mišljenju Pavle hteo da kaže pod tim: „Dade mi se“? Ko mu je to dao? Kako je Bog mogao to da upotrebi u Pavlovu korist?

Zapazite da je Pavlov „žalac“ imao određenu svrhu, kao što on sam kaže: „Da se ne ponosim“ (2. Korinćanima 12,7). Dakle, to nije bila posledica nekog konkretnog greha koji je počinio, već je trebalo da ga spreči da greši ubuduće. Pavle je bio svestan da je po prirodi sklon grehu, i da ga taj „žalac“ može sprečiti u tome.

Pročitajte 2. Korinćanima 12,7-10. Kako se Pavle nosi sa svojim „žalcem“? Mislite li da je ta slabost donela Pavlu još neke duhovne prednosti? Kako vam način na koji Pavle reaguje može pomoći da se nosite sa „žalcima“ koje ćete možda morati da trpite?

U kojoj meri bi Božje ideje o vašem duhovnom razvoju mogle da se razlikuju od vaših sopstvenih? Razmislite o oblastima u svom životu u kojima bi trebalo da postanete plodniji u pravednosti. Koje duhovne kvalitete biste želeli da Bog razvije u vama putem takvog „orezivanja“?

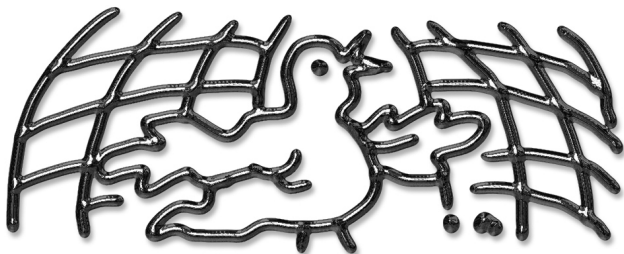
ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeće tekstove od Elen G. Vajt: „Delotvorna molitva“, *Signs of the Times*, Nov. 18, 1903; Ellen G. White Comments, p. 1182, *The SDA Bible Commentary*, vol. 4; „Nevolje, stradanja i očišćenje“ str. 92, iz knjige *Moj život danas*.

„Onaj koji čita ljudska srca, poznaje njihov karakter bolje i od njih samih. On vidi da neki imaju snage i sposobnosti koje bi, pravilno usmerene, mogle da se upotrebe za napredovanje Njegovog dela. Zato On, u svom providenju, dovodi te osobe u razne položaje i okolnosti, kako bi u svom karakteru otkrile nedostatke koji su bili skriveni od njihovog saznanja. On im pruža prilike da isprave mane i da se osposobe za Njegovu službu. Često, da bi se ljudi mogli očistiti, Bog dopušta da vatra nevolja navali na njih.“ – Elen G. Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 471 (original).

PITANJA ZA RAZMIŠLJANJE:

1. Može nam biti zaista teško kad žanjemo posledice svojih greha. „Da li ću ikad ponovo biti ispravan/ispravna pred Bogom?“ – pitamo se. Koja obećanja nam je Bog dao, a koja nas mogu ohrabriti da u takvim trenucima istrajemo i da ne odustanemo? (Pogledajte šta Pavle piše kasnije u Rimljanima 5,1-11.) Šta možete reći nekome ko postavlja upravo to pitanje?
2. Šta Elen G. Vajt podrazumeva pod „Božjim providenjem“? Kako ono deluje? Kako možete znati da li se nešto odvija po Božjem providenju? Koja su dela Božjeg „providenja“ dovela do iskušenja u vašem životu? Razgovarajte kao razred o onome što ste naučili u tim trenucima. Kako možete pomoći nekome ko se pita da li se nešto zaista dešava u skladu s „Njegovim providenjem“?
3. Ako poznajete nekoga ko trenutno prolazi kroz teško iskustvo, da li je važno, i da li bi uopšte trebalo da bude važno šta je do toga dovelo? Odnosno, kako treba da se odnosite prema toj osobi i njenoj patnji, kakav god da je njen uzrok?
4. Jedan mladi hrišćanin koji živi u Južnoj Americi prošao je kroz gorko iskušenje. Posle toga se preselio u Evropu, i jednom prilikom se nekome poverio, rekavši: „Ostavio sam svoj leš u Južnoj Americi.“ Šta to znači? Zašto svi moramo, u izvesnom smislu, ostaviti svoj leš negde? Kakvu ulogu u tom procesu imaju iskušenja i nevolje?
5. Isplanirajte kao razred posetu nekoj bolnici, ili odlazak negde drugde gde biste mogli biti od pomoći, doneti utehu i razveseliti one koji se, iz bilo kog razloga, nalaze u teškom iskušenju.

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. Mojsijeva 14, 2. Mojsijeva 15,22-27; 2. Mojsijeva 17,1-7; Priče 3; Luka 4,1-13; 1. Petrova 1,6-9.

Tekst za pamćenje: „Kojemu radujete se, premda ste sad malo (gdje je potrebno) žalosni u različnijem napastima“ (1. Petrova 1,6).

„Na punoj dnevnoj svetlosti, dok sluša sazvučje drugih glaso-va, ptica u kavezu neće pevati pesmu kojoj njen gospodar želi da je nauči. Naučiće ton ovoga i cvrkut onoga, ali nikad celu i zasebnu melodiju. Ali gospodar onda pokriva kavez i postavlja ga tamo gde će ptica slušati samo jednu pesmu koju će on pevati. U mraku ona uvek iznova pokušava da otpeva tu pesmu, sve dok je ne nauči, i dok se savršena melodija slobodno ne zaori. Pticu posle toga iznose, ali ona sada i na svetlosti ume da otpeva tu pesmu. Tako Bog postupa sa svojom decom. On ima melodiju kojoj želi da nas nauči, i kad je u senci nevolja naučimo, posle toga uvek možemo da je pevamo.“ – Elen G. Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 472 (original).

Zapazite da je onaj koji ostavlja pticu u mraku zapravo sam gospodar.

Lako je razumeti da sotona izaziva bol, ali kako poverovati da bi Bog lično i aktivno učestvovao u nečemu što nas uvodi u nevolju, koja nas ostavlja zbunjenim i povređenim?

Kratak pregled pouke za ovu sedmicu: Kojih primera iz Biblije možete da se setite kada je sam Bog vodio ljude u iskustva za koja je znao da će im doneti patnju? Šta mislite koje je to nove pesme želeo da oni pevaju?

U OBEĆANU ZEMLJU KROZ ĆORSOKAK

„I kad se približi Faraon, podigoše sinovi Izrailjevi oči svoje a to Misirci idu za njima, i uplašise se vrlo, i povikaše sinovi Izrailjevi ka Gospodu“ (2. Mojsijeva 14,10).

Da li ste ikada bili nasamareni, uvučeni u zamku ili u ćorsokak? Ponekad to može biti prijatno, kao kad, ne sluteći ništa, uđete u sobu punu prijatelja koji vas očekuju i onda svi uglas poviču: „Iznenadjenje! Srećan rođendan!“ U drugim slučajevima to može biti prilično neprijatno, čak i potpuno šokantno. Možda su vas presreli neki nasilnici iz vaše škole, ili je neki kolega sa posla neočekivano pokušao da vas prikaže u lošem svetlu.

Od dana kada su Izraelci napustili Egipat dok nisu stigli u Obećanu zemlju, „Gospod iđашe pred njima danju u stupu od oblaka vodeći ih putem, a noću u stupu od ognja svijetleći im, da bi putovali danju i noću“ (2. Mojsijeva 13,21). Svaki deo njihovog putovanja predvodio je Bog lično. Ali pogledajte kuda ih je prvo odveo: do mesta gde je more bilo ispred njih, planine sa obe strane, a faraonova vojska na vidiku odmah iza njih!

Pročitajte tekst 2. Mojsijeva 14. Zašto je Bog doveo Izraelce na mesto na kom je znao da će biti preplašeni?

Praćenje „stuba“ nam ne garantuje da ćemo biti srećni sve vreme. I to može biti teško iskustvo, jer nas poučavanje pravednosti odvodi na mesta gde se ispituje naše srce, koje po svojoj prirodi može biti prilično varljivo (Jeremija 17,9). Dok prolazimo kroz te teškoće, ključ koji nam otkriva da li zaista sledimo Boga ne mora nužno biti odsustvo iskušenja i bola, već pre otvorenost za Božja uputstva i stalno potčinjavanje našeg uma i srca Njegovom vođstvu.

Koju pouku su Izraelci izvukli iz tog iskustva? 2. Mojsijeva 14,31.

Zašto je ponekad tako teško verovati Bogu, i pored toga što su nam poznata mnoga od Njegovih divnih obećanja za nas? Prepričajte neku tešku situaciju u koju verujete da vas je Gospod doveo da bi vas naučio da „verujete“ i da ga se „bojite“.

GORKE VODE

„I podiže se iz pustinje Sina sav zbor sinova Izrailjevih putem svojim po zapovjesti Gospodnjoj, i stadoše u oko u Rafidinu; a ondje ne bješe vode da narod pije.“ (2. Mojsijeva 17,1).

Možda nećemo dobiti od Boga sve što želimo, ali zar ne bismo mogli očekivati da dobijemo sve što nam je potrebno? Ne ono što mislimo da nam treba, već ono što nam zaista treba?

Postojalo je nešto što je Izraelcima neosporno bilo potrebno, a to je voda. Neposredno nakon što ih je Bog u oblaku poveo kroz Crveno more, sledili su Ga kroz vrelu, bezvodnu pustinju tokom naredna tri dana. Njihov očaj je razumljiv, naročito u pustinji gde je pronalaženje vode od tako presudne važnosti. Dakle, kada će dobiti potrebnu vodu?

I gde ih je to Bog odveo? Stub ih je poveo u Meru, gde je, konačno, bilo vode. Sigurno su bili vrlo uzbuđeni. Ali čim su okusili vodu, morali su da je ispljunu jer je bila gorka. „Tada stade narod vikati na Mojsija govoreći: šta ćemo piti?“ (2. Mojsijeva 15,24).

Zatim, nekoliko dana kasnije, Bog to ponovo čini. Ovog puta, međutim, stub se zaustavlja tamo gde vode uopšte nema (2. Mojsijeva 17,1).

Pročitajte sledeće tekstove: 2. Mojsijeva 15,22-27 i 2. Mojsijeva 17,1-7. Šta je Bog otkrio Izraelcima o sebi u Meri i Rafidinu? Šta je trebalo da nauče?

Koje su pitanje deca Izraelova postavila U Rafidinu? 2. Mojsijeva 17,7. Da li ste ikada i sami postavili to pitanje? Ako jeste, zašto? Kako ste se osećali i koje ste lekcije naučili kad ste dobili odgovor? Koliko puta treba da dobijemo odgovor na to pitanje pre nego što konačno prestanemo da ga postavljamo?

VELIKA BORBA U PUSTINJI

„Isus pak pun Duha svetoga vrati se od Jordana, i odvede ga Duh u pustinju, i četrdeset dana kuša ga đavo“ (Luka 4,1.2).

Pročitajte tekst Luka 4,1-13. **Koje pouke možete izvući iz tog izveštaja kad je reč o tome kako pobediti iskušenje i ne podleći grehu?**

Iskušenja mogu biti veoma teška jer se tiču onoga što zaista želimo, a pojavljuju se izgleda uvek u našim najslabijim trenucima.

Tekst Luka 4 je početak izveštaja o Isusovom kušanju od strane sotone, i skreće nam pažnju na neka teška pitanja. Na prvi pogled čini se da Sveti Duh dovodi Isusa u iskušenje. Međutim, Bog nas nikada ne iskušava (Jakov 1,13). Umesto toga, kao što smo videli, Bog nas dovodi u nevolje u kojima bivamo kušani. Ono što je zapanjujuće u tekstu Luka 4 je to što nas Sveti Duh može dovesti u situacije u kojima bivamo izloženi sotoninim žestokim iskušenjima. U takvim trenucima, dok trpimo tako jaka iskušenja, možemo nešto pogrešno razumeti i pomisliti da nismo ispravno sledili Boga. Ali to ne mora biti tačno. „Često kada se nađemo u teškim prilikama, počinjemo da sumnjamo da nas je Božji Duh vodio. Međutim, upravo je pod vođstvom Duha Isus odveden u pustinju da Ga sotona kuša. Kada nas Bog dovodi u iskušenje, On ima neki cilj koji hoće da ostvari za naše dobro. Isus nije nagađao o Božjim obećanjima izlažući se nepotrebnom iskušenju, niti je klonuo duhom kada je iskušenje naišlo na Njega. A ni mi to ne treba da činimo.“ – Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, str. 126, 129 (original).

Međutim, dešava se ponekad, kad se nađemo u vatri kušanja, da budemo pre oprženi nego pročišćeni. Zato je veoma utešno znati da još uvek možemo imati nadu, čak i kad se slomimo pod iskušenjem, jer je Isus odoleo. Dobra vest je da zahvaljujući tome što je Isus Nosilac naših greha, što je platio kaznu zbog našeg neuspeha da odolimo iskušenju (kakvo god ono bilo), što je prošao kroz vrelinu goru od bilo čega sa čim će se iko od nas ikada suočiti, mi nismo odbačeni niti napušteni od Boga. Ima nade čak i za „prvog“ među grešnicima (1. Timotiju 1,15).

S kojim iskušenjima se upravo sada suočavate? Provedite neko vreme u molitvi, tražeći od Gospoda da vas nauči kako da pouke iz Isusovog primera primenite u svom životu. Imajte na umu da nikad nećete biti prinuđeni da podlegnete iskušenju! Setite se, takođe, da čak i ako podlegnete, još uvek ćete imati Spasitelja.

TRAJNO NASLEĐE

Pročitajte tekst 1. Petrova 1,6.7. Šta Petar tu kaže?

Petar piše ljudima koji se bore sa teškoćama i često se osećaju veoma usamljeno. On se obraća „izbranim došljacima, rasijanim po Pontu, Galatiji, Kapadokiji, Aziji i Vitiniji“ (1. Petrova 1,1). To područje nam je danas poznato kao zapadna Turska. Nešto kasnije, Petar kaže da zna da su oni sada „žalosni u različnijem napastima“ (1. Petrova 1,6).

Na šta Petar misli kada ih naziva „došljacima“ i „rasejanima“? Kako je to moglo da doprinese njihovim nevoljama?

Biti hrišćanin u to vreme bilo je nešto novo. Vernici su bili malo-brojni. Na raznim mestima na kojima su boravili bili su ubedljivo u manjini, zbog čega su često bili u najboljem slučaju pogrešno shvaćeni, a u najgorem proganjani. Petar ih, međutim, uverava da te nevolje nisu nasumične niti haotične (1. Petrova 1,6.7). Istinska vera je obeležje onih koji istrajavaju „u različnijem napastima“.

Pročitajte tekst 1. Petrova 1,6-9. Koju konačnu nadu Petar nastoji da predoči tim ljudima usred njihovih iskušenja? Šta ta nada znači za nas takođe?

Kakva god da su bila njihova iskušenja, šta god da su trpeli, kako se to uopšte moglo porediti sa večnošću koja ih je čekala kada se Hristos vrati? To što je Petar govorio njima, zapravo su Božje reči namenjene nama, sa čime god da se suočavamo. Koliko god bila teška i bolna naša iskušenja, nikad ne smemo izgubiti iz vida konačni cilj – večni život na novom nebu i novoj zemlji, bez bola, patnje i smrti. Imajući takvo obećanje pred sobom – obećanje garantovano Isusovom smrću, koliko je važno da ne izgubimo veru, već da, naprotiv, usred iskušenja i nevolja, tražimo od Gospoda da nas očisti od svega što stoji na putu našoj veri.

VATRENO KUŠANJE

Bio jednom jedan mladić koga ćemo zvati Aleks. Imao je veoma problematičnu mladost, što je uključivalo drogu i nasilje, a jedno vreme je čak proveo u zatvoru. Ali onda, zahvaljujući ljubaznosti člana lokalne crkve (od koga je Aleks nešto ukrao), saznao je za Boga i predao svoje srce Isusu. Mada je i dalje imao svoje borbe i probleme, i mada su elementi njegove prošlosti još uvek bili prisutni, Aleks je bio nova osoba u Isusu. Voleo je Boga i nastojao da tu ljubav izrazi slušajući Njegove zapovesti (1. Jovanova 5,1.2). U jednom trenutku, Aleks je bio osvedočen da treba da postane propovednik. Sve ga je upućivalo na to. I on se odazvao Božjem pozivu, bez ikakve sumnje.

Na koledžu je isprva sve išlo dobro. Ali, onda su stvari, malo-po-malo, krenule po zlu, i njegov život je počeo da se raspada. Izvor novca je počeo da presušuje, a zatim mu je jedan blizak prijatelj okrenuo leđa i počeo da iznosi lažne optužbe, koje su dosta narušile njegovu reputaciju. Zatim se razboleo. Niko nije znao o čemu je reč, ali to se odrazilo na njegovu sposobnost učenja u toj meri da se plašio da će morati potpuno da napusti školu. Povrh svega, bio je u žestokom iskušenju da se vrati drogi, koja je u njegovoj lokalnoj zajednici bila lako dostupna. U jednom trenutku je čak i podlegao tom iskušenju. Aleks nije razumeo zašto mu se sve to dešava, pogotovu što je bio siguran da ga je sam Gospod i doveo u tu školu. Da li je Aleks pogrešio u vezi s tim? Ako jeste, da li je celo njegovo iskustvo sa Bogom bilo samo jedna ogromna greška? Čak su i najosnovniji elementi njegove vere došli pod sumnju.

Zamislite da vam je Aleks, usred te krize, prišao i zatražio savet. Šta biste mu rekli? Kroz koja iskustva ste vi prošli koja bi mogla pomoći nekome poput njega? Koje biblijske stihove biste naveli? Koliko bi sledeći stihovi mogli biti od pomoći u takvoj situaciji? Priče 3; Jeremija 29,13; Rimljanima 8,28; 2. Korinćanima 12,9; Jevrejima 13,5.

Skoro svako ko sledi Gospoda prošao je kroz krize, tokom kojih je bio u iskušenju da posumnja u Gospodnje vođstvo. U takvim situacijama je važno držati se obećanja, prisećati se Božjeg vođstva u prošlosti, i moliti se za veru i istrajnost. Gospod nikada neće odustati od nas. Ali pitanje koje se postavlja glasi: Kako da mi ne podlegnemo iskušenju da odustanemo od Njega?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeće tekstove iz dela Elen G. Vajt: poglavlja „Izlazak iz Egipta“, str. 281-290 (original) i „Od Crvenog mora do Sinaja“, str. 291-302 (original) iz knjige *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, a iz *Čeznje vekova* poglavlje pod naslovom „Kušanje“, str. 114-123 (original).

„Gospod je od davnina vodio svoj narod u Rafidin, a možda će odlučiti i nas da odvede tamo, da bi okušao našu lojalnost. On nas ne odvodi uvek na prijatna mesta. Kad bi to činio, mi bismo u svojoj samodovoljnosti zaboravili da je On naš pomoćnik. Bog čezne da nam se otkrije i pokaže izobilje koje nam je stavio na raspolaganje. Zato i dopušta da nevolje i razočaranja dođu na nas, da bismo uvideli svoju bespomoćnost i naučili da Ga prizivamo u pomoć. On može učiniti da sveži potoci poteku iz tvrdog kamena. Nećemo saznati sve dok se ne budemo našli licem k licu sa Bogom – dok ne budemo sve jasno videli kao što smo i sami viđeni, dok ne budemo sve spoznali kao što smo i sami poznati – koliko je breme On poneo za nas i koliko bi još bremena rado poneo, samo da smo ih sa detinjom verom izneli pred Njega.“ – Ellen G. White, „Rephidim“, *Advent Review and Sabbath Herald*, April 7, 1903.

PITANJA ZA RAZMIŠLJANJE:

1. O iskušenju često govorimo kao o nečemu što se tiče pojedinca, što naravno i jeste tako. Međutim, da li u isto vreme postoje i neka zajednička, kolektivna iskušenja, nešto čega bismo mi kao verska denominacija ili lokalna crkvena porodica morali da se čuvamo? Ako postoje, šta bi to bilo?
2. Neka oni koji su voljni pričaju o bilo kom od „neprijatnih mesta“ na koja su bili dovedeni. Zašto su ona bila neprijatna? Ako bi danas morali ponovo da prođu kroz ta iskustva, da li bi na njih gledali drugačije?
3. Jasno nam je koji princip stoji iza Božjeg dopuštanja da budemo pročišćeni i oplemenjeni kušanjima. Međutim, kako da razumemo situaciju u kojoj se čini da nevolje nemaju nikakvu vrednost – na primer, kad neko na licu mesta pogine u automobilskoj nesreći? Potrudite se da, kao razred, razmotrite sve moguće odgovore.
4. Odvojte vreme da se zajedno, kao razred, molite jedni za druge, da bi svako od vas bio osnažen da pretrpi iskušenja i ostane veran.
5. Da li neko u vašem razredu poznaje nekoga ko je, suočen sa iskušenjima, zalutao? Ako poznaje, šta biste kao razred mogli da preduzmete i na opipljiv način pomognete toj osobi da se vrati na pravi put?

ODRAZ ZLATAREVOG LICA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Matej 5,16; 1. Korinćanima 4,9; Efescima 3,10; Jov 23,1-10; Matej 25,1-12; Danilo 12,1-10; Efescima 4,11-16.

Tekst za pamćenje: „Mi pak svi koji otkrivenijem licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u to isto obličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjega Duha“ (2. Korinćanima 3,18).

Ejmi Karmajkl je odvela grupu dece kod jednog tradicionalnog zlatara u Indiji. Nasred peći na ćumur nalazio se zakrivljen crep. Na crepu je bila mešavina sastavljena od soli, ploda tamarinda i mrvljene cigle. Zlato je bilo umešano u tu mešavinu. Kad bi vatra progutala smešu, zlato je postajalo čistije. Zlatar bi hvatao zlato kleštima i, ako nije bilo dovoljno čisto, vraćao bi ga u vatru zajedno sa novom mešavinom. Ali svaki put kada bi zlato bilo vraćeno, toplota se povećavala. Deca su ga pitala: „Kako znate kada je zlato dovoljno prečišćeno?“ Odgovorio im je: „Kad mogu da vidim svoj odraz u njemu.“ – Amy Carmichael, *Learning of God* (Fort Washington, PA: Christian Literature Crusade, 1989), p. 50.

Bog nastoji da nas očisti, da nas oplemeni kao zlato, da nas preobrazu prema svom liku. To je neverovatan cilj, ali ono što nas još više zapanjuje jeste činjenica da se karakter po ugledu na Hrista u nama razvija samo dok prolazimo kroz životne nedaće.

Kratka pregled pouke za ovu sedmicu: Kakvu ulogu patnja ima u procesu pročišćenja? Kako sve to sagledati u kontekstu velike borbe?

„PO OBLIČJU SVOJEMU“

„Jer koje naprijed pozna one i odredi da budu jednaki obličju sina njegova, da bi on bio prvorođeni među mnogom braćom“ (Rimljanima 8,29).

Bog nas je u početku stvorio po svom obličju (1. Mojsijeva 1,27), ali je to obličje nagrđeno grehom.

Na koje načine se ispoljava ta nagrđenost Božjeg lika u čovečanstvu?

Očigledno je da smo svi iskvareni grehom (Rimljanima 3,10-19). Ipak, Božja želja je da nas vrati onome što je prvobitno trebalo da budemo. O tome govori naš današnji stih. On otkriva Božji plan da ljudi koji svoj život potčine Svetom Duhu postanu „jednaki obličju sina njegova“ (Rimljanima 8,29).

Međutim, u tome postoji još jedna dimenzija. „U čovečanstvu treba da se obnovi Božji lik. Božja čast i Hristova čast povezana je sa savršenstvom karaktera Njegovog naroda.“ – Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, str. 671 (original).

Kako razumete šta nam to Elen G. Vajt kaže u navedenom citatu? Videti takođe Jov 1; Matej 5,16; 1. Korinćanima 4,9; Efescima 3,10.

Mi hrišćani nikad ne smemo smetnuti sa uma da se nalazimo usred kosmičke drame. Velika borba između Hrista i sotone odvija se svuda oko nas. Ta bitka poprima mnoštvo oblika i ispoljava se na različite načine. I mada je mnogo toga skriveno, jasno nam je da, kao Hristovi sledbenici, imamo određenu ulogu u toj drami i možemo doneti čast Hristu svojim životom.

Zamislite da se nalazite na terenu ogromnog stadiona. Na tribinama s jedne strane sede nebeska bića odana Gospodu, dok se sa druge strane nalaze oni koji su pali zajedno sa Luciferom. Da se vaš život u protekla 24 časa odvijao na tom terenu, koja strana bi više likovala? Šta vam taj odgovor govori o vama samima?

VERA USRED OGNJA PROČIŠĆENJA

Jedna je stvar naći se usred bitke, a sasvim je nešto drugo čak i ne videti snage raspoređene u toj bici. U izvesnom smislu, to je ono sa čime se mi kao hrišćani suočavamo. Znamo da su te sile tamo negde, možemo da ih osetimo u svom životu, a ipak, moramo ići napred u veri, uzdajući se u Onoga „koji se ne vidi“ (Jevrejima 11,27).

Pročitajte tekst Jov 23,1-10. U čemu je suština Jovove borbe? Šta on ne vidi? U isto vreme, čega se on verom drži, uprkos svim svojim iskušenjima?

Čak i usred tih strašnih iskušenja, Jov se uzdao u Gospoda. Uprkos svemu, bio je rešen da izdrži. A jedna od stvari koja mu je pomogla da istraje bilo je zlato. Ne zlatna medalja, već gledanje u budućnost i uviđanje da će, ako se bude držao Boga, iz svojih nevolja izaći bolji – izaći će kao zlato. Koliko je Jov bio upoznat sa onim što se dešavalo iza kulisa, nije nam rečeno. Ali, bez obzira na sve što je bilo skriveno od njega, ipak je preživio oganj pročišćenja.

Plašite li se vatre? Da li vas brine vrelina koju izazivaju okolnosti? Možda vam, kao u slučaju Jova, Božja vrelina izgleda neobjašnjivo. Možda imate poteškoća da se prilagodite novom poslu ili novom domu. Možda trpite zlostavljanje na poslu, ili čak u sopstvenoj porodici. Možda ste pogođeni bolešću ili finansijskim gubitkom. Koliko god je to teško razumeti, Bog može da iskoristi ta iskušenja da bi vas oplemenio, pročistio i izneo na videlo svoj lik preko vašeg karaktera.

Mogućnost da se pokaže kao zlato delovala je na Jova kao podsticaj, nešto u šta je mogao da uperi svoj pogled, i što mu je pomoglo da se izvuče iz nevolje. Snažno svedočanstvo o njegovom karakteru je već i to što je, usred svog bola i patnje, uspeo da shvati realnost procesa pročišćenja. Osim toga, uprkos svemu što nije razumeo, bio je svestan da će ga ta iskušenja oplemeniti.

Šta biste mogli, na osnovu sopstvenog iskustva, da kažete o tome kako nas nevolje i iskušenja oplemenjuju i pročišćuju? Na koje još načine biste mogli da se popravite, osim kroz patnju?

ISUSOVE POSLEDNJE REČI

Isus se neposredno pre svoje smrti nalazio u Jerusalimu. Prema Matejevom evanđelju, On je poslednje časove pre Pashe proveo sa svojim učenicima, poučavajući ih i pričajući parabole, uključujući i one o deset devojaka i ovcama i jarcima. Te priče govore o tome kako bi trebalo da živimo dok čekamo da Isus dođe. Zato one nikad nisu bile značajnije nego danas, kada znake Isusovog skorog dolaska vidimo svuda oko nas.

Što se tiče parabole o deset devojaka (Matej 25,1-12), mnogi komentatori ističu da je ulje simbol Svetog Duha. Elen G. Vajt se slaže s tim, ali takođe kaže da je ulje simbol karaktera i da je to nešto što niko ne može steći umesto nas.

Pročitajte tu parabolu. Na koji način se smisao priče menja, u zavisnosti od toga da li ulje vidite kao simbol Svetog Duha ili posvećenog karaktera? Koje su implikacije te priče po vas, u zavisnosti od toga da li ulje predstavlja Svetog Duha ili karakter po ugledu na Hrista?

Sveti Duh: _____

Karakter: _____

Pročitajte parabolu o ovcama i jarcima u tekstu Matej 25,31-46. Koji kriterijumi se tu koriste za razdvajanje ovaca i jaraca?

Zapazite da car razdvaja ovce i jarce na osnovu njihovih dela, njihovog karaktera. Mada Isus tu ne zagovara spasenje delima, ipak možemo videti koliko je razvoj karaktera važan u planu spasenja, i kako će se spasenje verom u Hrista odraziti na život i karakter onih koji su Mu zaista odani.

Kaže se da je „karakter ono što krase osobu kad je u mraku“. Kakva ste vi osoba kad vas niko ne gleda? Šta vam odgovor na to pitanje govori o promenama koje treba da izvršite?

„RAZUMNI“

Juče smo razmatrali važnost karaktera za one koji čekaju Drugi dolazak. Danas ćemo se konkretnije osvrnuti na važnost karaktera za one koji budu živi u vreme Isusovog drugog dolaska.

Pročitajte tekst Danilo 12,1-10. Kakav je kontekst tih reči? Na koje se vreme u istoriji Zemlje to odnosi? I što je najvažnije, šta možemo, na osnovu tih stihova, zaključiti o karakteru Božjeg naroda tokom tih vremena? Koje karakteristike se pripisuju njima, za razliku od zlih? Videti takođe Otkrivenje 22,11.

Danilu je rečeno da će neposredno pre Isusovog dolaska nastupiti vreme nevolje kakva se ne pamti u istoriji čovečanstva. U tekstu Danilo 12,3.10 dat nam je opis pravednih i bezbožnih koji će živeti u to vreme. Zapazite da će bezbožnici „raditi bezbožno“ (Danilo 12,10) za razliku od pravednika, „razumnih“ koji su u 3. stihu opisani kao oni koji će blistati, možda zato što će se „očistiti, ubijeliti i okušati“ (Danilo 12,10) tokom vremena nevolje „kakoga nije bilo otkako je naroda do tada“ (Danilo 12,1). Još jedna suprotnost ogleđa se u tome što bezbožnici neće razumeti, ali će „razumni“ razumeti.

Razumeće – šta? Matematiku, prirodne nauke, visoku kritiku? U Pričama Solomunovim kaže se da je „početak... mudrosti strah Gospodnji“ (Priče 1,7). Možda su, u tom kontekstu, „razumni“ razumni upravo zato što će razumeti to vreme nevolje, te završne događaje, dok se budu odigravali. Oni neće biti iznenađeni, jer će na osnovu svog proučavanja Reči, znati da ta nevolja dolazi. I što je najvažnije, oni će znati dovoljno da bi dopustili tom vremenu nevolje da ih pročisti i oplemeni. Bezbožnici će, s druge strane, samo postajati tvrdoglaviji u svojoj pobuni i tako će napredovati u svojoj zloći.

Ono što je ključno jeste da su nam tu opisani ljudi koji su prošli kroz proces oplemenjivanja i pročišćenja.

Mada smo te stihove razmatrali u kontekstu poslednjih dana, koje principe zapažamo u njima, a što nam može pomoći da bolje razumemo suštinu procesa pročišćenja i oplemenjivanja, čak i kad je reč o nama danas?

KARAKTER I ZAJEDNICA

Reči jedne pesme glase ovako: „Ja sam stena, ja sam ostrvo.“ Da li ste se ikada osećali tako – da li ste ikad poželeli da ostanete sami? Možda ste čak čuli kako ljudi govore: „E pa, moj hod sa Bogom je moja privatna stvar. To nije nešto o čemu želim da razgovaram.“

Pročitajte Efescima 4,11-16. Šta Pavle tu hoće da kaže? Kakvu ulogu on pridaje zajednici?

Kada Pavle piše Efescima, on opisuje crkvu kao telo. Isus je glava, a ostatak tela čini Njegov narod. Ako pogledate Efescima 4,13, primetićete krajnju svrhu života u takvoj zajednici – a to je da doživimo „mjeru rasta visine Hristove“. Upravo zato smo potrebni jedni drugima!

Svakako, možemo biti hrišćani i kad smo sami. Zapravo, poput mnoštva onih koji su tokom vekova bili ismevani i proganjani, često je čak i neizbežno da stojimo sami. To što su ljudi u stanju da se odupru, i ne pokleknju pod pritiscima svog okruženja, predstavlja moćno svedočanstvo o Božjoj sili. Međutim, iako je to tačno, Pavle želi da naglasi ključnu istinu – puninu Hristovu, u krajnjoj liniji doživljavamo i otkrivamo kada radimo zajedno, u slozi jedni s drugima.

Šta se, prema Pavlovim rečima u Efescima 4,11-16, mora dogoditi pre nego što se Hristova punina otkrije u našoj hrišćanskoj zajednici?

Po čemu se svedočenje zajednice koja otkriva Hristovu puninu razlikuje od pojedinca koji otkriva Hristovu puninu? Šta to podrazumeva u kontekstu velike borbe? Videti Efescima 3,10.

Lako je biti fin kada smo sami ili u društvu nepoznatih ljudi. Međutim, kada smo sa onima koje dobro poznajemo, ili čak sa onima koje ne volimo, to postaje mnogo teže. Ali, kada prema takvim ljudima ipak pokažemo milost i dobrotu, time pružamo neodoljivo svedočanstvo u prilog istine o Bogu.

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjigama Elen G. Vajt pročitajte sledeća poglavlja: „Bog nam obećava novo mesno srce“, str. 100 (original), u knjizi *Sinovi i kćeri Božje*; „U susret ženiku“, str. 405-421 (original), u knjizi *Pouke velikog Učitelja*; „Vreme velike nevolje“, str. 613-634 (original), u knjizi *Velika borba*.

„Izgradnja karaktera je najvažniji posao ikada poveren ljudskim bićima; i nikad ranije njegovo marljivo izučavanje nije bilo tako važno kao sada. Nikad nijedna prethodna generacija nije bila pozvana da se suoči sa tako važnim pitanjima; nikad ranije mladići i devojke nisu bili suočeni sa tako velikim opasnostima kao danas.“ – Elen G. Vajt, *Vaspitanje*, str. 225 (original).

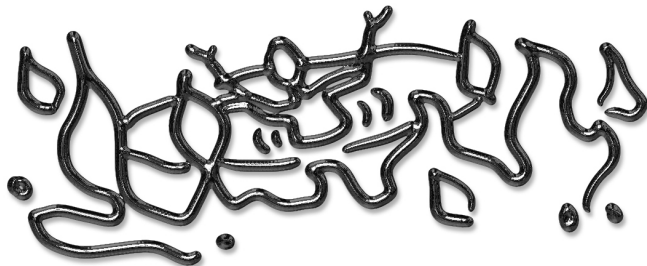
„U paraboli su lude devojke prikazane kao one koje mole za ulje, ali ne uspevaju da ga dobiju na svoj zahtev. Time su na simboličan način opisani oni koji se nisu razvijanjem karaktera pripremili da opstanu u vremenu krize. To je isto kao kad bi otišli kod svojih suseda i rekli: 'Dajte nam svoj karakter ili ćemo biti izgubljeni.' Mudre devojke nisu mogle da preliju svoje ulje u škiljave svetiljke ludih. Karakter nije prenosiv. Ne može se ni kupiti ni prodati, treba ga steći. Gospod je svakom pojedincu pružio priliku da razvija pravedan karakter u trenucima iskušenja. Ali nije obezbedio način na koji bi jedan čovek mogao drugom da prenese karakter koji je razvio prolazeći kroz teška iskustva i učeći lekcije od velikog Učitelja, da bi bio u stanju da ispolji strpljenje u trenutku iskušenja, i pokaže veru kojom uspeva da pomakne planine nemogućnosti.“ – Ellen G. White, *The Youth's Instructor*, Jan. 16, 1896.

PITANJA ZA RAZMIŠLJANJE:

1. Šta znači „graditi karakter“? Kako to može da se uradi? U kojoj meri izgradnja karaktera predstavlja vidljivi prioritet u vašem životu i vašoj crkvenoj zajednici?
2. U proučavanju predviđenom za četvrtak bilo je reči o važnoj ulozi zajednice u životu hrišćanina. Koliko uspešno vaša lokalna crkva funkcioniše kao Hristovo telo? Koliko uspešno predstavljate Gospoda kao zajednica? Razgovarajte kao razred o tome šta možete preduzeti da biste se popravili.
3. Razgovarajte kao razred o tome zašto je izgradnja karaktera važna, i pored toga što se spasavamo samo verom u Isusa. Ako su Njegova pravednost i Njegov savršeni karakter ono što nas spasava, zašto je onda potrebno da razvijamo sopstveni karakter?
4. Helen Keler, koja je bila gluva i slepa od ranog detinjstva, napisala je: „Karakter se ne može razviti lako i tiho. Samo kroz iskušenja i patnje može se ojačati duša, razjasniti vizija, podstaći ambicija i ostvariti uspeh.“ – *Leadership*, vol. 17, no. 4. Da li se slažete s tim? Razgovarajte o odnosu između karaktera, patnje i velike borbe.

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE

EKSTREMNA VRELINA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 22; Osija 2,1-12; Jov 1,6-2,10; 2. Korinćanima 11,23-29; Isaija 43,1-7.

Tekst za pamćenje: „Ali Gospodu bi volja da ga bije, i dade ga na muke; kad položi dušu svoju u prinos za grijeh; vidjeće natražje, produljiće dane, i što je Gospodu ugodno napredovaće njegovom rukom“ (Isaija 53,10).

Dok mu je žena umirala, poznati hrišćanski pisac K. S. Luis je napisao: „Nisam (čini mi se) u velikoj opasnosti da prestanem da verujem u Boga. Prava opasnost leži u tome da poverujem u neke strašne stvari o Njemu. Zaključak od kojeg strahujem nije: 'Znači, Bog ipak ne postoji, već: 'Znači, takav je zapravo Bog'“ – *A Grief Observed* (New York: Harper Collins Publishers, Inc., 1961), pp. 6,7.

Kada okolnosti postanu zaista bolne, neki od nas potpuno odbace Boga. Drugi, poput Luisa, nađu se u iskušenju da promene svoja shvatanja o Njemu i počnu da Ga zamišljaju u najgorem mogućem svetlu. Pravo pitanje glasi: Koliko vruće zaista može da postane? Koliki je rizik Bog spreman da preuzme, provodeći svoj narod kroz vrelinu da bi ostvario svoj krajnji cilj, i oblikovao nas da budemo „jednaki obličju sina njegovog“? (Rimljanima 8,29).

Kratak pregled pouke za ovu sedmicu: Šta mislite, zašto Bog rizikuje da bude pogrešno shvaćen od strane onih od kojih želi da Ga upoznaju i zavole? Šta mislite, dokle je On spreman da ide u tome, dopuštajući da bude pogrešno shvaćen, kako bi nas oblikovao prema „obličju sina njegovog“?

AVRAM U TEŠKOM ISKUŠENJU

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 22. Bog je iznenada, bez povoda i objašnjenja, pozvao Avrama da prinese svoje dete na žrtvu paljenicu. Možete li da zamislite kako se Avram osećao? Ta pomisao da bi sveti Bog mogao da zatraži od njega da žrtvuje sopstvenog sina bila je potpuno odbojna. Čak i da je Avram to smatrao prihvatljivim, šta bi bilo sa Božjim obećanjem o njegovom nasleđu? Bez Avramovog sina, to obećanje ne bi moglo da se ostvari.

Zašto je Bog tražio od Avrama da prinese tu žrtvu? Ako Bog sve zna, kakav je smisao to imalo?

Ni Božji zahtev, kao ni vreme u koje je iznet, nisu bili nasumično odabrani. Sve je bilo sračunato upravo tako da izazove najveću moguću muku, jer „Bog je ovaj poslednji, najteži Avramov ispit odložio za vremena kada će teret godina teško pritiskati njegova pleća i kada će čeznuti da se odmori“. – Elen G. Vajt, Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 147 (original). Da li je to bio zahtev nekog suludog Boga? Nipošto, jer je „agonija kroz koju je prolazio u toku mračnih dana svoga strašnog iskušenja bila dozvoljena kako bi mogao da, na osnovu ličnog iskustva, bar donekle sagleda veličinu žrtve koju je beskrajni Bog prineo za čovekovo otkupljenje“. – Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 154 (original).

Bio je to samo test – Bog zapravo uopšte nije nameravao da dopusti Avramu da ubije svog sina. Tu je naglašeno nešto veoma važno o načinu na koji Bog ponekad deluje. On ponekad traži od nas nešto što ne namerava da nam dopusti da dovršimo. Ponekad traži od nas da pođemo negde gde u stvari ne želi da stignemo. Ono što je Bogu važno nije kako će se nešto završiti, već šta ćemo mi naučiti tokom procesa preoblikovanja.

Isus je verovatno mislio na to Avramovo iskustvo kad je rekao Jevrejima: „Avraam, otac vaš, bio je rad da vidi dan moj; i vidje, i obradova se“ (Jovan 8,56). Međutim, Avramu je taj uvid mogao da promakne da je Božji zahtev jednostavno pripisao sotoni. Ključ za to što se Avram održao i naučio nešto kroz ceo taj proces, bilo je njegovo poznavanje Božjeg glasa.

Kako da prepoznamo Božji glas? Kako da znamo kada nam se Bog obraća? Na koje načine nam On saopštava svoju volju?

SVOJEGLAVI IZRAEL

Izveštaj o Osiji sadrži neke važne lekcije koje treba da naučimo. Situacija u kojoj se Osija našao krajnje je neobična. Njegova žena Gomer je bežala od njega i imala decu sa drugim muškarcima. Međutim, i pored njenog neverstva, Bog poziva Osiju da je uzme za ženu i ponovo joj pruži svu svoju ljubav. Taj izveštaj treba shvatiti kao parabolu o Bogu i Izraelu. Izraelci su napustili Boga i duhovno se prostituisali sa drugim bogovima, ali On ih je i dalje voleo i želeo da im pokaže svoju ljubav. Pogledajte samo metode koje Bog koristi!

Pročitajte tekst Osija 2,1-12. Koje metode Bog kaže da će upotrebiti kako bi ponovo privukao Izrael k sebi? Kako se čovek oseća kad prolazi kroz takva iskustva?

Osija 2,2.3 _____

Osija 2,5-7 _____

Osija 2,8.9 _____

Osija 2,10 _____

Taj izveštaj pokreće dva važna pitanja o tome kako mi doživljavamo Boga dok nas On vodi ka pokajanju.

Prvo, rizikujemo da ne prepoznamo Božje delovanje. Dok su prolazili kroz tako surova i bolna iskustva, Izraelcima nije bilo lako da prepoznaju da to u stvari njihov Bog radi na njihovom spasenju. Kada nam je put zakrčen ostrim trnjem ili smo tako ograđeni da ne znamo kuda idemo (Osija 2,6) – da li to Bog čini? Kad ostanemo bez svojih osnovnih potreptina, ili budemo posramljeni (Osija 2,9.10) – da li naš Otac stoji iza svega toga? Činjenica je da, šta god mi osećali, Bog uvek radi na tome da nas dovede do pokajanja, upravo zato što nas toliko voli.

Drugo, rizikujemo da pogrešno razumemo Božje delovanje. Možda uviđamo da je Bog na delu, ali nam se ne sviđa to što On radi. Kad se osećamo povređeno i posramljeno, lako možemo optužiti Boga da je okrutan, da neće da interveniše u našu korist, i da Mu nije stalo do nas. Međutim, Bog uvek radi na našem obnovljenju kroz svoj zavet ljubavi.

Pročitajte tekst Osija 2,14-23. Šta nam taj odlomak otkriva o Bogu? Tražite od Svetog Duha da vam pokaže da li bežite od Boga u nekoj oblasti svog života. Ako ste osvedočeni da bežite, zašto čekati da prođete kroz nevolju? Šta vas sprečava da već sada sve predate Gospodu?

OPSTATI SLAVEĆI BOGA

Pročitajte tekst Jov 1,6-2,10. Šta je izazvalo Jovovu patnju?

U tom tekstu primećujemo nešto zapanjujuće. Anđeli dolaze da vide Boga, a s njima dolazi i sotona. Bog pita sotonu gde je bio, i on odgovara: „Prohodih zemlju i obilazih“ (Jov 1,7). Zatim Bog postavlja sledeće pitanje: „Jesi li vidio slugu mojega Jova?“ (Jov 1,8). Pitanje samo po sebi nije posebno značajno, ali je zanimljivo ko ga postavlja. Nije sotona taj koji označava Jova kao predmet ispitivanja – Bog je taj! Znajući tačno šta će uslediti, Bog sotoni skreće pažnju na Jova. A dole na zemlji, Jov ni ne sluti kakva ga vrelina čeka. I mada je potpuno jasno da je sotona, a ne Bog, uzročnik Jovovog stradanja, takođe je jasno da je Bog taj koji otvoreno dopušta sotoni da uništi Jovovu imovinu, da mu pobije decu, i naruši njegovo fizičko zdravlje. Ako Bog daje dopuštenje da Jov strada, kakva je razlika da li On lično izaziva patnju ili to čini sotona? Kako Bog može biti pravedan i svet kada otvoreno dopušta sotoni da Jovu zada takav bol? Da li je ta situacija bila neki poseban slučaj, ili je to uobičajeni način na koji Bog postupa s nama, čak i danas?

Prema tekstu Jov 1,20.21, kako Jov odgovara na to što ga je zadesilo?

Na takvu patnju može se odgovoriti na dva načina. Možemo postati ogorčeni i ljuti, možemo okrenuti leđa Bogu i tvrditi da je On okrutan ili da ne postoji – ili se možemo još čvršće vezati za Njega. Vidimo da se Jov sa svojom katastrofom nosi tako što ostaje u Božjoj blizini i slavi Ga.

U tekstu Jov 1,20.21 zapažamo tri aspekta slavljenja Boga koji nam mogu pomoći kad se nađemo na mukama. Prvo, Jov prihvata svoju bespomoćnost i priznaje da nema prava ni na šta: „Go sam izašao iz utrobe matere svoje, go ću se i vratiti onamo (Jov 1,21). Drugo, Jov priznaje da Bog još uvek ima potpunu kontrolu: „Gospod dade, Gospod uze“ (Jov 1,21). I treće, Jov na kraju potvrđuje svoje verovanje u Božju pravednost.

„Da je blagosloveno ime Gospodnje“ (Jov 1,21).

Da li upravo prolazite kroz neko teško iskušenje? U tom slučaju, sledite korake kojima je Jov išao. U kom smislu bi oni mogli i vama da pomognu?

OPSTATI ZAHVALJUJUĆI NADI

„Jer vam nećemo, braćo, zatajiti nevolje naše koja nam se dogodi u Aziji kad nam je bilo preteško i preko sile tako da se nijesmo nadali ni živjeti. Nego sami u sebi osudismo da nam valja pomrijeti da se već ne uzdamo u sebe nego u Boga koji podiže mrtve“ (2. Korinćanima 1,8,9).

Kao apostol izabran od Boga, Pavle je trpeo više od većine ljudi. Ipak, nije se slomio. Naprotiv, rastao je kroz svoje slavljenje Boga. Pročitajte niz teškoća koje on navodi u 2. Korinćanima 11,23-29. A sad pročitajte 2. Korinćanima 1,3-11.

U 2. Korinćanima 1,4 Pavle kaže da mi primamo Božje saosećanje i utehu „da bismo mogli utješiti one koji su u svakoj nevolji utjehom kojom nas same Bog utješava“. U kojoj meri bi patnja mogla biti poziv na službu? Kako da budemo svesniji te mogućnosti?

Bog želi preko nas da služi ljudima koji pate. To znači da bi On mogao dopustiti da najpre i sami doživimo istu vrstu povreda. Tada ćemo moći da pružimo ohrabrenje, ne na osnovu neke teorije, već na osnovu sopstvenog doživljaja Božjeg saosećanja i utehe. To je princip koji proizlazi iz Isusovog života (videti Jevrejima 4,15).

Pavle ne iznosi te žive opise svojih teškoća da bi nas naveo da ga sažaljevamo. Oni treba da nas uvère da Otac, čak i kad potonemo, još uvek može da se umeša da bi nam pružio svoje saosećanje i utehu. Možemo se naći u životnoj opasnosti, pa biti čak i ubijeni, ali ne treba da se bojimo. Bog nas uči da se oslanjamo na Njega. Možemo Mu verovati, jer naš Bog „vaskrsava mrtve“ (2. Korinćanima 1,9).

Svestan da će ga Bog izbavljati i u budućnosti, Pavle nastavlja da objavljuje evanđelje. U 2. Korinćanima 1,10.11 on pominje tri pojedinosti koje su mu omogućile da ostane čvrst. Prvo, dokazi o Božjem delovanju u prošlosti: „Koji nas je od tolike smrti izbavio, i izbavlja; i u njega se uzdamo da će nas i još izbaviti“ (2. Korinćanima 1,10). Drugo, Pavlova odlučnost da se usredsredi na samog Boga: „U njega se uzdamo da će nas i još izbaviti (2. Korinćanima 1,10). Treće, neprestane posredničke molitve svetih: „S pomoću i vaše molitve za nas“ (2. Korinćanima 1,11).

Šta možete naučiti od Pavla što će vam pomoći da, usred sopstvenih borbi, ne padnete u samosažaljenje?

EKSTREMNA VRELINA

Do sada smo, u ovom tromesečju, razmotrili mnoge primere nevolja koje Bog koristi da bi u naš život uneo čistotu i hristolikost. Međutim, neki ljudi mogu, na osnovu tih primera, zaključiti da je Bog surov i zahtevan nadzornik. Nesumnjivo, neki će reći: „Znamo da nam Bog želi dobro, ali ovi primeri ne otkrivaju baš mnogo brige i ljubavi. Zapravo, Bog više liči na nekog nasilnika. On postavlja ciljeve koji nas dovode u prilične teškoće, a ne možemo da učinimo ništa povodom toga.“

Činjenica je da ćemo, sve dok živimo na ovoj zemlji punoj greha, vrlo malo toga razumeti kad je reč o razlozima iz kojih se nešto dešava. Na nebu ćemo razumeti mnogo više (1. Korinćanima 4,5; 1. Korinćanima 13,12), ali za sada moramo da živimo sa tom napetošću: da verujemo da je Bog prisutan i da se brine za nas, mada nam baš i ne izgleda da je uvek sve u najboljem redu. Isaija vrlo dobro opisuje tu napetost.

Pročitajte tekst Isaija 43,1-7. U 2. stihu, Bog kaže da će Njegov narod proći kroz vodu i oganj. To je slikovit opis ekstremnih opasnosti, a možda i nagoveštaj prelaska preko Crvenog mora i Jordana. Oba ta događaja bila su zastrašujuća, ali su prokrčila put ka novom životu. Možda biste očekivali da Bog obeća kako će poštediti svoj narod tih opasnosti i povesti ih lakšim putem. Ali, poput pastira u Psalmu 23, Bog jednostavno poručuje da Njegov narod u teškim vremenima ne mora da se boji zla, jer je On s njima.

Osvrnite se na tekst Isaija 43,1-7. Zapišite na koje sve načine Bog uverava svoj narod da će ih utešiti kad budu prolazili kroz vodu i vatru. Kakvu sliku Boga to stvara u vašem umu? Na koja od tih obećanja se možete pozivati kad je reč o vama?

Dakle, ono što smo naučili o nevoljama koje Bog dopušta, možemo da sumiramo na tri načina. Prvo, Božja ekstremna vrućina treba da uništi – ne nas nego naš greh. Drugo, Božja ekstremna vrućina ne treba da nas učini jadnim već čistim, kakvi smo i stvoreni da budemo. Treće, Božja briga za nas dok prolazimo kroz sve to je stalna i svesrdna – On nas nikada neće ostaviti same, šta god da nam se desi.

Šta vam sledeći stihovi govore o Božjim delima i Njegovom karakteru? Psalmi 103,13.14; Matej 28,20; 1. Korinćanima 10,13; 1. Petrova 1,7. Kako ste u svom životu doživeli istinitost tih stihova?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeće tekstove Elen G. Vajt: „Proba vere“, str. 145-155 (original) u knjizi Stvaranje, patrijarsi i proroci; „Hvalite Gospoda“ („Praise Ye the Lord“), str. 315-319 (original), *Testimonies for the Church*, vol. 5.

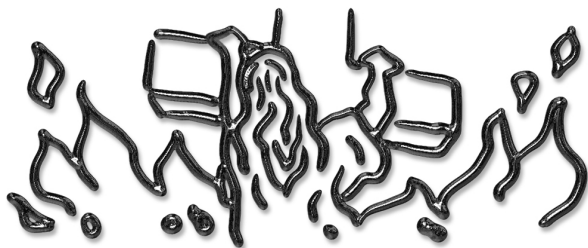
„Bog je uvek kušao svoj narod u peći nevolja. Upravo vrelina peći razdvaja nečistoću od pravog zlata hrišćanskog karaktera. Isus nadzire to kušanje. On zna šta je potrebno da bi se taj plemeniti metal pročistio tako da može da odražava sjaj Njegove ljubavi. Upravo ostrim nevoljama i iskušenjima Bog disciplinuje svoje slugе. On vidi da neki među njima imaju sposobnosti potrebne za napredovanje Njegovog dela i zato ih stavlja na probu. U svom providenju, On ih dovodi u položaj u kom se njihov karakter ispituje... On im ukazuje na njihove lične slabosti i uči ih kako da se oslone na Njega... Tako se Njegov cilj ostvaruje. Oni bivaju obučeni, uvežbani i disciplinovani – spremni da ispune veliku svrhu s kojom su im te sposobnosti i bile date.“ – Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 129, 130 (original).

„Ako smo po Božjoj promisli pozvani da trpimo iskušenja, onda prihvatimo krst i ispijmo gorku čašu, imajući na umu da je Očeva ruka ta koja je prinosi našim usnama. Uzdajmo se u Njega u mraku kao i na dnevnoj svetlosti. Zar da ne verujemo da će nam On dati sve što je za naše dobro?... Čak i u noći nevolje, kako možemo odbiti da podignemo svoj glas svim srcem u znak zahvalnosti, sećajući se ljubavi koju nam je iskazao na krstu Golgote?“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 316.

PITANJA ZA RAZMIŠLJANJE:

1. Neka neko u vašem razredu opiše svoju probu vere koja je, mada ne tako žestoka kao Avramova, ipak bila dovoljno teška. Šta možete naučiti na osnovu iskustva te osobe, na osnovu njenih ili njegovih uspeha ili neuspeha?
2. Proučite poslednja 24 časa Hristovog života pre Njegovog raspeća. S kakvim se ekstremima On suočio? Kako je izdržao? Koje principe možemo preuzeti iz Njegovog primera i primeniti na sebe kada se nađemo usred sopstvenih nevolja?
3. Razgovarajte o ideji koje smo se dotakli ove sedmice, o tome kako, zahvaljujući sopstvenoj patnji, možemo služiti drugima koji pate. Koliko god to bilo istinito, s kojim problemima nas ta ideja suočava?
4. U navedenom citatu Elen G. Vajt je napisala: „Uzdajmo se u Njega u mraku kao i na dnevnoj svetlosti“. To je lakše reći nego učiniti. Kako možemo pomoći jedni drugima da razvijemo onu vrstu vere koja će nam upravo to i omogućiti? Zašto je važno verovati Bogu u teškim vremenima?

UPREZANJE SVIH SNAGA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jovan 16,5-15; Kološanima 1,28.29; 1. Petrova 1,13; Matej 5,29; 1. Mojsijeva 32.

Tekst za pamćenje: „Zašto se i trudim i borim po njegovoj moći koja u meni silno čini“ (Kološanima 1,29).

Muškarac i žena su sedeli jedno pored drugog u televizijskoj emisiji. Oboje su preživeli ubistvo deteta. Ženin sin je ubijen 20 godina ranije, ali njen bes i gorčina ostali su isti kao prvog dana. Muškarac je bio potpuno drugačiji. Njegovu ćerku su nekoliko godina ranije ubili teroristi, međutim, on je govorio o praštanju ubicama i o tome kako je Bog preobrazio njegovu povređenost. Koliko god je njegov bol bio strašan, taj čovek je primer kako Bog može da nam donese isceljenje u najmračnijim trenucima života.

Kako dvoje ljudi mogu da reaguju toliko različito? Kako u životu hrišćanina dolazi do duhovne promene, koja toj osobi omogućava da kroz životne nevolje sazri umesto da bude potpuno skrhan njima?

Kratak pregled pouke za ovu sedmicu: Koja je uloga naše rešenosti i snage volje u borbi sa grehom i samim sobom? Kako možemo izbeći grešku da svojim osećanjima dopustimo da upravljaju odlukama koje donosimo? Zašto moramo istrajati i ne odustati kad se nađemo u nevolji i teškom iskušenju?

DUH ISTINE

Da li ste se ikad molili: „Bože, učini me dobrim“, ali kao da se ništa značajno nije promenilo? Kako je moguće da, i pored tolikih molitava da Božja moćna preobražujuća sila deluje u nama, naš život kao da i dalje ostaje isti? Znamo da Bog poseduje neograničene natprirodne resurse koje nam vrlo rado i besplatno stavlja na raspolaganje. Mi zaista želimo sve to da iskoristimo, pa ipak, naš život se ne menja uvek u skladu sa onim što nam Bog nudi.

Zašto? Jedan od razloga je uznemirujuće jednostavan – mada Duh ima neograničenu moć da nas preobrazi, mi sopstvenim izborima i odlukama ograničavamo ono što Bog može da uradi.

Pročitajte tekst Jovan 16,5-15. U ovom odlomku, Isus Svetog Duha naziva „Duhom istine“ (Jovan 16,13). Šta, prema tom tekstu, Sveti Duh čini za nas?

Mada može da nam otkrije istinu o našoj grešnosti, Sveti Duh nas ne može naterati da se pokajemo. On može da nam otkrije najuzvišenije istine o Bogu, ali nas ne može naterati da poverujemo u njih i da se ponašamo u skladu s njima. Ako bi nas Bog i u najmanjoj meri primorao na bilo šta, mi bismo izgubili slobodu izbora, a sotona bi mogao da Ga optuži za varanje u velikoj borbi, tvrdeći da On manipuliše našim umom i srcem. Kada je velika borba izbila na nebu, naš Otac nije primorao sotonu i ostale anđele niti da veruju u Njegovu dobrotu i pravednost niti da se pokaju. I opet, u Raju, gde je toliko toga bilo na kocki, Bog nije sprečio Evu i Adama da iskažu svoju slobodnu volju i budu neposlušni, mada im je vrlo jasno predočio istinu o drvetu usred vrta. Bog se ni prema nama danas ne ophodi ništa drugačije. Duh nam otkriva istinu o Bogu i grehu, a onda nas pita: „S obzirom na sve što sam ti upravo pokazao, kako ćeš postupiti?“

Isto se dešava i kad se nađemo u nevolji. Ponekad do nevolje dolazi upravo zato što smo bili neposlušni ili se nismo pokajali za svoje grehe. Da bi u takvim situacijama naš Otac delovao u našu korist, moramo doneti svesnu odluku da, putem pokajanja i poslušnosti, otvorimo vrata da bi Božja sila mogla da uđe i preobrazi nas.

Koja osvedočenja vam je nedavno doneo „Duh istine“? Koliko pažljivo slušate Njegov glas? I, što je najvažnije, kakve odluke donosite svojom slobodnom voljom?

BOŽANSKO-LJUDSKA KOMBINACIJA

Šta predstavlja vaše najveće životno dostignuće? O čemu god da je reč, mala je verovatnoća da ste to postigli tako što ste se jednog jutra jednostavno isteturali iz kreveta. Ako želimo da postignemo nešto vredno u životu, potrebni su vreme i trud. Isto važi i kad je reč o našem učenishtvu u Hristovoj školi.

Pročitajte Kološanima 1,28.29. Mada govori o tome kako Bog silno deluje u njemu, na koji način Pavle ističe da je u sve to ipak uključen i ljudski napor? Videti takođe: 5. Mojsijeva 4,4; Luka 13,24; 1. Korinćanima 9,25; Jevrejima 12,4.

U Kološanima 1,29 pruža nam se veoma zanimljiv uvid u to kako Pavle doživljava svoj odnos sa Bogom dok se to delovanje u njemu odvija. On kaže da se trudi i bori – ali Božjom silom.

Reč koja se tu koristi za „trud“ u stvari znači „umoriti se“, „raditi do iznemoglosti“. Ona se posebno odnosila na sportiste koji treniraju. Reč za „borbu“, koja prati taj trud, ponegde se prevodi kao „mučenje, agonija“. Dakle, tu imamo sliku sportiste koji ulaže svu svoju snagu da bi pobedio. A onda Pavle preokreće tu ideju, izjavljujući da se on napreže, ali ne svojom snagom, već svom silom koju mu Bog daje. Prema tome, u vezi sa Pavlovom službom, preostaje nam jednostavan zaključak – bila je to služba vršena uz veliki lični napor i disciplinu, ali ostvarena Božjom snagom. Upravo taj odnos ispoljava se na potpuno isti način i kad mi nastojimo da razvijemo Hristov karakter u sebi.

To je važno imati na umu, jer živimo u svetu u kom ljudi teže da ostvare što više uz što manje napora. Ta ideja se uvukla i u hrišćanstvo. Neki hrišćanski evanđelisti obećavaju da će se Sveti Duh, samo ako verujemo, spustiti na nas sa neverovatnom, natprirodnom silom i činiti velika čuda. To je opasna poluistina, koja nas može navesti na pomisao da treba samo da čekamo da se Božja sila spusti na nas, dok udobno sedimo na svojim mestima!

Kakvo je vaše iskustvo s tom vrstom težnje o kakvoj Pavle govori? Šta vam je Bog stavio na srce, a što se borite da prihvatite? Kako možete naučiti da se potčinite Božjoj volji?

DISCIPLINOVANA VOLJA

Jedan od najvećih neprijatelja naše volje upravo su naša osećanja. Kultura u kojoj živimo sve više nas bombarduje slikama i muzikom koje direktno utiču na naša čula, izazivajući razne emocije – bes, strah ili požudu – a da toga nismo ni svesni. Koliko često se zapitamo: „Šta želim da jedem za večeru?“ „Šta želim da radim danas?“ „Da li ću se dobro osećati ako ovo kupim?“ Tako se osećanja blisko povezuju sa odlukama koje donosimo. Osećanja nisu nužno loša, međutim, ono što osećamo u vezi sa nečim ne znači da je to ispravno i najbolje. I zaista, osećanja nas ponekad lažu („Srce je prevarno više svega“ /Jeremija 17,9/) i daju nam lažnu sliku o stvarnosti, što nas navodi na loše odluke i uvlači u nevolje koje smo sami izazvali.

Koje primere možete naći u Bibliji, u kojima su ljudi donosili odluke na osnovu osećanja umesto na osnovu Božje Reči? Kakve su bile posledice? Videti, na primer: 1. Mojsijeva 3,6; 2. Samuilova 11,2-4; Galatima 2,11.12.

Pročitajte tekst: 1. Petrova 1,13. Za šta je Petar zainteresovan i šta on zapravo želi da njegovi čitaoci urade?

Petar shvata da je um kormilo tela koje mi kontrolišemo. Oduzмите umu kontrolu, i nama će upravljati svako osećanje koje nas obuzme.

Zamislite da hodate uskim putem do Pastirovog doma. Od tog puta odvajaju se mnoge staze koje vode u raznim pravcima. Neke od njih vode ka mestima koja ne bismo želeli da posetimo. Druge pak izgledaju primamljivo. One se pozivaju na naša osećanja, raspoloženja i želje. Međutim, ako krenemo bilo kojom od njih, skrenućemo sa prave staze i naći se na putu s kojeg može biti izuzetno teško vratiti se.

S kojim važnim odlukama se upravo suočavate? Zapitajte se iskreno: „Kako mogu da znam da li svoje odluke zasnivam na osećanjima, raspoloženjima i željama umesto na Božjoj Reči?“

RADIKALNA POSVEĆENOST

„A ako te oko tvoje desno sablažnjava, iskopaj ga i baci od sebe: jer ti je bolje da pogine jedan od udova tvojijeh negoli sve tijelo tvoje da bude bačeno u pakao“ (Matej 5,29).

Razmislite o Isusovim rečima u navedenom stihu. Da li biste ih nazvali radikalnim i zašto?

Radikalni potezi su neophodni, ne zato što Bog želi hrišćanima da oteža život, već zato što smo se mi, kao i naša kultura, uveliko udaljili od Božjih planova za nas. Ljudi se ponekad trgnu i zapitaju: „Kako sam mogao toliko da se udaljim od Boga?“ A odgovor je uvek isti – korak po korak.

Pročitajte tekst Matej 5,29.30. Isus govori u kontekstu seksualnih greha. Međutim, principi koji leže u osnovi Njegovih reči mogu se primeniti i pri suočavanju sa svakim drugim grehom. Zapravo, ti principi se mogu primeniti na naš rast u Hristu uopšte.

Koju ključnu istinu nam Isus saopštava tim rečima zabeleženim u tekstu Matej 5,29.30? Da li smo zaista pozvani da bukvalno osakatimo sebe?

Isus nas ne poziva da fizički povređujemo svoje telo – nipošto! On nas zapravo poziva da kontrolišemo svoj um, a time i svoje telo, bez obzira na cenu. Zapazite da u tim stihovima ne stoji da treba da se molimo, i da će Bog istog trenutka ukloniti grešne sklonosti iz našeg života. Ponekad će Bog, u svojoj milosti, učiniti upravo to za nas, ali često će nas pozvati da se radikalno posvetimo odustajanju od nečega, ili započinjanju nečega što nam se možda uopšte ne radi. U kakvu samo nevolju to može da nas dovede! Ali, što češće budemo donosili prave odluke, to ćemo postajati jači, i moć iskušenja u našem životu će slabiti.

Bog ponekad koristi nevolje da bi privukao našu pažnju u trenutku kada oko nas ima toliko bučnog ometanja. U nevolji shvatamo koliko smo se udaljili od Boga. Nevolja može biti Božji poziv da donesemo radikalnu odluku i vratimo se Očevom planu za nas.

POTREBA DA ISTRAJEMO

Pročitajte događaj o Jakovljevom rvanju sa Bogom (1. Mojsijeva 32). Šta nam taj izveštaj govori o istrajnosti, čak i usred velikog obeshrabrenja? (Pre nego što odgovorite, uzmite u obzir ceo kontekst Jakovljeve situacije.)

Mi možemo znati šta je ispravno i dobrovoljno činiti to što je ispravno, ali kada smo pod pritiskom, postaje veoma teško držati se Boga i Njegovih obećanja. To je zato što smo slabi i plašljivi. Zato je jedna od važnih vrlina hrišćanina njegova istrajnost, sposobnost da nastavi dalje uprkos želji da odustane.

Jedan od najboljih biblijskih primera istrajnosti je Jakov. Mnogo godina ranije, Jakov je prevario svog oca i brata Isava kako bi dobio pravo prvenštva (1. Mojsijeva 27), i od tada je bežao u strahu od Isavove želje da ga ubije. Mada je u snu o lestvama koje sežu do neba (1. Mojsijeva 28) dobio divna obećanja o Božjem vođstvu i blagoslovu, ipak je bio uplašen. Očajnički je žudeo da mu Bog pruži osvedočenje da je i dalje prihvaćen, i da obećanja koja mu je dao mnogo godina ranije i dalje važe. Dok se rvao sa nekim ko je zapravo bio Isus, Jakovu je iščašen kuk. Od tog trenutka, borba više nije bila moguća, jer je bol bio neizdrživ. Mora da je tada došlo do suptilnog pomaka od borbe do oslanjanja. Jakov se držao za Isusa trpeći strahovit bol sve dok nije dobio uverenje o blagoslovu. Zato mu Isus kaže: „Pusti me, zora je“ (1. Mojsijeva 32,26).

Jakov je primio blagoslov zato što se čvrsto držao Isusa dok je trpeo nesnosan bol. Tako je i sa nama. Bog može i nama da „iščaši kuk“, i da nas onda pozove da se u svom bolu držimo Njega. I zaista, Bog je dozvolio da Jakovu ostanu bolne posledice – i dalje je hramao kada se sreo sa bratom. Spolja je to izgledalo kao slabost, ali za Jakova je to bio znak njegove snage.

Koje praktične odluke možete doneti (u vezi sa druženjem, načinom života, štivom koje čitate, zdravstvenim i duhovnim navikama) koje će vam pomoći da istrajete sa Gospodom usred obeshrabrenja i iskušenja?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeće tekstove iz pera Elen G. Vajt: poglavlje „Noć borbe“, str. 195-203 (original) iz knjige Stvaranje, patrijarsi i proroci i „Posvećenje“, str. 43-48 (original) iz knjige Put Hristu.

„Ta volja, koja je tako bitan činilac ljudskog karaktera, prilikom Pada je potpala pod vlast sotone. I on od tada neprestano deluje na čoveka da traži i čini ono što mu pruža zadovoljstvo, ali ga dovodi do potpune bede i propasti.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 515.

„Da bi mogao da primi božansku pomoć, čovek mora da postane svestan svojih slabosti i svog nesavršenstva. On mora da upregne svoj um da bi ta velika promena bila izvršena u njemu. On mora da bude podstaknut na ozbiljnu i istrajnu molitvu i napor. Čovek mora da odbaci svoje loše navike i običaje. Pobjeda se može postići samo odlučnim naporima da se poprave ti nedostaci i prihvate ispravna načela. Mnogi se nikada ne uzdignu do položaja koji su mogli zauzeti, jer čekaju da Bog učini za njih ono što mogu sami za sebe da učine snagom koju im je On dao. Svi koji žele da se tako pripreme da budu korisni, moraju se obučavati uz primenu najoštrije duhovne i moralne discipline, a Bog će im pomagati, sjedinjujući svoju božansku snagu s njihovim ljudskim naporima.“ – Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 248 (original).

PITANJA ZA RAZMIŠLJANJE:

1. Šta mislite, u kojoj meri smo zaista svesni da je naša volja „prilikom Pada... potpala pod vlast sotone“? Kako možemo, usmeravajući pažnju na Isusov karakter, potpunije sagledati svoje palo stanje i prave razmere Božje blagodati prema nama?
2. Pročitajte izveštaj o Isusu u Getsimaniji (Matej 26,36-42). Kakva su bila Isusova osećanja i želje, nasuprot onome što je Bogu bilo po volji? Šta možemo naučiti na osnovu tog primera?
3. Razgovarajte kao razred o različitim aspektima kulture u kojoj živimo, a koji mogu da slome našu odbranu i učine nas ranjivijim za sotonine napade. Šta možemo preduzeti da bismo pomogli drugim članovima crkve da postanu svesni tih opasnosti, i da bismo poduprli one koji osećaju da im je pomoć potrebna?
4. Da li poznajete nekoga iz vaše crkve ko dosta dugo nije bio na bogoslužju, i ko se možda sprema da odustane od vere ili je već odustao? Šta vi kao grupa možete učiniti da tu osobu ohrabrite, i pomognete joj da se ne odvrati od Isusa? Koje praktične korake možete preduzeti da biste joj bili od pomoći?

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Avakum 1,1-4; Jov 38-41; Isaija 41,8-14; Jeremija 29,1-10; Jevrejima 12,1-13.

Tekst za pamćenje: „A nadanje neće se osramotiti, jer se ljubav Božja izli u srca naša Duhom svetijem koji je dat nama“ (Rimljanima 5,5).

Kako je lako govoriti i pevati o nadi dok se nalazimo u crkvi, okruženi nasmejanim ljudima! Ali kada se nađemo usred nevolja i teških iskušenja, ne izgleda nam baš da je nada uvek tako lako dostupna. Kada se obruč oko nas steže, počinjemo da dovodimo u pitanje sve, a posebno Božju mudrost.

U jednoj od svojih knjiga, K. S. Luis piše o jednom izmišljenom lavu. Želeći da upozna tog lava, neko je postavio pitanje da li je u njegovom prisustvu bezbedno. Dobio je odgovor da nije bezbedno, ali da je „on dobar“.

Mada ne možemo uvek da razumemo Boga, i mada nam Njegovi postupci deluju nepredvidivo, to ne znači da je On protiv nas. To jednostavno znači da još uvek nemamo celovitu sliku. Međutim, nameće nam se ideja da Bog mora da bude razumljiv i predvidljiv da bismo mogli imati mir, poverenje i nadu. Uz Njega, po našem mišljenju, treba da budemo „bezbedni“. Ali, ako polazimo od takvih pretpostavki, pripremamo se samo za razočaranje.

Kratka pregled pouke za ovu sedmicu: Kako nam bolje razumevanje Božjeg karaktera pomaže da sačuvamo nadu čak i u teškoj nevolji?

ŠIRA SLIKA

Kada smo povređeni, često pomišljamo da je to što nam se upravo dešava jedino što je zaista bitno. Međutim, ipak postoji malo šira slika od one koja se tiče samo našeg „ja“ (videti Otkrivenje 12,7; Rimljanima 8,22).

Pročitajte tekst Avakum 1,1-4. Sa čim se Avakum suočavao?

Možda biste očekivati da će Bog reći nešto poput ovoga: „To je zaista strašno, Avakume! Dopusti mi da dođem i odmah ti pomognem.“ Međutim, Božji odgovor je potpuno suprotan tome. On najavljuje da će biti još gore. Čitajte o tome u tekstu Avakum 1,5-11.

Izrael je bio odveden u asirsko ropstvo, a sada je Bog obećao da će doći nešto još gore: Vavilonjani će odvesti i narod Jude. Avakum ponovo vapi u sledećim stihovima (Avakum 1,12-17), a zatim čeka da vidi šta će Bog reći.

U kom smislu Božja najava obećanog uništenja Vavilona u tekstu Avakum 2,2.3 donosi nadu?

Avakum 2 je Božje obećanje o uništenju Vavilonjana. Jevrejima 10,37 citira tekst Avakum 2,3 uz nagoveštaj da bi to obećanje u budućnosti moglo da se primeni na Mesiju. Prema tome, sa istom izvesnošću s kojom se ispunilo obećanje o uništenju Vavilona, možemo očekivati i uništenje „Vavilona Velikog“ (Otkrivenje 18,2).

Avakum se našao u stisci između velikog zla koje ga je okruživalo i Božjeg obećanja da će doći nešto još gore. A to je upravo položaj u kom se i mi nalazimo unutar istorije spasenja. Veliko zlo je oko nas, a Biblija predviđa da će nešto mnogo gore tek doći. Ključ Avakumovog opstanka bio je u tome što mu se pružila mogućnost da sagleda celu sliku. Zato je on, u 3. poglavlju, u stanju da izgovori neverovatnu molitvu hvale zbog onoga što će Bog učiniti u budućnosti.

Pročitajte tekst Avakum 3,16-19. Šta Avakum navodi kao razlog za nadu? Kakvu nadu ima Božji narod dok čeka da se odigraju poslednje proročke scene? Kako možemo usvojiti tu nadu?

KO JE NAŠ OTAC

Osvald Čembers piše: „Da li pitate Boga šta će da uradi. On vam to nikada neće reći. Bog vam ne govori šta će učiniti, već vam otkriva ko je On.“ – *My Utmost for His Highest* (Uhrichsville, OH: Barbour & Company, Inc., 1963), Jan. 2.

Šta je, po vašem mišljenju, Osvald Čembers time hteo da kaže?

Kao što znamo, Knjiga o Jovu počinje njegovom velikom ličnom tragedijom. On gubi sve, osim svog života i svoje žene, a ona mu predlaže: „Prokuni Boga pa umri!“ (Jov 2,9). Ono što sledi je diskusija tokom koje njegovi prijatelji pokušavaju da utvrde zašto se sve to dogodilo. Međutim, za sve vreme trajanja te diskusije, Bog čuti.

A onda se, iznenada, u 38. poglavlju, Bog javlja i kaže: „Ko je to što zamračuje savjet riječima nerazumno?“ (Jov 38,2). Zatim, ne zastajući ni tren, Bog postavlja Jovu nekih 60 zapanjujućih pitanja. Otvorite svoju Bibliju i proučite ih u poglavljima Jov 38 i Jov 39.

Nakon poslednjeg pitanja, Jov odgovara: „Gle, ja sam malen, šta bih ti odgovorio? Mećem ruku svoju na usta svoja. Jednom govorih, ali neću odgovarati; i drugom, ali neću više“ (Jov 39, 37.38). Ali Bog još nije završio. On ponovo progovara i postavlja novi niz „velikih“ pitanja, jedno za drugim.

Pročitajte Jovov konačni odgovor u tekstu Jov 42,1-6. Šta je Bog pokušavao da mu kaže i kakav je uticaj to imalo na Jova?

Bog nije odgovorio ni na jedno od pitanja „zašto“ Jovovih prijatelja. Umesto toga, On je dočarao svoju neuporedivu veličinu koja se otkriva kroz zadivljujuća dela stvaranja. Posle toga, Jovu sigurno nisu bili potrebni nikakvi drugi odgovori. Potreba za objašnjenjima bila je zasenjena nadmoćnom slikom Božjeg veličanstva.

Taj događaj otkriva jedan fascinantant paradoks. Nada i ohrabrenje mogu proizaći upravo iz spoznaje da znamo tako malo. Mi instinktivno tražimo utehu pokušavajući da saznamo sve, i onda se obeshrabrimo jer ne uspevamo u tome. Bog ponekad čak ističe naše neznanje da bismo shvatili da sigurnost i nadu možemo pronaći samo u Biću mnogo većem od sebe samih.

Da li vam se u ovom trenutku dešava nešto što jednostavno ne možete da razumete? Ako se dešava, usmerite pažnju na Božji karakter. Kako vam to pruža neophodnu nadu da biste istrajali dok prolazite kroz iskustvo koje vam je, za sada, neshvatljivo?

PRISUSTVO NAŠEG OCA

„Jer ja Gospod Bog tvoj držim te za desnicu, i kažem ti: ne boj se, ja ću ti pomagati“ (Isaija 41,13).

Neko je jednom rekao: „Kada se čini da je Bog daleko, ko je taj koji se udaljio?“ Kad naiđu problemi, mi pomišljamo da nas je Bog napustio. Međutim, istina je da On nikud nije otišao.

Jevrejima u izgnanstvu činilo se da je Bog veoma daleko. Međutim, kroz Knjigu proroka Isaije, On ih uverava u buduće izbavljenje. Mada je stvarni povratak u Jerusolim još uvek bio u dalekoj budućnosti, Bog je želeo da Njegov narod zna da se On nije udaljio od njih, i da imaju svaki razlog za nadu.

Pročitajte tekst Isaija 41,8-14. **Koje razloge za nadu možete navesti ljudima koji željno iščekuju buduće izbavljenje? Kako nam to obećanje pomaže dok čekamo da se naše izgnanstvo na zemlji okonča?**

Jedna od najsnažnijih slika među tim stihovima nalazi se u tekstu Isaija 41,13. Suvereni Bog univerzuma kaže da Njegov narod ne treba da se plaši, jer je On taj koji ih „drži za desnicu“. Jedno je zamišljati kako Bog upravlja događajima na zemlji s nekog velikog prestola udaljenog više svetlosnih godina od naše planete. Ali sasvim je nešto drugo shvatiti da je On dovoljno blizu da pripadnike svog voljenog naroda drži za ruku.

Kad smo prezaposleni, teško uspevamo da se setimo da nam je Bog blizu. Ali kada se setimo da je On zapravo Emanuel, „Bog s nama“, to donosi veliku promenu. Kada je Bog s nama, onda su i Njegove name-re, Njegova obećanja i moć preobraženja takođe s nama.

U narednih nekoliko dana napravite jedan eksperiment. Kad god je moguće, podsetite se da vam je Bog univerzuma dovoljno blizu da bi mogao da vas drži za ruku, i da vam je On lično obećao pomoć. Beležite promene do kojih, pod uticajem toga, dolazi u vašem načinu života. Pripremite se da u subotu u razredu razgovarate o tom svom iskustvu.

PLANOVI KOJE NAŠ OTAC IMA ZA NAS

Svi tragaju za nadom. Ali gde se ona nalazi? Neki ljudi pronalaze nadu u osmehu prijatelja. Za druge, nada izrasta iz finansijske sigurnosti ili stabilnog braka. U čemu vi obično tražite nadu i hrabrost?

Prorok Jeremija u svojoj knjizi piše ljudima koji su, tokom svog izgnanstva, izgubili nadu. „Na vodama Vavilonskim sjeđasmo i plakasmo opominjući se Siona“ (Psalmi 137,1). I mada su Izraelci bili slomljenog srca, Jeremija iznosi razloge iz kojih nije trebalo da odustanu od nade.

Koji se povodi za nadu navode u tekstu Jeremija 29,1-10?

U tom odlomku postoje tri važna izvora nade koja vredi istaći.

Prvo, Bog govori svom narodu da ne treba da odustane od nade, zato što njihove prilike nisu rezultat slučajnosti niti nekog nepredvidivog zla. Jer, „ovako veli Gospod nad vojskama, Bog Izrailjev, svemu roblju koje /Ja/preselih iz Jerusalima u Vavilon...“ (Jeremija 29,4). Mada se činilo da ih zlo okružuje, Juda je sve vreme bio u Božjim rukama.

Drugo, Bog govori svom narodu da ne treba da odustaje od nade, jer On može da čini svoja dela čak i usred njihovih trenutnih poteškoća. „I tražite dobro gradu, u koji vas preselih, i molite se za nj Gospodu, jer u dobru njegovu biće vama dobro“ (Jeremija 29,7).

Treće, Bog poručuje svom narodu da ne treba da odustaje od nade, jer će se njihovo izgnanstvo u određeno vreme okončati: „Jer ovako veli Gospod: kad se navršši u Vavilonu sedamdeset godina, pohodiću vas, i izvršiću vam dobru riječ svoju da ću vas vratiti na ovo mjesto“ (Jeremija 29,10).

Pošto im je objasnio kako se starao o njima u prošlosti, kako se stara o njima u sadašnjosti i kako će se starati o njima u budućnosti, Bog na prelep način opisuje svoju nežnu brigu za narod (videti Jeremija 29,11-14).

**Pročitajte tekst Jeremija 29,11-14, izgovarajući svoje ime umesto reči „vam“ i „vas“, kao da Bog vama lično daje ta obećanja. Pri-
menite ta obećanja na sebe, sa čime god da se trenutno borite.**

DISCIPLINA NAŠEG OCA

Pročitajte tekst Jevrejima 12,5-13. Koja poruka se tu nalazi za nas i kako se ona uklapa u ono što proučavamo ovog tromesečja?

U Jevrejima 12,5-13, Pavle govori o nevoljama u kontekstu disciplinovanja. U pojedinim biblijskim prevodima, različiti oblici reči koja se odnosi na disciplinovanje pojavljuju se deset puta. U grčkom svetu to je bila osnovna reč za „vaspitanje“. Dakle, razumeti „disciplinu“ znači razumeti kako nas Bog vaspitava i obrazuje u školi vere koju je Pavle ranije opisao u Jevrejima 11.

U Jevrejima 11, Pavle opisuje muškarce i žene vere. Vera je bila to što ih je održalo dok su se suočavali sa raznim teškim okolnostima. A na početku 12. poglavlja, Pavle se okreće nama, čitaocima, i kaže da s obzirom na to koliko je ljudi pre nas istrajalo uprkos izuzetno nepovoljnim okolnostima, i mi možemo da trčimo i završimo životnu trku vere. Ključ je da uperimo pogled u Isusa (Jevrejima 12,2), da bi nam On bio primer u teškim vremenima (Jevrejima 12,3). Kad čitamo 12. poglavlje, to je kao da smo dobili par naočara za čitanje. Bez tih naočara, naše viđenje i razumevanje teškoća kroz koje prolazimo, uvek će biti zamagljeno. Ali gledanje kroz te naočare ispraviće nejasno objašnjenje patnje koje nam naša kultura nameće. Tada ćemo biti u stanju da jasno razumemo i razumno reagujemo na nevolje.

Čitajte kroz „naočare“ koje vam pruža tekst Jevrejima 12,1-13. A sada se koncentrišite na stihove 5-13 i odgovorite na sledeća pitanja:

Ko je pokretač disciplinovanja? _____

Kako mi doživljavamo to disciplinovanje? _____

Koji je cilj disciplinovanja? _____

Pročitajte ponovo ceo tekst Jevrejima 12,1-13. Napravite listu svih razloga s kojima možete da se povežete, a koji vam mogu poslužiti kao osnov za nadanje. Kako ste doživeli tu nadu u trenucima sopstvenog duhovnog „vaspitanja“?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeće tekstove Elen G. Vajt: „Škola u večnosti“, str. 301-309 (original) iz knjige Vaspitanje i „Pomoć u svakodnevnom životu“, str. 470-471 (original) iz knjige U potrazi za boljim životom.

„U svačijem iskustvu javljaju se trenuci dubokog razočaranja i krajnjeg obeshrabrenja – dani kada nas obuzima tuga, kada nam postaje teško da verujemo da je Bog i dalje onaj isti ljubazni Dobročinitelj svojoj zemaljskoj deci; dani kada nevolje muče dušu, sve dok nam smrt ne postane milija od života. Upravo tada mnogi gube oslonac u Bogu i pretvaraju se u robove sumnje, okovane neverovanjem. Kada bismo u takvim vremenima mogli duhovnim očima da sagledamo smisao Božjeg providenja, videli bismo anđele koji se trude da nas spasu od nas samih, nastojeći da naše stope postavimo na temelje postojanije od već-nih bregova, i nova vera, novi život, prostrujali bi našim bićem.“ – Elen G. Vajt, Istorija proroka i careva, str. 162 (original).

PITANJA ZA RAZMIŠLJANJE:

1. Elen G. Vajt kaže da „svi“ doživljavamo trenutke „dubokog razočaranja i krajnjeg obeshrabrenja“. Koliko dobro primećujemo kad ljudi oko nas prolaze kroz takve periode? Kako možemo naučiti da pružamo nadu jedni drugima kada doživljavamo takva gorka razočaranja?
2. Pročitajte u razredu svoje odgovore na poslednje pitanje iz proučavanja predviđenog za utorak. Kakvu je promenu u vaš život unela svest o stvarnosti Božje blizine?
3. Pročitajte naglas u razredu delove teksta Jov 38-41. Kakva slika Boga je tu prikazana? Šta iz toga saznajete što vam pruža nadu i ohrabrenje? Kako se Subota uklapa u tu sliku? Kako nam ona pomaže da Božju prirodu i karakter imamo uvek pred očima?
4. Nada koja preobražava potiče sa neba. To znači da se možemo moliti jedni za druge da nada ispuni naš život. Provedite neko vreme u molitvi za one koji su u poslednje vreme u svom nadanju posustali – da se njihova nada obnovi. Šta još, osim toga, možete da učinite za one koji gube bitku u svojoj potrazi za nadom?
5. Zamolite nekoga ko je spreman da govori o tome, da vam opiše trenutke u kojima su ga očaj i iskušenja doveli do toga da izgubi veru i nadu. Šta je dovelo do preokreta u životu te osobe? Šta možemo da podelimo jedni sa drugima, a što bi nam moglo pomoći u trenucima sumnje i očaja?

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE

GLEĐANJE NEVIDLJIVOGA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Rimljanima 8,28-39; Jovan 14,1-14; Efescima 1,18-23; Isaija 40,27-31.

Tekst za pamćenje: „Vjerom ostavi Misir, ne pobojavši se ljutine careve; jer se držaše onoga koji se ne vidi, kao da ga viđaše“ (Jevrejima 11,27).

Definicija vere u Jevrejima poslanici uvek predstavlja izazov. „Vjera je pak tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo, i dokazivanje onoga što ne vidimo“ (Jevrejima 11,1). Kako možemo biti sigurni u nešto što ne vidimo? Ipak, to je upravo ono što ilustruje Mojsije u našem tekstu za pamćenje: „Jer se držaše onoga koji se ne vidi, kao da ga viđaše“. On je istrajao zato što je gledao „Onoga koji se ne vidi“ (Jevrejima 11,27).

Još veći izazov je kada shvatimo da smo pozvani da „Onoga koji se ne vidi“ gledamo ne samo u dobrim vremenima, već naročito onda kada nam sve ide naopako. Za to nam je potrebna vera, hristolika vera koja mora biti oblikovana istinom o Bogu i Božjem carstvu. Istina o dobroti našeg Oca, o sili koja se nalazi u Isusovom imenu, o sili vaskrsenja i Božjem saosećanju suštinski su bitne istine, koje će nam omogućiti da budemo jaki kada se nađemo u nevolji i dođemo u iskušenje da u sve sumnjamo.

Kratak pregled pouke za ovu sedmicu: Koje istine o Bogu nam mogu pomoći da istrajemo čak i u najgorim situacijama?

PREVELIKA VELIKODUŠNOST NAŠEG OCA

„Da me Bog zaista voli, sigurno bi učinio za mene _____!“ Pitam se koliko nam je puta ta misao proletela kroz glavu. Mi gledamo na svoje okolnosti i onda počinjemo da se pitamo da li nas Bog zaista voli, jer da nas voli, stvari bi stajale drugačije.

Postoje dva razloga koji nas često navode da sumnjamo u Božju dobrotu. Prvo, kad u svom srcu i umu imamo goruću želju za nečim što verujemo da je dobro, pomisao da Bog za nas želi nešto drugačije može nam izgledati apsurdno. Drugo, možemo posumnjati u Božju dobrotu ako je naše iskustvo u suprotnosti sa onim u šta verujemo. Ako nešto izgleda dobro, ili nam prija, ili zvuči dobro, ili ima dobar ukus, onda mora da je zaista dobro. I onda se ljutimo na Boga ako to ne možemo da imamo.

Tada na scenu stupa vera. Vera dolazi do izražaja upravo u tim trenucima kada smo u iskušenju da posumnjamo u Boga i Njegovu dobrotu.

Rimljanima 8,28-39 je snažan tekst koji opisuje Božju dobrotu prema nama. Šta možemo pronaći u tim stihovima što nam pomaže da zaštitimo svoj um od sumnje u Božju dobrotu?

U Rimljanima 8,32 nalazimo važnu poruku koja nam uveliko pomaže da ne postanemo preopterećeni svojim okolnostima. „Ako Bog nije oklevao da sve stavi na kocku nas radi, da prihvati naše stanje, da sebe izloži onom najgorem time što je poslao sopstvenog Sina, postoji li išta drugo što On ne bi darežljivo i oberučke učinio za nas?“ (Message Bible). Otkud nam uopšte ideja da je Bog najpre poslao Isusa da umre za nas, a zatim postao škrt i zao?

To znači da bi istina o Božijoj velikodušnosti prema nama, koja se ogleda u Hristovoj smrti, morala imati jači uticaj na naše razmišljanje od svih nevoljama izazvanih sumnji.

Kako da istina (o Božjoj dobroti) izvrši na vas jači uticaj od vaših sumnji? Provedite neko vreme razmišljajući o činjenici da je Bog dao Isusa da umre umesto vas, i da se ta neverovatna velikodušnost prema vama ispoljava do današnjeg dana na hiljadu različitih načina. Kako to utiče na vašu veru?

U ISUSOVO IME

„Ako što zaištete u ime moje, ja ću učiniti“ (Jovan 14,14).

Isus neće još dugo biti sa učenicima. On, koji im je bio podrška i ohrabrenje, spremao se da ode na nebo, i učenici su se osećali pomalo zbunjeno i nemoćno. Ipak, mada više neće moći fizički da Ga vide, Isus im je dao izvanredno obećanje.

Pročitajte tekst Jovan 14,1-14. Prema stihovima 13 i 14, Isus obećava da će za nas učiniti „sve“ što zatražimo u Njegovo ime. Zato mi na kraju svojih molitava skoro uvek dodajemo: „U Isusovo ime, amin.“

Dok to izgovaramo, šta obično mislimo da to znači? Šta Isus misli kada nas podstiče da se tako molimo? Koji nam nagoveštaji u tim stihovima pomažu da razumemo šta On hoće da kaže?

Kada upućujemo zahtev „u Isusovo ime“, možemo biti sigurni da cela nebeska mašinerija radi u našu korist. Možda ne vidimo anđele na delu svuda oko nas. Ali oni su tu – poslani sa nebeskog prestola da, u Isusovo ime, ispune naše zahteve.

Ponekad, kad se pomolimo u Isusovo ime, otvaramo oči i očekujemo da sve oko nas bude drugačije – ali sve izgleda isto. Međutim, iako se Božja sila ponekad ispoljava na dramatičan način, kao kad je Isus smirio oluju, ona takođe može da deluje u tišini, neprimetno, kao kada je krepila Isusa u Getsimaniji. Možda se neće odmah desiti nešto dramatično, ali to ne znači da Bog ne deluje u našu korist.

Pročitajte ponovo tekst Jovan 14,1-14. Dok budete čitali, zamislite da se Isus obraća direktno vama, licem u lice. Kakvu nadu i ohrabrenje možete izvući iz tih obećanja? U isto vreme, zapitajte se: „Koje pojedinosti u mom životu mogu stajati na putu ispunjenja tih obećanja u moju korist? Kakvim promenama moram da težim u svom srcu?“

SILA VASKRSENJA

Vaskrsenje rešava problem ljudske nemoći. Kada je reč o Isusovom životu, smrti i vaskrsenju, često razmišljamo o tome kako je Njegova smrt bila događaj koji nas je, u zakonskom smislu, učinio ispravnim pred Bogom. I to je, naravno, tačno.

Međutim, Vaskrsenje dodaje jednu specifičnu dimenziju spasenju. Isusovo vaskrsenje ima smisla ne samo zato što nam pokazuje da ćemo jednog dana i mi ustati iz mrtvih. Vaskrsenje je Isusa dovelo s desne strane Ocu, u položaj moći i autoriteta. I upravo ta sila vaskrsenja je ona sila koju nam Bog danas stavlja na raspolaganje!

U Efescima 1,18-23, Pavle govori o Božjoj sili. Čemu nas ti stihovi uče kad je reč o sili Vaskrsenja? Kakvu nadu i koja obećanja za sebe možete pronaći u tim stihovima?

Pavle se moli da Efežani razumeju neke istine koje se mogu pravilno sagledati samo uz božansku pomoć: (1) da postoji nada u preobraženje i večnu budućnost u koju nas Isus poziva; (2) da možemo spoznati silu koja se ispoljila u našu korist.

Pavle zatim pokušava da opiše koliko je ta sila zapanjujuća. Sila koja nam je danas dostupna je ista ona koja je vaskrsela Isusa! I ne samo da Ga je podigla iz zemlje i vratila u život, već Ga je postavila na položaj moći sa Očeve desne strane.

Ali Pavle se tu ne zaustavlja. Vaskrsenje nije Isusu dalo bilo kakvu moć, već moć da vlada i obezbedi sve ono što bi Njegovom narodu moglo da zatreba – kroz svu večnost!

Zapišite u kojim vam je sve oblastima vašeg života potrebna sila vaskrslog Isusa. Kada završite, molite se da ta sila bude primenjena na sve te oblasti u kojima vam je potrebna pomoć. U isto vreme, **razmislite šta biste mogli da učinite bolje, koje odluke biste mogli da donesete, što bi omogućilo toj sili da slobodnije deluje u vašem životu?**

SPREMAN DA PONESE SVE NAŠE BRIGE

Neki ljudi u svom domu imaju ploču na kojoj piše: „Zašto da se molite kad možete da brinete?“ To nam uvek izmami smeh, jer smo svesni da se i sami tako ponašamo – često brinemo, umesto da pride-mo Bogu i Njemu iznesemo svoje brige.

Neko je jednom rekao: kada nam život postane suviše zamršen, treba da ga predamo Bogu i pustimo da On razveže čvorove. A koliko samo Bog čezne da to učini za nas! Pa ipak, začudo, mi uspevamo da se držimo svojih problema sve dok ne puknemo. Zašto čekamo da nas očajanje savlada pre nego što pristupimo Gospodu?

Pročitajte tekst 1. Petrova 5,7. Petar tu citira stih Psalmi 55,22. Koja se osnovna poruka tu nalazi za nas? Videti takođe Matej 6,25-33.

Stih 1. Petrova 5,7 je vrlo jednostavan. U njemu nema skrivenih poruka, on znači upravo to što i kaže. „Baciti“ znači upravo to – baciti, predati – tako da to što izaziva bol i zabrinutost više nema nikakve veze s nama. Ali, naravno, mi ne bacamo svoj teret bilo gde. Naša briga ne iščezava u praznini. Mi je predajemo svom Ocu koji je na nebesima, i koji obećava da će to rešiti. To je ono o čemu Isus govori u Matejevom evanđelju. Nije to nešto što je teško učiniti. Naprotiv. Problem i jeste u tome što nam to izgleda suviše lako, suviše dobro da bi bilo istinito.

Uzrok zabrinutosti može biti različit. To može biti pritisak na poslu. Neočekivana kritika. Osećaj da smo neželjeni i nevoljeni. Zdravstvene ili finansijske brige. Osećaj da nismo dovoljno dobri za Boga. Verovanje da nam nije oprašteno.

Kakvi god da su naši problemi, jedan od razloga što ih se držimo je taj što mislimo da sami možemo da ih rešimo bolje nego bilo ko drugi. Međutim, Petar nas podstiče da preispitamo svaku takvu misao. Razlog što ne moramo da brinemo je taj što je Bogu stalo do nas. A da li je Njemu još uvek dovoljno stalo da bi se umešao, čak i onda kada smo na ivici razvoda, ili se osećamo potpuno beskorisno? Biblija kaže da je Bogu dovoljno stalo do nas i da je spreman da preokrene svaku situaciju.

Šta vas u ovom trenutku brine? Koliko god da su te brige opravdane, koliko god da su mučne, postoji li išta što je preteško za Gospoda? Možda je naš najveći problem u tome što, mada verujemo da Bog zna šta nas muči i može to da popravi, ipak ne verujemo da će On to rešiti na način na koji bismo mi želeli. Zadržite se na ovoj poslednjoj misli i zapitajte se koliko je ona istinita u vašem životu.

I DALJE VERNI ČAK I KAD SE BOG NE MOŽE VIDETI

Pomisao da niko ne mari za to šta nam se dešava veoma je neprijatna. Ali pomisao da Bog ne zna ili ne mari za nas je nešto najneprijatnije.

Judejcima koji su bili prognani u Vavilon, izgledalo je da Bog ne mari baš mnogo za njihovu situaciju. I dalje su bili prognani, i dalje su se osećali napuštenim od Boga zbog svog greha. Ali uprkos tome, Isaija im upućuje reči utehe. Isaija 40 je prelep tekst u kom prorok na vrlo dirljiv način govori narodu o njihovom Bogu: „Kao pastir pašće stado svoje; u naručje svoje sabraće jaganjce, i u njedrima će ih nositi, a dojljice će voditi polako“ (Isaija 40,11). Međutim, posle tako mnogo vremena, izgnanici su razmišljali: Gde si, Gospode? Ne vidimo nikakve dokaze da si još uvek tu—ili da ti je stalo!

Pročitajte tekst Isaija 40,27-31. Na koji način Isaija opisuje Boga? Kako je taj opis Boga trebalo da ih uteši dok su govorili sebi: „Sakriven je put moj od Gospoda, i stvar moja ne izlazi pred Boga mojega?“ (Isaija 40,27)?

Drugu grupu pripadnika Božjeg naroda koji su verovatno mislili da je njihov put sakriven od Boga nalazimo u Knjizi o Jestiri. U toj knjizi Bog se ne pominje ni jedan jedini put. Međutim, cela drama se odvija oko Božje intervencije za spasenje Njegovog naroda od neopozive naredbe kojom su bili osuđeni na uništenje. Taj izveštaj ne opisuje samo događaje iz prošlosti. On simbolizuje jedno vreme u budućnosti kada će Božji narod ponovo biti proganjan, i kada će ponovo biti proglašen zakon za njegovo uništenje (Otkrivenje 13,15). Možete li da zamislite kako je lako bilo zaključiti da je, s obzirom na postojeće strašne okolnosti, Bog sigurno napustio svoj narod? Ali, mi ne treba da se plašimo. Isti Bog koji je spasio svoje izabrane u izveštaju o Jestiri, ponovo će ih spasiti u poslednjoj krizi.

Čitali smo kako je Isaija opisivao Boga prognanicima. Kako biste vi opisali Boga ljudima koji smatraju da je Bog otišao i napustio ih? Kako biste ih naučili da gledaju očima vere i da se ne oslanjaju na ono što svojim očnjim vidom mogu da zapaze oko sebe?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Istorija proroka i careva* od Elen G. Vajt, pročitajte poglavlje pod naslovom „U dane carice Jestire“, str. 598–606 (original).

„Nije li Bog rekao da će dati Duha Svetoga onima koji Ga traže? I nije li taj Duh pravi, istinski, stvarni vodič? Međutim, neki ljudi kao da se plaše da drže Boga za reč, kao da bi to bila drskost s njihove strane. Oni se mole Gospodu da ih pouči, a ipak se plaše da veruju datoj Božjoj reči, i da prihvate činjenicu da smo poučeni od Njega. Dok svom nebeskom Ocu pristupamo ponizno, poučljivog duha, spremni i željni da budemo poučeni, zašto bismo sumnjali da će Bog ispuniti svoje obećanje? Ne smemo ni trenutka da sumnjamo u Njega i da Ga na taj način sramotimo. Kad nastojite da upoznate Božju volju, vaš udeo u radu sa Bogom je da verujete da ćete biti vođeni, usmeravani i blagosloveni u vršenju Njegove volje. Možda ćemo, zbog nedostatka poverenja u sebe, pomisliti da smo pogrešno protumačili Njegova učenja, ali čak i to možemo učiniti predmetom molitve, i verovati Mu, i dalje Mu verovati do kraja, da će nas Njegov Sveti Duh navesti da ispravno tumačimo Njegove planove i delovanje Njegovog providenja.“ – Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 6, p. 225.

„U sukobu sa sumnjom i protivnim uticajima vera postaje sve jača. Iskustva stečena u takvim iskušenjima dragocenija su i od najskupljih dragulja.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 3, p. 555.

PITANJA ZA RAZMIŠLJANJE:

1. Razgovarajte kao razred o svemu onome u šta verujemo, a što ne vidimo – ono što znamo da postoji, ali je van našeg vidokruga. Kako nam to može pomoći da razumemo šta znači gledati „Onoga koji se ne vidi“?
2. Razgovarajte o poslednjem pitanju u proučavanju predviđenom za sredu. Koliko se često nalazimo u toj situaciji? Kako da se uverimo da je Gospodnji put najbolji, čak i ako to nije uvek ono što bismo želeli?
3. Ako „u sukobu sa sumnjom i protivnim uticajima vera postaje sve jača“, i ako to vodi do nečega izuzetno vrednog, „dragocenijeg i od najskupljih dragulja“, kako bi te tvrdnje trebalo da oblikuju način na koji gledamo na takve sukobe?
4. Većina nas je imala priliku da vidi ljude, čak i hrišćane, u situacijama čiji ishod je, bar iz naše perspektive, bio strašan. Najgore što smo mogli da zamislimo desilo se, uprkos molitvama i naporima u najboljem pravcu. Kako to da razumemo u svetlu onoga što smo upravo proučavali?

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE

ŽIVOT PROSLAVLJANJA BOGA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Filibljanima 4,4-7; Isus Navin 5,13-6,20; Psalmi 145; Dela 16,16-34; 2. Dnevnika 20,1-30.

Tekst za pamćenje: „Radujte se svagda u Gospodu, i opet velim: radujte se“ (Filibljanima 4,4).

Lako je klicati od radosti Gospodu kad zaista osećamo radost. Ali, kad nam ne ide dobro, kad se nađemo u prilikama kakve je teško zamisliti, kad vrelina iskušenja poraste, onda to nije tako lako. Međutim, upravo tada nam je potrebno – možda više nego ikada – da slavimo Boga, jer je hvalospev ono što nam pomaže da očuvamo veru.

I zaista, slavljenje Boga može da preobrazi čak i najmračnije okolnosti, možda ne u smislu da promeni činjenično stanje u kom se nalazimo, već da promeni nas i ljude oko nas na način koji će nam pomoći da se suočimo sa izazovima.

Slavljenje Boga je vera na delu. Možda nam to neće uvek izgledati prirodno, ali kad naviknemo da hvalimo Boga tako da nam to postane prirodan deo života, tada hvalospev ima moć i da preobratiti i da pobedi.

Kratka pregled pouke za ovu sedmicu: Šta je hvalospev? Kako bi hvalospev Bogu mogao da postane moćno duhovno oružje u teškim okolnostima? Kako hvalospev Bogu može da preobrazi nas i prilike oko nas?

OKVIR ZA PROSLAVLJANJE

Veliki ruski pisac Fjodor Dostojevski bio je osuđen na smrt, ali mu je kazna u posljednjem trenutku preinačena. Umesto toga, proveo je godine u zatvoru. Govoreći o svom zatvorskom iskustvu, napisao je: „Veruj do kraja, čak i ako svi ljudi zalutaju i ti ostaneš jedini veran. I tada prinesi svoju žrtvu i hvali Boga u svojoj usamljenosti.“

U prethodnim poukama već smo zapazili da je Pavle trpeo nevezovatno protivljenje i progonstvo. A sada je sedeo u rimskom zatvoru. Pa ipak, nije bio depresivan. Naprotiv, poletno je pisao da bi ohrabrio vernike u Filipima!

Pročitajte Filibljanima 4,4-7. Šta mislite, kako je Pavle mogao da napiše nešto tako kad je i sam sedeo u zatvoru? Koje ključeve za sticanje „mira Božjeg“ nalazimo u tom tekstu?

Jedno je radovati se kad nam sve ide kako treba. Ali Pavle nas podstiče da se uvek radujemo. To može zvučati čudno. Ako doslovno shvatimo to što Pavle piše, nalazimo dve važne poruke za nas.

Prvo, ako želimo da se uvek radujemo, to znači da treba da se radujemo čak i onda kad nam okolnosti ne pružaju mnogo povoda za to. Drugo, ako želimo da se uvek radujemo, to takođe znači da ćemo morati da naučimo da se radujemo i u trenucima kad nam uopšte nije do toga.

Pavle nas poziva da slavimo Boga, mada nam to ponekad može izgledati sasvim neprirodno. To nam može izgledati čak i nerazumno. Ali, kao što ćemo videti, upravo zbog takvih trenutaka, kad nam se čini da je to nerazumno, i jesmo pozvani da se radujemo. Drugim rečima, slavljenje Boga je čin vere. Kao što se vera ne zasniva na okolnostima u kojima se nalazimo, već na istini o Bogu, tako je i slavljenje Boga nešto što ne činimo zato što se dobro osećamo, već zbog istine o tome ko je On i šta nam je obećao. I začudo, upravo takva vera počinje da oblikuje naše misli, osećanja i okolnosti.

Koju istinu o Bogu Pavle prepoznaje u tekstu koji smo danas proučavali – istinu koja ga je osposobila da se raduje, čak i u zatvoru? Sastavite kratku listu Božjih atributa za koje znate da su istiniti. Zatim čitajte tu listu i hvalite Boga zbog svake od navedenih stavki. Kako to menja vaša osećanja i vaš pogled na okolnosti u kojima se nalazite?

MOLITVA RUŠI ZIDOVE

U engleskom jeziku postoji izreka: „Biti (farbom) sateran u čošak.“ Zamislite da farbate pod u sobi, a onda shvatite da ste zarobljeni u čošku i da ne možete da izađete – osim ako pređete preko sveže farbe. Morate ostati tamo dok se sve ne osuši!

Ponekad se čini da nas naša vera sateruje u čošak. Dospevamo u određenu situaciju, a onda nas, poput sveže farbe na podu, naša vera „zarobljava“. Razmatramo situaciju i moramo ili da odbacimo Boga, veru i sve u šta smo se uzdali, ili će nas naša vera prinuditi da prihvatimo ono što izgleda nemoguće.

Bog je saterao Izraelce u čošak. Pošto su 40 godina lutali pustinjom, On ih nije poveo na puste, mirne travnjake. Doveo ih je do jednog od najjače utvrđenih gradova u celoj oblasti. Zatim su šest dana morali da hodaju oko Jerihona u tišini. A sedmog dana im je Bog rekao da viču – i to vikanje, zajedno sa trubama, donelo im je pobedu.

Pročitajte tekst Isus Navin 5,13-6,20. Čemu je Bog hteo da pouči Izraelce?

Glasno vikanje nije izazvalo vibracije od kojih su se zidovi srušili. Kada je Bog pozvao Izraelce da „viču“, to je bila ista vrsta vikanja o kojoj David piše u 66. Psalmu: „Poklikni Bogu, sva zemljo! Zapjevajte slavu imenu njegovu, dajte mu hvalu i slavu!“ (Psalmi 66,1.2). To vikanje bilo je zapravo slavljenje Boga! Posle šest dana gledanja u masivne zidine, sigurno su zaključili da sami nemaju nikakve šanse da ih sruše.

Kako nam ta misao pomaže da razumemo značenje stiha Jevrejima 11,30?

Kada se sprema da učini nešto novo u našem životu, Bog će možda morati da nas dovede pred Jerihon, jer treba da nas nauči da sila za pobedu ne leži u našoj snazi i strategijama. Sve što nam je potrebno dolazi odnekud izvan nas samih. Prema tome, šta god da se nalazi pred nama, koliko god nam to izgledalo nepremostivo, naša uloga je samo da slavimo Boga – izvor svega što nam je potrebno. To je vera na delu.

ŽIVOT PROSLAVLJANJA BOGA

Slavljenje Gospoda nije nešto čemu smo skloni po svojoj prirodi, čak ni u povoljnim prilikama. A koliko nam tek to teže pada kad su prilike loše! Pa ipak, to je ono na šta smo pozvani. Slavljenje Boga je nešto što moramo da praktikujemo sve dok, od povremene aktivnosti, ne preraste u atmosferu u kojoj živimo. Slavljenje Boga ne bi trebalo toliko da bude neki poseban čin, koliko poseban način života.

Pročitajte tekst Psalmi 145. Koje razloge David navodi za slavljenje Boga? U kom smislu bi reći tog psalma trebalo da budu naše sopstvene?

Veliki britanski propovednik Čarls Hadon Spurdžon napisao je knjigu pod naslovom *The Practice of Praise (Navika slavljenja Boga)*. Ona se zasniva na 7. stihu pomenutog psalma. Na osnovu tog kratkog stiha, Spurdžon nam skreće pažnju na tri bitne pojedinosti, koje nam mogu pomoći da izgradimo naviku slavljenja Boga u svom životu.

1. Slavljenje Boga uvežbava se gledanjem oko sebe. Ako ne gledamo oko sebe da bismo uočili Božju veličinu, nećemo ni imati razloga da Ga slavimo. Šta možete zapaziti u stvorenom svetu što je hvale vredno, poput lepote Božje tvorevine? Šta možete zapaziti u duhovnom svetu što je hvale vredno, poput rastuće vere nekog mladog hrišćanina?
2. Slavljenje Boga uvežbava se sećanjem na ono što smo videli. Ako hoćemo da živimo u atmosferi hvalospeva, moramo biti u stanju da se prisetimo razloga za to. Na koji način možemo da se podsetimo velikih stvari o Bogu (na primer, smišljanjem novih rituala ili simbola koji će nas podsetiti na Njegova dela), tako da Njegovu dobrotu i istinu o Njemu nikad ne smetnemo sa uma?
3. Slavljenje Boga uvežbava se pričanjem o Njemu. Slavljenje Boga nije nešto što treba da se odvija samo u našoj glavi. Ono treba da silazi sa naših usana, i da bude čujno za ljude oko nas. Kojih razloga se možete setiti da biste glasno hvalili Boga? Kakav uticaj takvo hvaljenje Boga može imati i na koga?

Uzmite olovku i papir i provedite neko vreme razrađujući te tri tačke. Šta možete preduzeti da biste razvili naviku slavljenja Boga u svom životu?

SVEDOK KOJI PRIDOBIJA

U biblijskoj knjizi Dela apostola slavljenje Boga imalo je zavidljujući uticaj na one koji su to slušali. Pročitajte Dela 16,16-34. Pošto su bili svučeni i žestoko išibani, Pavle i Sila su bačeni u tamnicu. Nije bilo nikoga da stavi melem na njihova teško izranjavljena leđa. U velikim fizičkim bolovima i sa nogama u okovima, smešteni su u tamu unutrašnjeg zatvora. A onda, dok su ostali zatvorenici sedeli i slušali, Pavle i Sila su počeli da se mole i pevaju.

Posle zemljotresa, pošto je otkrio da ni Pavle ni Sila ni bilo ko od ostalih zatvorenika nije pobjegao, tamničar „zaiskavši svijeću uletje i drkćući pripade k Pavlu i Sili; i izvedavši ih napolje reče: gospodo! šta mi treba činiti da se spasem?“ (Dela 16,29.30).

Zašto je taj događaj naveo tamničara da svu pažnju usmeri na sopstvenu potrebu za spasenjem? Šta mislite, kakvu su ulogu molitve i pesme Pavla i Sile odigrale u tome što zatvorenici nisu pobjegli, i što se taj čovek obratio zajedno sa celom svojom porodicom?

Neverovatna je pomisao da naše slavljenje Boga može da preobrazi večnu sudbinu onih koji nas okružuju. Da su Pavle i Sila sedeli u mraku gundajući i žaleći se, kao što zatvorenici obično rade, da li mislite da bi iko bio spasen te noći?

Ne znamo šta se kasnije dešavalo sa tamničarem i njegovom porodicom, ali možete li da ih zamislite kako čitaju Pavlove reči poslate iz jednog drugog zatvora – onog u Rimu: „Jer se vama darova Hrista radi ne samo da ga vjerujete nego i da stradate za nj, imajući onu istu borbu kakovu u meni vidjeste i sad čujete za mene“ (Filipljanima 1,29.30)? Ako su to pročitali i prisetili se kako je Pavlova patnja njima donela radost, to im je sigurno ispunilo srce pesmom i donelo novi podsticaj da ostanu verni, bez obzira na cenu.

Šta mislite, na koga bi pesma hvale iz vašeg srca mogla da utiče tako da prihvati Boga? Uložite svestan napor da slobodnije i otvorenije slavite Boga u prisustvu drugih ljudi. Nikad ne znate kakav pozitivan uticaj bi to moglo da ima.

ORUŽJE KOJE OSVAJA

Pročitajte tekst 2. Dnevnika 20,1-30. Kao što je Josafat otkrio, slavljenje Boga je moćno oružje. Pošto je primio izveštaj da protiv njega dolazi „veliko mnoštvo“, Josafat nije odmah požurio u vojni pohod, već on „obrati lice svoje da traži Gospoda“ (2. Dnevnika 20,3). Kad je narod Jude došao u Jerusalem na post, Josafat je priznao realnost situacije, rekavši: „U nama nema snage da se opremo tome mnoštvu velikom, koje ide na nas, niti mi znamo što bismo činili, nego su oči naše uprte u te“ (2. Dnevnika 20,12).

Kad vidite da vam se približava „veliko mnoštvo“, kakva je vaša instinktivna reakcija? Na osnovu Josafatovog odgovora u tekstu 2. Dnevnika 20,3-12, šta možete naučiti o suočavanju sa nadmoćnim protivnicima?

Kada se Duh Gospodnji spustio na proroka Jazila, on je hrabro objavio: „Ne treba vi da se bijete u ovom boju; postavite se, stojte pa gledajte kako će vas izbaviti Gospod, Judo i Jerusalime! Ne bojte se i ne plašite se, sutra izidite pred njih, i Gospod će biti s vama“ (2. Dnevnika 20,17). Posle toga, oni su slavili Boga i pevali Mu hvalospeve „glasom veoma visokim“ (2. Dnevnika 20,19). Iako je Bog nameravao da se bori za njih, oni su ipak morali da izađu i suoče se sa neprijateljem.

Nije to bio običan vojni marš. Josafat je pozvao hor da peva hvalospeve Gospodu dok se vojska postrojavala. „A kad počese pjesmu i hvalu, obrati Gospod zasjedu na sinove Amonove i sinove Moavove i na one iz gore Sira, koji izidoše na Judu, te se razbiše“ (2. Dnevnika 20,22). Prema autoru teksta, Bog je intervenisao upravo u trenutku kad su pokazali veru u Njegovo obećanje, pevajući: „Hvalite Gospoda, jer je dovijeka milost njegova“ (2. Dnevnika 20,21).

Ponovo pročitajte tekst 2. Dnevnika 20,1-30. Koja duhovna načela tu nalazimo, a što možemo primeniti na sopstveno hodanje sa Bogom, posebno u trenucima iskušenja i stresa?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Istorija proroka i careva* od Elen G. Vajt pročitajte poglavlje „Josafat“, str. 190-203 (original), a u knjizi *Stvaranje, patrijarsi i proroci* poglavlje pod naslovom „Pad Jerihona“, str. 487-498 (original).

„Vaspitavajmo onda svoja srca i svoje usne da iskazuju hvalu Bogu za Njegovu neuporedivu ljubav. Vaspitavajmo svoje duše da budu pune nade i ostanu u svetlosti koja blista sa krsta Golgote. Nikada ne treba da zaboravimo da smo deca nebeskog Cara, sinovi i kćeri Gospoda nad vojskama. Naša je prednost da mirno počivamo u Bogu.“ – Elen G. Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 253 (original).

„I dok obožavam i veličam Boga, želim da Ga i vi veličate sa mnom. Hvalite Gospoda i kad zapadnete u tamu. Hvalite Ga čak i u iskušenju. 'Radujte se svagda u Gospodu', kaže apostol; 'i opet velim: radujte se.' Hoće li to uneti zlovolju i mrak u vašu porodicu? Ne, zaista; unece sunčev zrak. Tako ćete skupljati zrake večne svetlosti sa prestola slave i rasipati ih oko sebe. Dopustite mi da vas ohrabrim da se latite tog posla. Širite tu svetlost i život oko sebe, ne samo na sopstvenu stazu, već i na stazu onih sa kojima se družite. Neka vam cilj bude da ljude oko sebe učinite boljim, da ih uzdignete, da im ukažete na nebo i slavu, i navedete ih da traže, iznad svega zemaljskog, večnu suštinu, besmrtno nasleđe, neprolazna bogatstva.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 2, pp. 593, 594.

PITANJA ZA RAZMIŠLJANJE:

1. Kakvu ulogu zajedničko slavljenje Boga ima u životu hrišćanina? Kako biste opisali slavljenje Boga u vašim subotnim službama? Da li je podsticajno? Da li ohrabruje ljude da ostanu verni usred iskušenja i traumatičnih događaja? Ako to nije slučaj, šta bi se moglo preduzeti?
2. Šta znači: „Hvalite Gospoda i kad zapadnete u tamu“, ili: „Hvalite Ga čak i u iskušenju“? Kako nam slavljenje Boga može pomoći u tim situacijama?
3. Neka vernici iznesu svoja svedočanstva o tome kako je slavljenje Boga uticalo na njihov život. Šta možete naučiti iz tuđih iskustava?
4. Izaberite kao razred neki psalam hvale i provedite vreme čitajući ga. Šta tu saznajete o hvaljenju Boga? Kakav uticaj proslavljanje ima na vašu veru?

KROTOST U PEĆI NEVOLJE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jezekilj 24,15-27; 2. Mojsijeva 32,1-14; Matej 5,43-48; 1. Petrova 2,18-25; Psalmi 62,1-8.

Tekst za pamćenje: „Blago krotkima, jer će naslijediti zemlju“ (Matej 5,5).

Reč krotak ne koristi se često, osim možda kada čitamo o Moj-siju ili proučavamo Blaženstva. Nije teško ni shvatiti zašto. Krotost se definiše kao „podnošenje uvreda sa strpljenjem i bez ljutnje“. Nije nikakvo čudo što danas ne čujemo mnogo o tome, jer teško da bi ta osobina mogla da se poštuje u našoj kulturi. Ponekad Biblija tu reč prevodi kao „ponizan“. A opet, ni poniznost nije karakterna osobina koju većina kultura smatra poželjnom.

Pa ipak, krotost – podnošenje uvreda sa strpljenjem i bez ozlojeđenosti, jedna je od najbitnijih karakteristika Isusa i njegovih sledbenika. Međutim, to nije samo sebi cilj: krotost duha može biti moćno oružje u rukama onih koji se nalaze usred bola i patnje. Za-ista, nevolja je odlična prilika da se naučimo krotosti srca, jer kad smo krotki i skrušeni možemo biti moćni svedoci o Bogu.

Kratak pregled pouke za ovu sedmicu: Kakav odnos postoji između patnje i krotosti? Kako možemo, u svojoj krotosti i skrušenosti, biti svedoci drugima? U kom smislu krotost za hrišćanina zaista može biti snaga a ne slabost?

PRELOMLJENI HLEB I PROLIVENO VINO

Osvald Čembers je rekao da mi treba da postanemo „prelomljen hleb i proliveno vino“ za druge. Šta je on, po vašem mišljenju, time hteo da kaže?

U celoj Bibliji nalazimo primere ljudi koji su bili „slomljeni“ da bi služili drugima. Mojsije je bio pozvan da izdrži beskrajne napade ogovaranja i kritika dok je vodio narod u Obećanu zemlju. Josif je bio pozvan na putovanje koje je uključivalo izdaju i zatvor, pre nego što je postavljen na visok položaj u Egiptu. U svakom slučaju, Bog je dopustio određene situacije kako bi život Njegovog naroda mogao da postane pozornica Njegove milosti i brige, ne samo za njih same, već i za dobro drugih. Bog može i nas da upotrebi na isti način. Lako je biti ljut ili povređen u takvim situacijama. Ali kao što smo juče primetili, krotost je Bogom dana sposobnost da se takve situacije izdrže „sa strpljenjem i bez ozlojeđenosti“.

Pročitajte tekst Jezekilj 24,15-27. Šta se tu dešavalo? Zašto je Jezekilj morao da prođe kroz tu nevolju?

U tekstu Jezekilj 24,24 Bog kaže: „I Jezekilj će vam biti znak: činićete sve što on čini; kad to dođe, poznaćete da sam ja Gospod Gospod.“ Na osnovu Jezekiljevog primera, narod Izraela je trebalo da se uveri u istinu o tome ko je Bog, Suvereni Gospod – i uvideće tu istinu kad se bude ispunilo proročanstvo koje je Jezekiljev život simbolizovao, i kad bude i sam doživeo patnje s kojima se prorok suočio. Ko zna koliko će ljudi isto tako videti „Suverenog Gospoda“ zahvaljujući nama i našim patnjama?

Pre ili kasnije sam život slomi svakoga od nas. Koje životno iskustvo je vas slomilo? Koje ste lekcije naučili? Kako Gospod može da iskoristi vašu skrušenu dušu da bi pomogao drugim ljudima?

POSREDOVANJE ZA MILOST

Pročitajte tekst 2. Mojsijeva 32,1-14. Kakvu ulogu je Mojsije tu imao?

Nakon što su Izraelci počeli da se klanjaju zlatnom teletu, Bog je zaključio da su otišli predaleko i najavio da će ih uništiti, a od Mojsija načiniti novi, veliki narod. Međutim, umesto da prihvati Božju ponudu, Mojsije moli Boga da pokaže milost prema svom narodu – i Bog popušta.

Tekst 2. Mojsijeva 32,1-14 pokreće dva važna pitanja. Prvo, Božja ponuda da uništi pobunjeni narod i blagoslovi Mojsija bila je u stvari test za njega. Bog je želeo da Mojsije pokaže koliko ima saosećanja prema tom beznadežno neposlušnom narodu. I Mojsije je prošao test. Poput Isusa, tražio je milost za grešnike. Tu otkrivamo nešto veoma zanimljivo: Bog će ponekad dopustiti da se suočimo sa protivljenjem. Bog će ponekad dopustiti da se nađemo u nevolji, da bi On, mi sami, pa i ceo svemir koji posmatra, mogli da se uverimo koliko zaista imamo saosećanja prema onima koji su svojehlavi.

Koje razloge je Mojsije naveo kad je tražio od Gospoda da ne uništi Izrael?

Drugo, taj tekst pokazuje da su protivljenje i neposlušnost poziv za otkrivanje blagodati. Milost je najpotrebnija onda kad je ljudi najmanje zaslužuju. I upravo tada, kad je oni najmanje zaslužuju, i mi najmanje želimo da je pružimo. Ali vidimo da je Mojsije, i nakon što ga je sestra Marija kritikovala, vapio ka Gospodu da je isceli od gube (4. Mojsijeva 12). Kada je Bog bio ljut na Koreja i njegove sledbenike i zapretio da će ih sve uništiti, Mojsije je pao ničice da se založi za njihove živote. A sledećeg dana, kada je Izrael negodovao protiv Mojsija zbog smrti tih istih pobunjenika, i kada je Bog zapretio da će i njih uništiti, Mojsije je opet pao licem ka zemlji i pozvao Arona da očisti narod od greha okadivši ga (4. Mojsijeva 16). U svojoj krotosti, u krajnjoj nesebičnosti usred te nevolje, Mojsije je tražio milost za one koji je ni u kom slučaju nisu zasluživali.

Razmislite o ljudima iz svog okruženja za koje smatrate da najmanje zaslužuju milost. Kako biste, svojom krotošću i nesebičnom poniznošću, mogli da budete otkrivenje Božje blagodati za te ljude?

VOLETI ONE KOJI NAS POVREĐUJU

Neko je jednom rekao: „Voleti svoje neprijatelje, dakle, ne znači da se od nas očekuje da volimo prljavštinu ispod koje se nalazi biser, nego da volimo biser koji leži u prašini... Bog nas ne voli zato što smo po prirodi dostojni ljubavi, već mi postajemo dostojni ljubavi zato što nas On voli.“

Kad pogledate svoje „neprijatelje“, šta obično vidite – biser ili prljavštinu oko njega?

Pročitajte tekst Matej 5,43-48. Isus nas tu poziva da volimo svoje neprijatelje i da se molimo za njih. Koji primer iz prirode nam On tu daje, koji nam pomaže da razumemo zašto treba da volimo svoje neprijatelje? Čemu nas On uči?

U tekstu Matej 5,45 Isus navodi primer svog Oca koji je na nebesima, da bi ilustrovao kako treba da se ponašamo prema onima koji su nas povredili i možda doveli u najgore vrste teških iskušenja. Isus kaže da Njegov Otac šalje blagoslov kiše i pravednima i nepravednima. Ako Bog daje kišu čak i nepravednima, kako onda mi treba da se ponašamo prema njima?

Isus ne pokušava da kaže da mi uvek treba da gajimo topla, blaga osećanja prema svima koji nam stvaraju nevolje, mada je i to moguće. U osnovi, ljubav prema našim neprijateljima ne treba da se ogleda u osećanjima koja gajimo, već u konkretnim postupcima koji otkrivaju brigu i obzir prema njima.

Isus zaključuje taj odlomak stihom koji izaziva mnoge polemike: „Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen otac vaš nebeski“ (Matej 5,48). Međutim, njegovo značenje je sasvim jasno kad se sagleda u kontekstu: oni koji žele da budu savršeni kao što je Bog savršen, moraju da pokazuju ljubav prema svojim neprijateljima kao što Bog pokazuje ljubav prema svojim. Biti savršen u Božjim očima znači voleti one koji nam se protive, a za to je potrebna krotost srca koju nam samo Bog može dati.

Imajući na umu našu definiciju krotosti („podnošenje uvreda sa strpljenjem i bez ozlojeđenosti“), navedite promene koje biste morali da izvršite da biste dopustili Gospodu da vam podari onu vrstu krotosti srca koja će vam pomoći da imate ispravan stav prema „neprijateljima“.

ZATVORENA USTA

Najmoćniji primeri krotosti u nevolji potiču od samog Isusa. Kada je rekao: „Naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjieran u srcu“ (Matej 11,29), On je verovatno imao na umu nešto što mi ne možemo ni da zamislamo.

Pročitajte tekst 1. Petrova 2,18-25. Petar daje iznenađujuće savete robovima. On opisuje kako je Isus reagovao na nepravedno i okrutno postupanje, sugerišući da nam je On ostavio „ugled da idemo njegovijem tragom“ (1. Petrova 2,21). Koje principe krotosti i poniznosti u nevoljama možemo naučiti iz Isusovog primera, prema onome što Petar tu navodi?

Strašno je posmatrati kada se neko nepravedno ponaša prema drugima. A posebno je bolno kada smo i sami izloženi nepravednom postupanju. Budući da uglavnom imamo snažan osećaj za pravdu, kada dođe do nepravde, mi instinktivno pokušavamo da „popravimo stvari“ poneti gnevom koji smatramo ispravnim i pravednim.

Nije lako živeti tako kao što Petar govori. Možda je čak i nemoguće, a3ko ne prihvatimo jednu ključnu istinu – da u svim situacijama u kojima trpimo nepravdu, naš nebeski Otac ima kontrolu, i da će delovati u našu korist kada to bude po Njegovoj volji. To takođe znači da moramo biti otvoreni za mogućnost da, poput Isusa, možda nećemo uvek biti spaseni od nepravde. Ali moramo imati na umu da je naš nebeski Otac još uvek sa nama i da vodi glavnu reč.

Petrov savet, dat po uzoru na Isusov život, deluje iznenađujuće, jer ukazuje da, pri suočavanju sa nepravednom patnjom, ćutanje može da predstavlja veće svedoćanstvo o Božjoj slavi nego što bi to bilo „popravljanje ljudi“. Kada su Ga Kajafa i Pilat ispitivali, Isus je mogao da kaže mnogo toga kako bi popravio situaciju i opravdao se, ali nije to učinio. Njegovo ćutanje je svedočilo o Njegovoj krotosti.

Kako se nosite sa situacijama u kojima se prema vama nepravedno postupa? Kako možete neke od principa koji su ovde razmatrani bolje da primenite u svom životu danas?

NAŠA STENA I UTOČIŠTE

Često su najponosniji, najarogantniji i najnametljiviji ljudi upravo oni koji pate od niskog samopoštovanja. Njihova gordost i arogancija – i potpuni nedostatak krotosti i poniznosti – postoje zato da bi se prikriilo, možda čak i nesvesno, nešto što im iznutra nedostaje. Ono što je njima potrebno, potrebno je i svima nama: osećaj sigurnosti, lične vrednosti i prihvatanja, posebno u trenucima nevolje i patnje. A sve to možemo naći samo kod Gospoda. Ukratko, krotost i poniznost, daleko od toga da su atributi slabosti, često su najsnažniji izraz čvrste utemeljenosti duše na večnoj Steni.

Pročitajte tekst Psalmi 62,1-8. Kakva je pozadina tog psalma? Kakve zaključke David tu iznosi? Koja duhovna načela možete spoznati na osnovu toga što on govori? I što je najvažnije, kako možete naučiti da te principe primenite u svom životu?

„Bez ikakvog razloga ljudi će postajati naši neprijatelji. Pobude Božjih ljudi biće pogrešno tumačene ne samo od strane sveta, već i od njihove braće. Gospodnje sluge biće postavljene na teška mesta. Platinine će se praviti od krtačnjaka samo da bi ljudi opravdali svoje sebične, nepravedne težnje... Pogrešnim predstavljanjem, na te ljude biće bačena ljaga nepoštenja, jer su im okolnosti izvan njihove kontrole iskomplikovale posao. Na njih će se ukazivati kao na ljude kojima se ne može verovati. I to će činiti članovi crkve. Gospodnje sluge moraju se naoružati Hristovim mislima. One ne smeju očekivati da će izbeći uvrede i pogrešne procene. Biće označeni kao preterani entuzijasti i fanatici. Ali neka se ne obeshrabruju. Božja ruka je za upravljačem i On, putem svog providenja, vodi delo na slavu svog imena.“ – Elen G. Vajt, *Podignimo pogled*, str. 177 (original).

Koliko ste imuni na prigovore i podbadanja od strane drugih? Najverovatnije ne baš toliko imuni, zar ne? Kako se možete držati Gospoda, i osećaj sopstvene vrednosti usidriti u Onome koji vas toliko voli da je umro za vaše grehe – i na taj način se zaštititi od uvreda drugih?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeća poglavlja iz knjiga Elen G. Vajt: „Traganje za pravim znanjem“, str. 453, 454 (original), *U potrazi za boljim životom*; „Beseda na gori“, str. 298-314 (original), *Čežnja vekova*; „Propovednik i njegove sposobnosti“, str. 630 (original), *Evangelizam*.

„Teškoće s kojima se susrećemo mogu uveliko da se umanje tom krotošću koja se krije u Hristu. Ako imamo poniznost svog Učitelja, uzdići ćemo se iznad prezira, prebacivanja i neprilika kojima smo svakodnevno izloženi i oni će prestati da svojom sumornošću zasenjuju naš duh. Najuzvišeniji dokaz o plemenitosti jednog hrišćanina je njegovo vladanje samim sobom. Onaj koji pred zlostavljanjem ili surovošću ne sačuva blag i postojan duh, lišava Boga prava da u njemu otkrije savršenstvo svog karaktera. Poniznost srca je sila koja donosi pobeđu Hristovim sledbenicima. Ona je obeležje njihove povezanosti sa gornjim dvorovima.“ – Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, str. 301 (original).

PITANJA ZA RAZMIŠLJANJE:

1. Kako nam poniznost omogućava da se uzdignemo „iznad prezira, prebacivanja i neprilika“? Šta je, po vašem mišljenju, najvažnija karakteristika poniznosti koja nam to omogućava?

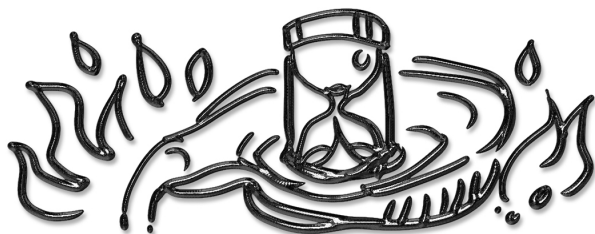
2. Kako se u vašoj kulturi gleda na krotost i poniznost? Da li se poštuju, preziru, ili se vrednuju nekako drugačije? S kakvim pritiscima se suočavate u svojoj kulturi, koji vas ometaju u negovanju tih osobina?

3. Ima li nekih velikih primera krotosti i poniznosti među ljudima koji danas žive? Ako ima, ko su ti ljudi, kako ispoljavaju te osobine i šta možete naučiti od njih?

4. Zašto se krotost i poniznost tako često poistovećuju sa slabošću?

5. Videli smo kako je David tražio utočište u Gospodu. Ali kako to u stvarnosti izgleda? U čemu se sastoji to utočište? Drugim rečima, kako mi kao crkva možemo biti utočište onima kojima je to potrebno? Koju vrstu utočišta pruža vaša lokalna crkva? Šta možete učiniti da bi ona zaista postala utočište za one kojima je to potrebno?

ČEKANJE U PEĆI NEVOLJE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Rimljanima 15,4-5; Rimljanima 5,3-5; 1. Samuilova 26; Psalmi 37,1-11.

Tekst za pamćenje: „A rod je duhovni... trpljenje“ (Galatima 5,22).

Naučnici su napravili eksperiment sa četvorogodišnjom decom i bombonama. Naučnik je svakom detetu rekao da može slobodno da uzme bombonu. Ali, ako bi dete sačekalo dok se naučnik ne vrati nakon što završi neki posao, dobilo bi dve. Neka deca su trpala bombonu u usta čim bi naučnik izašao. Druga su čekala. Razlike su zabeležene.

Naučnici su zatim tu decu pratili u njihovim tinejdžerskim godinama. Pokazalo se da su oni koji su čekali bili bolje prilagođeni, bolji učenici i samopouzdaniji od onih koji nisu. Čini se da je strpljenje ukazivalo na nešto veće i značajnije u ljudskom karakteru. Zato nije nikakvo čudo što nam i sam Gospod kaže da negujemo strpljenje.

Ove sedmice razmotrićemo šta bi moglo da se krije iza jedne od najtežih muka, a to je čekanje.

Kratka pregled pouke za ovu sedmicu: Zašto ponekad moramo tako dugo da čekamo na nešto? Koje lekcije o strpljenju možemo naučiti dok se nalazimo u nevolji?

STRPLJIVI BOG

Pročitajte Rimljanima 15,4.5. Šta u tim stihovima nalazimo za sebe?

Obično smo nestrpljivi u vezi sa nečim što zaista želimo ili nam je obećano, a još uvek nemamo. Zadovoljni smo tek kada dobijemo to za čim čeznemo. A budući da retko kada dobijemo to što želimo baš onda kada želimo, to znači da smo često osuđeni na razdražljivost i nestrpljenje. A kada smo u takvom stanju, gotovo je nemoguće sačuvati mir i poverenje u Boga.

Čekanje je po definiciji bolno. Na jevrejskom, jedna od reči kojom se opisuje „strpljivo čekanje“ (Psalmi 37,7) potiče od izraza koji se može prevesti sa „trpeti jak bol“, „drhtati“, „biti povređen“, „biti tužan“. Naučiti se strpljenju nije lako. Ponekad je to sama suština onoga što znači biti u nevolji.

Pročitajte sledeće tekstove: Psalmi 27,14, Psalmi 37,7 i Rimljanima 5,3-5. Šta nam ti stihovi govore? Do čega strpljenje dovodi?

Dok čekamo, možemo da se koncentrišemo na jedno od ovo dvoje: na ono što čekamo ili na Onoga koji sve to drži u svojim rukama. Ali ono što je zaista bitno nije koliko dugo moramo da čekamo, već kakav stav pri tome zauzimamo. Ako verujemo u Gospoda, ako smo svoj život položili u Njegove ruke, ako smo Mu predali svoju volju, onda se možemo osloniti na to da će On učiniti ono što je najbolje za nas upravo u trenutku kada to bude najbolje za nas, ma koliko nam bilo teško da u to poverujemo.

Postoji li nešto što nestrpljivo čekate? Kako možete naučiti da sve predate Bogu i prepustite Njemu da odredi pravi trenutak? Molite se sve dok ne izgradite stav potpunog predanja i potčinjavanja Gospodu.

U VREME KOJE BOG ODREDI

Pročitajte stihove Rimljanima 5,6 i Galatima 4,4. Šta nam oni govore o Božjem odabiranju pravog trenutka?

U tim stihovima, Pavle nam govori da je Isus došao da umre za nas u tačno određeno vreme, ali nam ne kaže zašto je baš to bio pravi trenutak. Kad pročitamo te stihove, lako bismo mogli da se zapitamo: Zašto je Isus čekao hiljadama godina pre nego što je došao na zemlju da se obračuna sa grehom – zar univerzum nije već mnogo pre toga shvatio da je greh nešto veoma loše? Možemo se takođe zapitati zašto Isus još uvek odlaže svoj drugi dolazak. I opet, možemo se zapitati: Zašto Gospod tako dugo čeka da usliši naše molitve?

Setite se, na primer, proročanstva o 70 sedmica iz teksta Danilo 9,24-27 – proročanstva koje ukazuje na Isusa kao Mesiju (ako je potrebno, obnovite ono što znate o tome). Koliko je trajao taj vremenski period? Šta vam to govori o potrebi da naučimo da čekamo navršenje vremena koje Bog odredi, čak i kad nam se čini da to predugo traje?

Ima mnogo duhovnih razloga iz kojih je važno da doživimo te periode čekanja. Prvo, čekanje može da preusmeri našu pažnju sa „stvari“ na samog Boga. Drugo, čekanje nam omogućava da razvijemo jasniju sliku o sopstvenim pobudama i željama. Treće, čekanje gradi istrajnost – duhovnu izdržljivost. Četvrto, čekanje otvara vrata za razvoj mnogih duhovnih snaga, kao što su vera i pouzdanje. Peto, čekanje dopušta Bogu da doda još neke delove u slagalicu od koje se sastoji šira slika. Šesto, možda nikada nećemo saznati zašto moramo da čekamo, i zato učimo da živimo po veri. Možete li se setiti još nekih razloga za čekanje?

Koje primere možete naći u Bibliji u kojima Bog čini stvari u svoje vreme, i koji će vam pomoći da naučite da se oslanjate na Njega, verujući da će On u svoje vreme učiniti za vas ono što je ispravno? (Razmislite, na primer, o Avramu, Sari i njihovom obećanom sinu.) U isto vreme, zapitajte se: „Šta ja radim što možda odlaže odgovor na molitvu koja je odavno mogla biti uslišena?“

DAVID – POUČAN PRIMER KADA JE REČ O ČEKANJU

U tekstu 1. Samuilova 16,1-13 vidimo mladića Davida koga je Samuilo pomazao za cara. Međutim, tek mu je predstojao dugačak put od pašnjaka njegovog oca Jeseja do prestola u Jerusalamu. Nesumnjivo, ponekad je zapadao u teška iskušenja.

Mladić je najpre pozvan da svira kako bi smirio Saulov izmučeni duh (1. Samuilova 16). Kasnije, on postaje heroj Izraela pošto je ubio Golijata (1. Samuilova 17). Zatim, prolazi više godina tokom kojih David beži da sačuva živu glavu. I Saul i njegov sin Jonatan znali su da je David predodređen da bude sledeći car (1. Samuilova 23,17; 1. Samuilova 24,20). Pa ipak, David nije činio ništa kako bi ubrzao svoju Bogom danu sudbinu. U stvari, činilo se kao da postupa upravo suprotno. Čak i kad je Saul pokušao da ga ubije, a on otkinuo komad tkanine sa carevog plašta, David je pozeleo da tako nešto uopšte nije učinio (1. Samuilova 24,5-7). I mada je car ponovo pokušao da ga ubije, David je odbio da ubije Saula kad mu se za to ukazala prilika (1. Samuilova 26,7-11).

Pročitajte tekst 1. Samuilova 26,1-11. **Zašto je David odbio da ubije Saula? Kojim principima nas to uči kad je reč o načinu na koji Bog ostvaruje svoje planove za naš život?**

A sada pročitajte tekst 1. Samuilova 26,12-25. **Kako je Davidovo odbijanje da ga ubije uticalo na Saula? Čemu nas to uči kad je reč o prednostima čekanja da Bog deluje?**

Posmatrajući ceo Davidov put do prestola, mogli bismo ga sažeti u jednu kratku rečenicu: ne posežite za onim što vam Bog još uvek nije dao. Božje darove je uvek najbolje primiti iz Njegove ruke i u Njegovo vreme. To ponekad podrazumeva veoma dugo čekanje. Klice pasulja mogu da izrastu bukvalno za nekoliko sati, dok je hrastu za to potrebno mnogo godina. Ali kasnije, kad naiđu jaki vetrovi, njegovo stablo neće biti iščupano iz korena.

Pomislite kako je lako David mogao da opravda ubistvo Saula. (Uostalom, Davidu je rečeno da će preuzeti presto, a Saul je ionako bio loš.) Ipak, Davidovi postupci svedoče o pravoj veri u Boga. Koju pouku biste mogli da izvučete za sebe iz tog primera u vezi sa onim na šta vi čekate?

ILIJA – PROBLEM ISHITRENOSTI

Obračun na vrhu gore Karmil bio je završen (1. O carevima 18). Oganj je sišao s neba, svi ljudi su priznali pravog Boga, a lažni proroci bili su pogubljeni. Nedvosmisleno je potvrđeno ko je pravi Bog. Moglo se pomisliti da će Ilija, kako dan bude odmicao, sve više rasti u duhovnoj snazi. Međutim, on je iznenada čuo nešto što ga je toliko užasnulo da je pozeleo da umre. Pročitajte ostatak događaja u 1. O carevima 19,1-9. Poslednje reči u tekstu su posebno zabrinjavajuće: „I gle, riječ Gospodnja dođe mu govoreći: šta ćeš ti tu, Ilija?“ (1. O carevima 19,9). Očigledno, strah je naterao Iliju da pobjegne i nađe se na pogrešnom mestu.

Posle tako moćne Gospodnje intervencije na gori Karmil, Ilija je trebalo da bude pun vere i pouzdanja, ali, umesto toga, on je pobjegao u strahu za svoj život. Koju pouku možemo izvući iz tog lošeg primera?

Taj događaj ilustruje nešto važno: kada žurimo, vrlo lako se možemo naći na pogrešnom mestu. U Ilijinom slučaju, strah je bio to što ga je savladalo i poteralo da pobjegne u pustinju, želeći da se nikada nije ni rodio. Međutim, ima i drugih razloga koji nas mogu navesti da ishitreno napustimo Božji plan za nas.

Pročitajte sledeće stihove: 1. Mojsijeva 16,1-3; 4. Mojsijeva 20,10-12; Sudije 14,1-3; Matej 20,20.21; Luka 9,52-56; Dela 9,1. Koji razlozi su naveli osobe o kojima je tu reč da postupe ishitreno, ne obazirući se na Božju volju za njih?

Kako je lako dopustiti da nas ambicija, bes, strast, nedostatak vere, ili navodna „revnost“ za Gospoda navedu da požurimo tamo gde ne bi trebalo da budemo. Niko nije imun na tu opasnost. Ključ je u negovanju vere koja se u potpunosti oslanja na dobrotu i milost Boga, za kog znamo da nas voli i želi ono što je najbolje za nas. To se ne dešava automatski. Vera jeste dar, ali to je dar koji treba negovati, razvijati i ljubomorno čuvati.

UČIMO SE DA UŽIVAMO U GOSPODU

„Tješi se Gospodom (doslovno sa engleskog: Uživaj u Gospodu), i učiniće ti što ti srce želi“ (Psalmi 37,4).

Psalam 37,4 je jedno predivno obećanje. Zamislite da dobijete ono što ste oduvek želeli. Ali da bi se to što nam srce želi ostvarilo, moramo imati srce koje uživa u Gospodu. Dakle, šta znači „uživati u Gospodu“?

Pročitajte tekst Psalmi 37,1-11. Kontekst tih reči je možda pomalo iznenađujući. David piše o tome da je okružen ljudima koji rade protiv njega i protiv Boga. Kad ljudi rade protiv nas, naša prirodna reakcija je obično ljutnja ili pokušaj da se opravdamo. Međutim, David preporučuje nešto drugo.

Koji savet David upućuje Božjem narodu u sledećim stihovima?

Psalmi 37,1 _____

Psalmi 37,5 _____

Psalmi 37,7 _____

Psalmi 37,8 _____

Ponovo pročitajte stih Psalmi 37,4. U kontekstu stihova koje ste upravo komentarisali, šta znači „uživati u Gospodu“?

David u više navrata, na različite načine, ponavlja: „Uzdajte se u Boga“. Poverite Njemu da reši problem. Nemojte se nervirati, jer Bog je vaš Bog, i On radi za vas – čak i sada. Ne morate sami da se upuštate u to. Vaš Otac na nebesima ima glavnu reč. Oslonite se na Njega. Verujte Mu potpuno.

U tom kontekstu David piše o uživanju u Gospodu. Oduševljavati se Bogom znači živeti u stanju savršenog poverenja. Ništa ne može da pokvari naš mir, jer je Bog tu i On je na delu. Možemo Ga hvaliti, možemo sačuvati vedrinu, jer našeg Boga niko ne može da nadmudri! Kada budemo naučili da to činimo, zaista ćemo primiti ono što nam srce želi, jer je to ono što naš ljubljani Otac želi da nam da, u trenutku kada to bude od najveće koristi za nas i Njegovo carstvo.

Kako možete naučiti da „uživete u Gospodu“? Provedite neko vreme u molitvi, tražeći Božje vođstvo da bi to postalo stvarnost u vašem životu.

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Stvaranje, patrijarsi i proroci* od Elen G. Vajt pročitajte poglavlje pod naslovom „Davidovo pomazanje“, str. 637-642 (original).

Božji plan za nas ponekad podrazumeva i dosta čekanja, što može izgledati kao pravo mučenje. Da bismo se naučili strpljenju tokom tog perioda, potrebno je da se usredsredimo na Božju ličnost i verujemo da On postupa u našu korist. Ima mnogo razloga za čekanje, ali svi se tiču Božjeg carstva i Njegovih planova za nas. Možemo mnogo da izgubimo ako pokušamo da preduhitrimo Boga, ili mnogo da dobijemo ako sačuvamo stav poverenja i jednostavno uživamo u Njemu.

Gospod pažljivo odmerava svako iskušenje.

„Ne mogu da sagledam Božji cilj u svojoj nevolji, ali On zna šta je najbolje, i ja ću Mu predati dušu, duh i telo kao svom vernom Stvoritelju. 'Jer znam kome vjerovah, i uvjeren sam da je kadar amanet moj sačuvati za dan onaj' (2. Timotiju 1,12). Kad bismo vaspitali i uvezbali svoju dušu da ima više vere, ljubavi, strpljenja i savršenije poverenje u svog nebeskog Oca, uverena sam da bismo iz dana u dan imali više mira i sreće dok prolazimo kroz sukobe ovog života.

Gospodu nije milo kada se svojom uznemirenošću i brigama otimamo iz Isusovog naručja. Potrebno nam je više mirnog čekanja udruženog sa budnošću. Ponekad imamo osećaj da nismo na pravom putu, što nas tera da razmišljamo i stalno tražimo u sebi neki znak koji bi nam pokazao šta je ispravno u datoj prilici. Ali ono što se računa nije osećaj već vera.“ – Ellen G. White, *Selected Messages*, book 2, p. 242.

PITANJA ZA RAZMIŠLJANJE:

1. Šta to znači da Isus „pažljivo odmerava“ svako iskušenje? Kako nam to može pomoći dok čekamo?
2. Zamolite članove razreda da iznesu neko lično svedočenje o smislu strpljivog čekanja. Koji su bili njihovi strahovi, njihove radosti? Kako su se snašli? Šta su naučili? Kojih su se obećanja držali?
3. Šta možete učiniti kao crkva ili razred da biste pomogli drugima koji se muče dok čekaju Božji trenutak da se nešto ostvari?
4. Koja je uloga molitve u građenju strpljenja? Da li postoji neko za koga možete da se molite da Duh razvije strpljenje u njegovom životu?

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Filibljanima 2,5-9; Rimljanima 12,1,2; 1. Samuilova 2,12-3,18; 1. Samuilova 13,1-14; Zaharija 4,1-14.

Tekst za pamćenje: „Zaista, zaista vam kažem: ako zrno pšenično padnuvši na zemlju ne umre, onda jedno ostane; ako li umre mnogo roda rodi“ (Jovan 12,24).

Isusova slika zrna pšenice koje umire predstavlja sjajnu analogiju našeg potčinjavanja Božjoj volji. Prvo, tu je pad. Zrno koje pada sa stabljike nema nikakvu kontrolu nad tim gde i kako će pasti na zemlju. Nema kontrolu ni nad tlom koje ga najpre okružuje, a zatim pritiska.

Drugo, tu je čekanje. Pošto leži u zemlji, zrno ne zna šta budućnost nosi. Ne može ni da „zamisli“ kakav će mu život biti u budućnosti, jer – to je obično zrno pšenice.

Treće, tu je miranje. Klica ne može da izraste u stabljiku, sve dok ne odbaci svoj bezbedan, udoban položaj unutar zrna. Zrno mora da „umre“, odnosno mora prestati da bude ono što je oduvek bilo da bi moglo da se preobrazi u biljku koja rađa plodove.

Kratak pregled pouke za ovu sedmicu: Ako znamo da je Božja volja ono što je najbolje za nas, zašto nam je tako teško da je prihvatimo? Kakav primer pokornosti nam je Hristos ostavio? Kako bismo analogiju pšeničnog zrna mogli da primenimo na sopstveni život?

POTČINJAVANJE RADI SLUŽBE

Pročitajte Filibljanima 2,5-9. Koja se važna poruka za nas nalazi u tim stihovima?

Savremena kultura podstiče sve nas da zahtevamo i branimo svoja prava. To je sasvim u redu, i najčešće tako i treba da bude. Međutim, kao u Isusovom slučaju, potčinjavanje Božjoj volji može zahtevati od nas da se dobrovoljno odrekemo nekih svojih prava, da bismo služili Ocu na načine koji će imati večni uticaj za Božje carstvo. Taj proces odustajanja od sopstvenih prava može biti težak i neprijatan, i dovesti nas u razne teškoće.

Pogledajmo kako je Isus to postigao (Filibljanima 2,5-8). Ti stihovi opisuju tri koraka koja je Isus preduzeo da bi se potčinio Očevoj volji. A Pavle nas, odmah na početku, ozbiljno poziva: „Ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu“ (Filibljanima 2,5).

Da bi bio u poziciji da nas spase, Isus se odrekao svoje jednakosti sa Ocem i preselio se na zemlju u ljudskom obličju, prihvatajući ograničenosti našeg bića (Filibljanima 2,6.7).

Isus čak nije došao ni kao neki veliki i slavan čovek, već kao sluga drugim ljudima (Filibljanima 2,7).

I opet, kao ljudski sluga, nije imao miran i dug život, već je postao „poslušan do smrti“. Nije čak ni umro na neki plemenit i slavan način. Ne, bio je „poslušan do same smrti, a smrti krstove“ (Filibljanima 2,8).

U kojim oblastima života je Isus naš uzor? Ako su prava i jednakost dobri i treba ih zaštititi, kako biste objasnili to da ih se ponekad treba odreći? Sada pročitajte Filibljanima 2,9. Na koji način nam taj stih pomaže da razumemo logiku potčinjavanja Očevoj volji?

Molite se za mudrost Svetog Duha, i postavite sebi sledeće pitanje: „Koja prava trenutno imam, a koja me zapravo ometaju u potčinjavanju Isusovoj volji kad je reč o služenju mojoj porodici, crkvi i ljudima oko sebe? U kojoj meri sam spreman da trpim nelagodu da bih efikasnije služio drugima?“

DO UMIRANJA DOLAZI PRE POZNAVANJA BOŽJE VOLJE

Mnogi hrišćani iskreno nastoje da saznaju Božju volju za svoj život. „Kada bih samo mogao da znam šta je po Božjoj volji za moj život, sve bih žrtvovao za Njega.“ Ali čak i kada damo takvo obećanje Bogu, još uvek možemo biti zbunjeni oko toga šta je zapravo po Njegovoj volji. Rešenje za tu zabunu može se naći u tekstu Rimljanima 12,1.2. Pavle tu objašnjava kako da spoznamo Božju volju i ističe nešto veoma važno: ako želimo da znamo šta je Bogu po volji, najpre moramo biti spremni da se žrtvujemo!

Pročitajte Rimljanima 12,1.2. Pavle piše da ćemo moći da kušamo „koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija“ (Rimljanima 12,2) onda kad:

1. budemo na pravi način razumeli „milosti Božije“ prema nama (Rimljanima 12,1).
2. prinesemo sebe kao živu žrtvu Bogu (Rimljanima 12,1).
3. naš um bude obnovljen (Rimljanima 12,2).

Samo obnovljeni um može zaista razumeti Božju volju. Ali ta obnova zavisi od našeg umiranja sebi, do čega najpre treba da dođe. Jer, ni u Hristovom slučaju, nije bilo dovoljno da On samo strada za nas – morao je i da umre.

Zamolite Svetog Duha da vam ukaže na one oblasti u vašem životu u kojima niste potpuno „mrtvi“. Čega treba, po nalogu Svetog Duha, da se odreknete da biste postali „živa žrtva“ Bogu?

Kad u nekoj oblasti svog života nismo u potpunosti mrtvi za sebe, Bog dopušta da nam nevolje skrenu pažnju na to. Naša patnja u takvim situacijama ne pomaže nam samo da se suočimo sa svojim grehom, već nam pruža i uvid u to čega se sve Isus odrekao radi nas. Elizabeth Eliot piše: „Odustajanje od najdubljih čežnji našeg srca verovatno je ono što nas najviše približava razumevanju krsta... To naše lično iskustvo raspeća, mada nemerljivo slabije od onog što je naš Spasitelj doživeo, ipak nam pruža priliku da počnemo da Ga upoznajemo u zajednici Njegovih muka. Kakva god da je naša patnja, On nas poziva u to zajedništvo.“ – Elisabeth Elliot, *Quest for Love* (Grand Rapids, MI: Fleming H. Revell, 1996), p. 182.

Čitajte Rimljanima 12,1.2 i molite se nad tim tekstom. Razmislite o svemu čega se morate odreći da biste postali žrtva. Kako vam to pomaže da razumete patnje s kojima se Isus, vas radi, suočio na krstu? Kako vam to saznanje pomaže da uđete u zajedništvo sa Isusom i Njegovim mukama?

SPREMNOST NA SLUŠANJE

„A Gospod dođe i stade; i zovnu kao prije: Samuilo! Samuilo! A Samuilo reče: govori, čuje sluga tvoj“ (1. Samuilova 3,10).

Da li ste ikada čuli taj tihi glasić Svetog Duha, ali ste ga zanemarili? A onda kasnije, kad je sve krenulo naopako, verovatno ste pomislili: O ne, zašto nisam slušao?

Prva knjiga Samuilova iznosi izveštaj o starcu, njegova dva zla sina koja nisu slušala Gospoda i malom dečaku koji Ga je slušao. Mada ih je Bog oštro upozoravao, oni koji su morali da promene pravac svog delovanja, nisu to učinili.

**Pročitajte taj izveštaj u tekstu 1. Samuilova 2,12-3,18. Kakva su-
protnost nam je tu predočena između onih koji slušaju Boga i
onih koji Ga ne slušaju?**

Ilievi sinovi su imali nešto drugo na umu osim Božjeg dela. A Ilije, mada je razgovarao s njima kad je čuo šta Bog želi, po svemu sudeći ništa drugo nije preduzeo. Ni njegovi sinovi očigledno nisu bili spremni da izvesne pojedinosti svog života podvrgnu Božjoj volji. Kakav kontrast u odnosu na mladog Samuila!

Propovednik Čarls Stenli opisuje koliko je bitno negovati prijemčivost za Božji glas u onome što on naziva „prebacivanjem u stanje nezaokupljenosti“. On kaže: „Duh Sveti . . . ne govori da bi preneo informaciju. On govori da bi dobio odgovor. A kada naš dnevni red zaokuplja tako veliki deo naše pažnje, On zna da je gubljenje vremena predlagati nam bilo šta drugo. U tom slučaju, On obično čuti i čeka da postanemo dovoljno 'nezaokupljeni' da bismo Ga čuli i eventualno poslušali.“ – Charles Stanly, *The Wonderful Spirit-Filled Life*, (Nashville, TN: Thomas Nelson Publishers, 1992), pp. 179, 180.

Šta mislite, šta Stenli podrazumeva pod tim „dovoljno nezaokupljeni“? Kada razmišljate o svojoj otvorenosti prema Bogu, šta je to što vas često sprečava da budete „dovoljno nezaokupljeni da biste Ga čuli i eventualno poslušali“? Šta treba da preduzmete u svom životu da biste negovali prijemčivost za Božji glas i odlučnost da budete poslušni Njegovim zahtevima?

OSLANJANJE NA SEBE

Kada je Eva zgrešila u Edemskom vrtu, to nije bilo samo zato što je sumnjala u Božju reč. U središtu problema bilo je njeno uverenje da ima dovoljno mudrosti da sama odluči šta je dobro i ispravno. Verovala je u sopstveni sud. Međutim, kada se oslanjamo na sopstveno rasuđivanje, a ne na Božju Reč, postajemo otvoreni za sve vrste problema.

Izveštaj o caru Saulu opisuje korake ka takvom pogubnom samopouzdanju, i tragediju koja je ubrzo potom usledila. Samuilo je pomazao Saula za cara po Božjoj volji (1. Samuilova 10,1). A onda mu je dao konkretna uputstva (1. Samuilova 10,8). Međutim Saul nije poslušao.

Pročitajte nastavak događaja u tekstu 1. Samuilova 13,1-14. Šta je Saul učinio što je dovelo do njegovog pada?

Tri koraka su izvela Saula na put samopouzdanja ubrzo nakon što je postao car. Problem je što nijedan od tih koraka sam po sebi nije bio tako loš. Ipak, oni su sadržavali seme tragedije, jer je svaki od njih preduzet nezavisno od Boga. Obratite pažnju na sled događaja koji su doveli do Saulovog pada.

1. Saul kaže: „Vidjeh“ – raštrkanost svojih trupa i Samuilovo odsustvo (1. Samuilova 13,11). Saul je bio pod pritiskom, pa je samostalno, na osnovu onoga što je video sopstvenim očima, procenio šta se dešava.
2. Saul prelazi sa „vidjeh“ na „rekoħ“ – da će ih Filisteji pobediti (1. Samuilova 13,12). Ono što je sopstvenim očima video oblikovalo je ono što je rekao, ili pretpostavio, o datoj situaciji.
3. Saul prelazi sa „rekoħ“ na „usudih se“ – da prinese žrtvu (1. Samuilova 13,12). To što je Saul pomislio oblikovalo je njegova osećanja.

Svi mi to i sami činimo: oslanjamo se na sopstveni vid, što nas navodi da se oslonimo na sopstveno rasuđivanje, što nas opet navodi da se oslonimo na sopstvena osećanja. I onda postupamo u skladu s tim osećanjima.

Šta mislite, zašto je Saulu bilo tako lako da sledi sopstveni sud, dok su mu jasna Božja uputstva još uvek odzvanjala u ušima? Ako smo svesni svoje slabosti i nesavršenosti svog znanja, zašto i dalje pokušavamo da se oslonimo na sebe? Šta da preduzmemo kako bismo naučili da se više oslanjamo na Gospodnje zapovesti nego na sebe same?

ZAMENE

Kao što smo juče videli, potčinjavanje Božjoj volji može biti potkopano ako se oslanjamo na sopstvenu snagu. Isto tako je moguće osloniti se na neke druge zamene za Boga. Neki ljudi, kad se osećaju depresivno, odlaze da kupe nešto što će ih usrećiti. Neki koji se osećaju neadekvatno, jure za slavom. Neki opet, koji imaju poteškoća sa svojim supružnikom, traže nekog drugog da im pruži intimnost i uzbuđenje.

Mnogo toga za čim posežemo zaista može da ublaži pritisak, ali ne mora nužno da reši problem, niti da nas nauči kako da se sledeći put uspešnije nosimo sa situacijom. To bismo mogli da postignemo samo uz Božju natprirodnu pomoć. Problem je što mnogo puta zavisimo od zamene za Boga pre nego od samog Boga.

Evo nekih zamena koje nam mogu poslužiti umesto Boga:

1. Oslanjanje na ljudsku logiku ili prošla iskustva onda kad nam je potrebno sveže božansko otkrivenje.
2. Potiskivanje problema iz našeg uma onda kad su nam potrebna božanska rešenja.
3. Bežanje od stvarnosti i izbegavanje Boga onda kad nam je potrebna zajednica s Njim radi primanja božanske sile.

Prorok Zaharija nam pomaže da se usredsredimo na ono što je zaista bitno kada se nađemo u iskušenju da koristimo zamene. Posle mnogo godina odsustva, prognanici su se konačno vratili iz Vavilona, i odmah počeli da obnavljaju hram. Međutim, naišli su na snažno protivljenje (nešto od pozadine svega toga može se naći u tekstu Jezdra 4-6). Zato je Zaharija došao sa porukom ohrabrenja Zorovavelju koji je vodio delo.

Pročitajte tu poruku u tekstu Zaharija 4. Šta Bog hoće da kaže u stihu Zaharija 4,6? Kako bi Sveti Duh mogao da utiče na dovršenje jednog građevinskog projekta? Čemu nas to uči kad je reč o odnosu između Svetog Duha i praktičnih stvari koje radimo?

Bog nije sprečio protivljenje obnovi hrama, niti je poštedeo Zorovavelja stresa zbog suočavanja s tim. Isto tako, Bog ni nas neće uvek zaštititi od protivljenja. Međutim, kada do njega dođe, Bog to može da iskoristi kao sredstvo pomoću kojeg nas uči da se oslonimo na Njega.

Kada se nadete pod stresom, koja je vaša prva reakcija? Hrana? Televizija? Molitva? Pokoravanje Bogu? Šta vaš odgovor govori o vama samima i onome što bi trebalo da naučite ili promenite?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Stvaranje, patrijarsi i proroci* od Elen G. Vajt, pročitajte poglavlja pod naslovom: „Ilije i njegovi sinovi“, str. 575-580 (original) i „Saulova drskost“, str. 616-626 (original).

Povinovanje Božjoj volji moguće je tek onda kad umremo sopstvenim željama i ambicijama. To utire put za istinsko služenje drugima. Ne možemo živeti za Boga ako ne prinesemo sebe na žrtvu, i ako nismo stalno prijemčivi za Božji glas. Da bismo svoju volju zaista potčinili volji našeg Oca, moramo biti svesni koliko je opasno oslanjati se na sebe ili na zamene za Božju Reč i silu. Budući da je povinovanje Božjoj volji u samom središtu hristolikog života, Bog će možda dopustiti da nas zadese nevolje kako bismo naučili da se oslanjamo na Njega.

„Ilijev propust je jasno predočen svakom ocu i majci u zemlji. Kao rezultat svoje neposvećene naklonosti i nespremnosti da izvrši neprijatnu dužnost, on je požnjeo žetvu bezakonja sa svojim pokvarenim sinovima. I deca koja su činila zlo, i roditelj koji je to dopustio bili su krivi pred Bogom, i On nije hteo da prihvati nikakvu žrtvu ni prinos za njihov prestup.“ – Ellen G. White, *Child Guidance*, p. 276.

PITANJA ZA RAZMIŠLJANJE:

1. Razgovarajte u razredu o neverovatnoj poniznosti koju je Božji Sin pokazao kada je došao na zemlju kao ljudsko biće da umre za naše grehe. Kako nam to svima pokazuje šta znači samopožrtvovanje i samoodricanje za dobro drugih? Mada ne možemo učiniti ništa slično onome što je Isus uradio, princip je tu i trebalo bi uvek da nam bude pred očima. Na koje načine možemo, u svom domenu, oponašati takvu vrstu pokornosti i samopožrtvovanja kakvu nam je Isus pokazao na krstu?
2. Pomisao da treba da se pokore Bogu ne znajući šta će se sledeće dogoditi, može biti zastrašujuća za mnoge ljude. Koji biste savet dali ljudima koji se više oslanjaju na sebe nego na Boga? Šta biste mogli da im kažete što bi im pomoglo da otklone strah zbog toga što ne poznaju, i ne mogu da kontrolišu budućnost?
3. Kao razred, provedite neko vreme u molitvi za ljude koje poznajete, a koji imaju poteškoća da se povinuju Božjoj volji – da im Bog pruži jasan uvid u to da je poverenje u Njegovu volju jedini put do trajnog mira. U isto vreme, šta biste praktično mogli da učinite za te ljude kako biste ih uverili da se slobodno mogu predati Bogu i da je Njegov put najbolji? Drugim rečima, na koji način bi Bog mogao vas da upotrebi kako bi drugima omogućio da saznaju za Njegovu ljubav i spremnost da se stara o njima?

HRISTOS U PEĆI NEVOLJE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Luka 2,7.22-24; Matej 2,1-18; Jovan 8,58.59; Luka 22,41-44; Matej 27,51.52; Rimljanima 6,23; Titu 1,2.

Tekst za pamćenje: „A oko devetoga sahatu povika Isus iza glasa govoreći: Ili! Ili! Lama savahtani? To jest: Bože moj! Bože moj! Zašto si me ostavio?“ (Matej 27,46).

Kad god se osvrnemo na problem patnje, postavlja se pitanje: Kako su greh i patnja uopšte nastali? Zahvaljujući božanskom otkrivenju imamo dobar odgovor: Nastali su zato što su slobodna bića zloupotrebila slobodu koju im je Bog dao. To nas dovodi do sledećeg pitanja: da li je Bog unapred znao da će ta bića pasti? Da, ali je očigledno mislio da je to, kao što je K. S. Luis pisao, „vredno rizika“.

Vredno rizika? Za koga? Za nas, dok Bog udobno sedi na nebu na svom prestolu? Ne baš. Sloboda svih Njegovih inteligentnih stvorenja bila je toliko sveta Bogu da je On, umesto da nam uskrati slobodu, radije izabrao da sam ponese teret patnje izazvane našom zloupotrebom te slobode. Tu patnju vidimo u životu i smrti Isusa Hrista, koji je stradanjem u ljudskom telu uspostavio vezu između neba i zemlje koja će trajati kroz svu večnost.

Kratak pregled pouke za ovu sedmicu: Šta je Hristos pretrpeo radi nas? Šta možemo naučiti na osnovu Njegovog stradanja?

RANI DANI

Sveto pismo nam pruža malo informacija o Isusovim ranim godinama. Međutim, jedan manji broj stihova ipak nam govori nešto o uslovima koji su vladali i stanju sveta na koji je Spasitelj došao.

Pročitajte sledeće tekstove: Luka 2,7.22-24 (vidite takođe i 3. Mojsijeva 12,6-8) i Matej 2,1-18. Šta u ovim stihovima vidimo što nam ukazuje na uslove života s kojima se Isus suočavao od samog početka?

Naravno, Isus nije bio prvi čovek koji je živio u siromaštvu i suočavao se, još od malih nogu, sa onima koji su hteli da ga ubiju. Postoji, međutim, još jedan element koji nam pomaže da razumemo jedinstvenost onoga što je Hristos trpeo od najranijeg uzrasta.

Pročitajte tekst Jovan 1,46. Koji se element tu dodaje što nam pomaže da shvatimo s kakvim se iskušenjima mladi Isus suočavao?

Sa izuzetkom Adama i Eve iz perioda pre pada, Isus je bio jedina bezgrešna osoba koja je ikada živela na zemlji. On je u svojoj čistoti, u svojoj bezgrešnosti, uronio u svet greha. Kakvo je mučenje, još od detinjstva, moralo biti za Njega to što je Njegova čista duša neprestano bila u kontaktu sa grehom. Čak i mi sami, koji smo u velikoj meri oguglali na greh, uglavnom izbegavamo da se izložimo gresima i zlu koje smatramo posebno odbojnim. Zamislite kako je moralo biti Hristu, čija je duša bila čista, koji ni u najmanjoj meri nije bio ukaljan grehom. Razmislite o oštrom kontrastu koji je, u tom pogledu, postojao između Njega i ljudi iz Njegovog okruženja. To mora da je bilo izuzetno bolno za Njega.

Zapitajte se: „Koliko sam osetljiv na grehe koji postoje svuda oko mene? Da li mi smetaju, ili sam oguglao na njih?“ Ako ste oguglali na njih, da li je to možda zbog onoga što čitate, gledate ili čak i radite? **Razmislite** o tome.

PREZREN I ODBAČEN OD LJUDI

Pročitajte sledeće stihove imajući sve vreme na umu činjenicu da je Isus bio božansko biće, Stvoritelj neba i zemlje, i da je došao da prinese sebe na žrtvu za grehe celog sveta: Matej 12,22-24; Luka 4,21-30; Jovan 8,58.59. Kako nam ti stihovi pomažu da razumemo patnje s kojima se Isus suočavao ovde na zemlji?

Bilo od strane vođa ili čak i običnih ljudi, Isusov život, dela i učenja stalno su bili pogrešno shvaćeni, što je dovelo do toga da Ga odbace i zamrže upravo oni koje je došao da spase. U izvesnom smislu, to je kao kad roditelj vidi da je njegovom svojevoljom detetu potrebna pomoć, ali i pored toga što je spreman da učini sve za to dete, ono ga prezire, i time nipodaštava i odbija verovatno jedinu osobu koja može da ga izbavi od potpune propasti. To je ono sa čime se Isus suočavao dok je bio ovde na zemlji. Koliko je to moralo biti bolno za Njega!

Pročitajte tekst Matej 23,37. Šta nam on kaže o tome kako se Hristos osećao zbog tog odbacivanja? Dok čitate o tome, zapitajte se i sami: „Da li se On osećao loše zbog sebe (kao što se mi često osećamo kad naiđemo na odbijanje), ili je to bilo iz nekog drugog razloga?“ Ako je bilo iz nekog drugog razloga, koji bi to onda razlog bio?

Svi smo osetili žalac odbačenosti i odbijanja, a naš bol zbog toga je, u nekim prilikama, bio možda čak i sličan Hristovom, u smislu da je bio nesebičan. Trpeli smo bol, ne zato što smo bili odbijeni, već zbog posledica koje je to imalo po onoga ko nas je odbio (možda neko do koga nam je stalo, a ko odbija da prihvati spasenje u Hristu). A zamislite tek kako se osećao Isus, koji je bio potpuno svestan sa čime će morati da se suoči da bi spasio ljude, i istovremeno potpuno svestan kakve će biti posledice njihovog odbacivanja. „Upravo zbog svoje nevinosti On /Hristos/ je tako snažno osećao napade sotone.“ – Ellen G. White, *Selected Messages*, book 3, p. 129.

Šta možete naučiti od Hrista što će vam pomoći da se bolje nosite sa bolom odbijanja i odbacivanja? Šta vam Njegov primer pokazuje? Kako možete to da primenite na svoj život?

ISUS U GETSIMANIJI

„I reče im: žalosna je duša moja do smrti; počekajte ovdje, i stražite“ (Marko 14,34).

Šta god da je Isus trpeo tokom 33 godine svog života na zemlji, to nije bilo ništa u poređenju sa onim sa čim se suočio u poslednjim časovima pre krsta. Plan o Isusovoj smrti kao žrtvi pomirenja za grehe sveta, postojao je od pamtiveka (Efescima 1,1-4; 2. Timotiju 1,8.9; Titu 1,1.2). A sada se upravo sve to dešavalo.

Šta nam sledeći stihovi govore o Hristovom stradanju u Getsimaniji? Matej 26,39; Marko 14,33-36; Luka 22,41-44.

„Otišao je malo dalje od njih, ne tako daleko da Ga ne bi mogli videti i čuti i pao ničice na tlo. Osećao je da Ga je greh odvojio od Njegovog Oca. Ponor je bio tako širok, tako mračan, tako dubok da je Njegov duh uzdrhtao pred njim. Nije smeo da upotrebi svoju božansku silu da bi izbegao ovu veliku duševnu patnju. Kao čovek morao je da podnese posledice čovekovog greha. Kao čovek morao je da izdrži Očev gnev zbog prestupa.

Hristos je sada bio u položaju u kome se nikada ranije nije nalazio. Njegova patnja najbolje može da se opiše rečima proroka: 'Maču, ustani na pastira mojega i na čoveka druga mojega, govori Gospod nad vojskama' (Zaharija 13,7). Kao Zamena i Jemac za grešnog čoveka, Hristos je patio pod osudom božanske pravde. Uvideo je šta znači pravda. Dotada je bio Posrednik za druge; sada je čeznuo da i sam ima posrednika.“ – Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, str. 686 (original).

Dobro razmislite o onome što je Isus proživljavao u Getsimaniji. Gresi celog sveta već su počeli da se polažu na Njega. Pokušajte da zamislite kako On mora da se osećao zbog toga. Nijedno ljudsko biće nikada, ni pre ni kasnije, nije bilo pozvano da prođe kroz nešto slično. Šta nam to govori o Božjoj ljubavi prema nama? Kakvu nadu iz toga možete izvući za sebe?

RASPETI BOG

Smrt raspećem bila je jedna od najstrožih kazni koju su Rimljani izricali bilo kome. Smatralo se da je to najgori način umiranja. Bilo je, dakle, zaista strašno da bilo ko bude pogubljen na takav način, a posebno Božji Sin! Isus je, moramo to uvek imati na umu, došao u ljudskom telu poput našeg. Dok je trpeo batinanje, bičevanje, zakucavanje klinova u Njegove ruke i noge, mučnu težinu sopstvenog tela koja je razdirala rane od klinova – fizički bol mora da je bio nepodnošljiv. Bila je to okrutna kazna, čak i za najgore kriminalce. A koliko je tek bilo nepravedno da se Isus, potpuno nevin, suoči s takvom sudbinom.

Pa ipak, kao što znamo, Hristove fizičke muke nisu bile ništa u poređenju sa onim što se zaista dešavalo. Bilo je to nešto mnogo ozbiljnije od pukog ubistva nedužnog čoveka.

Koji su događaji u vezi sa Isusovom smrću pokazali da se dešava nešto mnogo značajnije nego što je većina ljudi tada uviđala? Kakav smisao možemo naći u svakom od tih događaja, što nam pomaže da otkrijemo šta se tu zapravo dogodilo?

Matej 27,45 _____

Matej 27,51.52 _____

Marko 15,38 _____

Jasno je da se tu zbivalo nešto mnogo strašnije od same smrti nevinog čoveka, ma koliko ona bila nepravedna. Prema Svetom pismu, Božji gnev protiv greha, našeg greha, izlio se na Isusa. Isus je na krstu pretrpeo pravedni Božji gnev protiv greha – grehova celog sveta. Prema tome, Isus je trpeo nešto mnogo dublje, mračnije i bolnije nego što je bilo koje ljudsko biće ikada moglo da spozna ili doživi.

Dok se suočavate sa svojim svakodnevnim borbama, kakvu nadu i utehu možete crpeti iz činjenice da je Hristos stradao na krstu radi vas?

BOG KOJI STRADA

Mogli bismo već i da se naviknemo na to – sve dok smo ovde, na ovom svetu, patićemo. To je naša sudbina kao palih stvorenja. Nigde u Bibliji nije nam obećano ništa drugačije. Naprotiv...

Šta nam sledeći stihovi govore na temu o kojoj je reč? Dela 14,22; Filibljanima 1,29; 2. Timotiju 3,12.

Ipak, postoje dve pojedinosti koje bi, usred naših patnji, trebalo da imamo na umu.

Prvo, Hristos, naš Gospod, stradao je mnogo gore nego što bi bilo ko od nas uopšte to mogao. Na krstu, On „bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se“ (Isaija 53,4). Ono što smo mi iskusili samo kao pojedinci, On je pretrpeo odjednom za sve nas. On koji je bio bezgrešan, bio je „nas radi“ učinjen „griehom“ (2. Korinćanima 5,21), i stradao je na način koji mi, kao grešna stvorenja, ne možemo ni da zamislamo.

I drugo, dok patimo, treba da se setimo koji je bio ishod Hristovog stradanja, odnosno šta nam je obećano na osnovu onoga što je Hristos učinio za nas.

Pročitajte sledeće stihove: Jovan 10,28; Rimljanima 6,23; Titu 1,2 i 1. Jovanova 2,25. Šta nam je tu obećano?

Kakve god da su patnje koje ovde trpimo, zahvaljujući Isusu, zahvaljujući tome što je On sam podneo kaznu za naš greh, zahvaljujući velikom daru evanđelja – da u Isusu već sada, na osnovu vere, možemo stajati savršeni – imamo obećanje večnog života. Imamo obećanje da je zbog onoga što je Hristos učinio, zbog punine i potpunosti Njegovog savršenog života i Njegove savršene žrtve, naše postojanje ovde, puno bola, razočaranja i gubitaka, ipak samo trenutak, bljesak koji dođe i prođe, za razliku od večnosti koja nas čeka, večnosti na novom nebu i novoj zemlji na kojoj nema greha, patnje i smrti. A sve nam je to obećano i obezbeđeno samo zbog Hrista i muka kroz koje je prošao da bi jednog dana, uskoro, video „trud duše svoje“ i nasitio se (Isaija 53,11).

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Čežnja vekova* od Elen G. Vajt, pročitajte sledeća poglavlja: „Getsimanija“, str. 685-697 (original), i „Golgota“, str. 741-757 (original).

„Tri puta je izustio tu molitvu. Tri puta je ljudska priroda ustuknula pred poslednjom, najvećom žrtvom. Ali tada se pred Otkupiteljem sveta pojavila istorija ljudskog roda. Video je da će prekršitelji Zakona morati da poginu ako budu prepušteni sami sebi. Video je čovekovu bespomoćnost. Video je silu greha. Sagledao je zlu sudbinu koja ga očekuje i doneo odluku: Spašće čoveka ma koliko Ga to koštalo. Prihvatio je svoje krštenje krvlju, da bi kroz Njega milioni onih koji su osuđeni na smrt, mogli dobiti večni život. Napustio je nebeske dvorove u kojima je sve čisto, srećno i slavno, da bi spasao jednu izgublenu ovcu, jedan svet koji je pao usled prestupa. On neće napustiti svoju misiju. Postaćе žrtva pomirenja za ljudski rod koji je odlučio da zgreši. Njegova molitva sada odiše poslušnošću: 'Ako me ova čaša ne može mimoći da je ne ispijem, neka bude Tvoja volja.'“ – Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, str. 690, 693 (original).

PITANJA ZA RAZMIŠLJANJE:

1. Kako nam to saznanje da je Bog, u ličnosti Isusa Hrista, stradao više nego što bi iko od nas ikada mogao, pomaže kada i sami stradamo? Koliko bi trebalo da nam znači to što je Hristos stradao radi nas? Kakvu utehu možemo crpeti iz te neverovatne istine? Dok razmišljate o svom odgovoru, imajte na umu sledeću izjavu Elen G. Vajt: „Sva patnja nastala kao posledica greha izlila se u grudi bezgrešnog Sina Božjeg.“ – *Selected Messages*, book 3, p. 129.
2. Osvrnite se zajedno, kao razred, na Hristove patnje koje smo razmatrali u pouci za ovu sedmicu. S kakvim mukama se Hristos suočio? U čemu su one slične našim, a u čemu se razlikuju? Šta možemo naučiti iz toga kako se On nosio s tim izazovima, što bi moglo da nam pomogne kad se i sami nađemo usred iskušenja?
3. Koja su vaša omiljena biblijska obećanja – obećanja kojih se možete držati kad vas obuzmu tuga i bol? Zapišite ih, pozivajte se na njih i razgovarajte o njima u razredu.
4. Napišite ukratko siže ove pouke, naglašavajući nekoliko glavnih zaključaka do kojih ste došli u toku tromesečja. Na koja pitanja ste dobili odgovor, a koja su i dalje ostala nerešena? Kako možemo pomoći jedni drugima da prevaziđemo ono što nas još uvek u velikoj meri zbuñuje i muči?

Nemojte gajiti svetu oholost

1. P Matej 18,5–10. Nemojte gajiti svetu oholost
 2. S Matej 18,15–17. Dakle, uvređeni ste!

Čovek sa pravim pitanjem

3. N Matej 18,21. Petrov pokušaj da iskaže šta je uzvišenost
 4. P Matej 18,22. Granice praštanja, prvi deo
 5. U Matej 18,23–27. Granice praštanja, drugi deo
 6. S Matej 18,28–30. Granice praštanja, treći deo
 7. Č Matej 18,31–35. Granice praštanja, još jednom drugi deo
 8. P Matej 19,3–6. Isus o braku
 9. S Marko 10,17.18. Čovek sa pravim pitanjem

Sporedna pouka o bogatstvu

10. N Marko 10,17–19. Isus daje „ispravan“ odgovor
 11. P Marko 10,20–22. Isus daje „stvaran“ odgovor
 12. U Matej 19, 21.22. Sporedna pouka o bogatstvu
 13. S Matej 19,23–26. Čovekove nemogućnosti = Božje mogućnosti
 14. Č Matej 19,27–29. Još jedno Petrovo bremenito pitanje
 15. P Matej 20,8–11. Neprijatna priča
 16. S Matej 20,16. Neprijatne priče su namenjene onima koji su poput Petra

Druga strana blagog Isusa

17. N Matej 20,18.19. Još o tome šta učenici treba da čuju
 18. P Matej 20,20.21. Rasprava o tome ko je prvi
 19. U Matej 20,25–28. Pravi najviši položaj
 20. S Jovan 11,39–44. Početak kraja
 21. Č Matej 21,6–11. Javna mesijanska izjava
 22. P Matej 21,12.13. Javna izjava postaje javni izazov
 23. S Matej 21,18.19. Druga strana blagog Isusa

Vreme ističe!

24. N Matej 21,23–25. Vlasti u sukobu
 25. P Matej 21,28–31. Prva priča koja dovodi do sučeljavanja
 26. U Matej 21,33–40. Druga priča koja dovodi do sučeljavanja
 27. S Matej 22,1–12. Treća priča koja dovodi do sučeljavanja
 28. Č Matej 22,15–21. Sučeljavanje je dvosmerna ulica: prvi deo
 29. P Matej 22,23–29. Sučeljavanje je dvosmerna ulica: drugi deo
 30. S Matej 22,34–37. Sučeljavanje je dvosmerna ulica: treći deo

Prevazilaženje sukoba

31. N Matej 22,39.40. Prevazilaženje sukoba

Poslednji poziv na buđenje

1. P	Matej 22,41–46.	Hristovo pitanje koje je ostalo bez odgovora
2. U	Psalam 110,1.	Sporedna puka o mesijanstvu
3. S	Matej 23,1–5.	Poslednji poziv na buđenje
4. Č	Matej 23,15–24.	Pogrešni načini „da se igramo crkve“
5. P	Matej 23,33–39.	Isusova „čvrsta ljubav“
6. S	Matej 24,1–3.	Predstavljanje Drugog dolaska

Pouke koje možemo naučiti od smokve

7. N	Matej 24,3.	Sporedna pouka o Drugom dolasku
8. P	Matej 24,5–8.	Uloga znakova
9. U	Matej 24,14–30.	Još o znacima
10. S	Matej 24,15–22.	Znak Jerusalima: prvi deo
11. Č	Luka 21,20–24.	Znak Jerusalima: drugi deo
12. P	Matej 24,32–39.	Pouke koje možemo naučiti od smokve
13. S	Marko 13,26.27.	Sporedna pouka o Drugom dolasku

Radimo dok čekamo i stražimo

14. N	Matej 24,42–44.	Stražite za Hristov dolazak
15. P	Matej 24,45–51.	Verno čekanje Hristovog dolaska
16. U	Matej 25,1–10.	Pripremite se sada za Hristov dolazak
17. S	Matej 25,14–19.	Radimo dok čekamo i stražimo
18. Č	Matej 25,31–34.	Osnovni posao čecalaca
19. P	Matej 25,34–40.	Izbegnite iznenađenja
20. S	Matej 25,41–45.	Srž prave vere

Poslednja pasha

21. N	Matej 26,1–5.	Poslednje putovanje u Jerusolim
22. P	Matej 26,14–16.	Juda „pomaže“ Isusu
23. U	Matej 26,6–12.	Marijina odluka
24. S	Matej 26,17–19.	Poslednja pasha
25. Č	Jovan 13,3–5.	Napetost u sobi
26. P	Jovan 13,6–10.	Petar prima pouku
27. S	Jovan 13,12–17.	Zanemareni blagoslov

Novo značenje starog simbola

28. N	Matej 26,20–25.	Napetost se pretvara u zaprepašćenost
29. P	Jovan 13,31–33.	Početak „pozdravnog govora“
30. U	Jovan 13,34.35.	Sušтина hrišćanstva po Isusovim rečima
31. S	Matej 26,26–29.	Novo značenje starog simbola

Dobar razlog da se srca ne plaše

1. Č Matej 26,30–35. Dobra vest za zbunjene učenike
2. P Jovan 14,1–3. Dobar razlog da se srca ne plaše
3. S Jovan 14,5,6. Reći zbogom postmodernističkom Isusu

„Pravi“ Čokot

4. N Jovan 14,15. Ljubav prema Isusu
5. P Jovan 14,16.17. Isusov najveći dar za nas
6. U Jovan 14,18–20. Nada uprkos obeshrabrenju
7. S Jovan 14,25–29. Više o Pomoćniku
8. Č Jovan 15,1–4. „Pravi“ Čokot
9. P Jovan 15,5–8. Prava loza
10. S Jovan 15,10–17. Još o pravom rađanju roda

Delovanje duha

11. N Jovan 15,18–21. Negativna strana hodanja sa Isusom
12. P Jovan 15,26. Delovanje Duha
13. U Jovan 16,12–15. Još jedan važan zadatak Duha
14. S Jovan 16,19–33. Isusove poslednje reči upućene učenicima
15. Č Jovan 17,1–5. Hristova uzvišena molitva, prvi deo
16. P Jovan 17,9–19. Hristova uzvišena molitva, drugi deo
17. S Jovan 17,20–26. Hristova uzvišena molitva, treći deo

Borba nad borbama

18. N Matej 26,36–38. Putovanje prema Getsimaniji
19. P Matej 26,39–44. Borba nad borbama
20. U Matej 26,40–46. Spavanje u vreme krize
21. S Matej 26,47–49. Neiskren poljubac
22. Č Matej 26,51.52. Juda nije bio sam
23. P Matej 26,52–56. Isus: miran u odsudnom trenutku
24. S Matej 26,57–65. Suđenje Isusu, prva faza

Suđenje Judi

25. N Matej 26,58–72. Suđenje Petru, prva faza
26. P Matej 26,73–75. Suđenje Petru, druga faza
27. U Matej 27,3–5. Suđenje Judi
28. S Matej 27,1–14. Suđenje Isusu, druga faza
29. Č Matej 27,15–23. Pilatovo suđenje, prva faza
30. P Psalam 89,15. Pilatovo suđenje, druga faza

ČITANJE BIBLIJE REDOM

Jul		Avgust		Septembar	
1. Psalam	115-117	1. Isaija	1-3	1. Jeremija	36-39
2. «	118	2. «	4-6	2. «	40-42
3. «	119, 1-88	3. «	7-9	3. «	43-45
4. «	119, 89-176	4. «	10-13	4. «	46-49
5. «	120-121	5. «	14-17	5. «	50-52
6. «	122-124	6. «	18-20	6. Plač	1-3
7. «	125-127	7. «	21-23	7. «	4-5
8. «	128-130	8. «	24-26	8. Jezekilj	1-4
9. «	131-133	9. «	27-29	9. «	5-7
10. «	134-136	10. «	30-32	10. «	8-10
11. «	137-139	11. «	33-36	11. «	11-12
12. «	140-142	12. «	37-40	12. «	13-15
13. «	143-147	13. «	41-43	13. «	16-18
14. «	148-150	14. «	44-46	14. «	19-21
15. Priče	1-3	15. «	47-49	15. «	22-26
16. «	4-6	16. «	50-52	16. «	27-29
17. «	7-9	17. «	53-55	17. «	30-32
18. «	10-12	18. «	56-59	18. «	33-35
19. «	13-15	19. «	60-62	19. «	36-38
20. «	16-19	20. «	63-66	20. «	39-41
21. «	20-22	21. Jeremija	1-3	21. «	42-44
22. «	23-25	22. «	4-6	22. «	45-48
23. «	26-28	23. «	7-8	23. Danilo	1-4
24. «	29-31	24. «	9-11	24. «	5-8
25. Propovednik	1-3	25. «	12-16	25. «	9-12
26. «	4-6	26. «	17-20	26. Osija	1-3
27. «	7-9	27. «	21-23	27. «	4-6
28. «	10-12	28. «	24-26	28. «	7-9
29. Pesma nad pesmama		29. «	27-29	29. «	10-14
1-3		30. «	30-32	30. Joilo	1-3
30. «	4-6	31. «	33-35		
31. «	7-8				

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Jul	Avgust	Septembar
1. Psalam 1.	1. Psalam 29.	1. Psalam 56.
2. Psalam 2.	2. Psalam 30.	2. Psalam 57.
3. Psalam 3.	3. Psalam 31,1-14.	3. Psalam 58.
4. Psalam 4.	4. Psalam 31,15-24.	4. Psalam 59.
5. Psalam 5.	5. Psalam 32.	5. Psalam 60.
6. Psalam 6.	6. Psalam 33.	6. Psalam 61.
7. Psalam 7.	7. Psalam 34.	7. Psalam 62.
8. Psalam 8.	8. Psalam 35,1-14.	8. Psalam 63.
9. Psalam 9.	9. Psalam 35,15-28.	9. Psalam 64.
10. Psalam 10.	10. Psalam 36.	10. Psalam 65.
11. Psalam 11.	11. Psalam 37,1-19.	11. Psalam 66.
12. Psalam 12.	12. Psalam 37,20-40.	12. Psalam 67.
13. Psalam 13.	13. Psalam 38.	13. Psalam 68.
14. Psalam 14.	14. Psalam 39.	14. Psalam 69,1-16.
15. Psalam 15.	15. Psalam 40.	15. Psalam 69,17-36.
16. Psalam 16.	16. Psalam 41.	16. Psalam 70.
17. Psalam 17.	17. Psalam 42.	17. Psalam 71,1-14.
18. Psalam 18,1-15.	18. Psalam 43.	18. Psalam 71,15-24.
19. Psalam 18,16-30.	19. Psalam 44,1-12.	19. Psalam 72.
20. Psalam 18,31-50.	20. Psalam 44,13-26.	20. Psalam 73,1-15.
21. Psalam 19.	21. Psalam 45.	21. Psalam 73,16-28.
22. Psalam 20.	22. Psalam 46.	22. Psalam 74.
23. Psalam 21.	23. Psalam 47.	23. Psalam 75.
24. Psalam 22,1-15.	24. Psalam 48.	24. Psalam 76.
25. Psalam 22,16-31.	25. Psalam 49.	25. Psalam 77.
26. Psalam 23.	26. Psalam 50.	26. Psalam 78,1-14.
27. Psalam 24.	27. Psalam 51.	27. Psalam 78,15-28.
28. Psalam 25.	28. Psalam 52.	28. Psalam 78,29-42.
29. Psalam 26.	29. Psalam 53.	29. Psalam 78,43-56.
30. Psalam 27.	30. Psalam 54.	30. Psalam 78,57-72.
31. Psalam 28.	31. Psalam 55.	

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U JULU 2022. GODINE

MESTO	DATUM				
	1.	8.	15.	22.	29
Radoviš, Strumica , Đevdelija	20,08	20,06	20,02	19,57	19,49
Kavadarci	20,10	20,08	20,04	19,59	19,51
Veles, Prilep, Bitola	20,12	20,10	20,06	20,01	19,53
Pirot , Vranje, Kumanovo, Skoplje	20,14	20,12	20,08	20,03	19,55
Knjaževac, Niš , Leskovac, Tetovo, Debar	20,16	20,14	20,10	20,05	19,57
Kladovo, Negotin , Zaječar, Priština, Prizren	20,18	20,16	20,12	20,07	19,59
Bor, Paraćin, Kruševac , Kosovska Mitrovica, Đakovica	20,20	20,18	20,14	20,09	20,01
Jagodina , Novi Pazar, Peć	20,22	20,20	20,16	20,11	20,03
Požarevac, Smederevska Palanka, Kragujevac , Čačak, Kraljevo, Berane, Kolašin, Podgorica , Ulcinj	20,24	20,22	20,18	20,13	20,05
Arandelovac, Užice, Bar	20,26	20,24	20,20	20,15	20,07
Vršac, Alibunar, Kovin, Smederevo, Pančevo, Beograd , Valjevo, Pljevlja, Zelenika	20,28	20,26	20,22	20,17	20,09
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Ruma, Šabac, Foča, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,30	20,28	20,24	20,19	20,11
Senta, Bečež, Novi Sad , Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Sarajevo , Mljet	20,32	20,30	20,26	20,21	20,13
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid , Tuzla, Mostar, Metković, Pelješac	20,34	20,32	20,28	20,23	20,15
Subotica , Sombor, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Dobož, Zenica, Hvar, Korčula	20,36	20,34	20,30	20,25	20,17
Beli Manastir , Osijek , Slavonski Brod, Derventa, Jajce, Livno, Brač, Vis	20,38	20,36	20,32	20,27	20,19
Slavonska Požega, Banja Luka , Split	20,40	20,38	20,34	20,29	20,21
Podravska Slatina, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Prijedor , Drvar, Knin, Šibenik	20,42	20,40	20,36	20,31	20,23
Virovitica, Biograd	20,44	20,42	20,38	20,33	20,25
Koprivnica, Bjelovar, Sisak, Bihać, Gospić, Zadar , Dugi Otok	20,46	20,44	20,40	20,35	20,27
Čakovec, Varaždin, Zagreb , Slunj, Pag	20,48	20,46	20,42	20,37	20,29
Murska Sobota, Ormož, Ptuj , Krapina, Karlovac, Rab	20,50	20,48	20,44	20,39	20,31
Maribor , Rogaška Slatina, Celje, Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,52	20,50	20,46	20,41	20,33
Dravograd, Slovenj Gradec, Mežica, Ljubljana , Rijeka, Pula	20,54	20,52	20,48	20,43	20,35
Kranj, Postojna, Koper, Rovinj	20,56	20,54	20,50	20,45	20,37
Jesenice , Kranjska Gora, Gorica	20,58	20,56	20,52	20,47	20,39

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U AVGUSTU 2022. GODINE

MESTO	DATUM			
	5.	12.	19.	26.
Strumica	19,41	19,31	19,20	19,09
Radoviš, Đevđelija	19,43	19,33	19,22	19,11
Pirot , Kavadarci	19,45	19,35	19,24	19,13
Vranje, Kumanovo, Veles, Prilep, Bitola	19,47	19,37	19,26	19,15
Kladovo, Negotin, Zaječar, Knjaževac, Niš , Leskovac, Skoplje , Tetovo, Ohrid	19,49	19,39	19,28	19,17
Bor, Paraćin, Kruševac , Priština, Prizren, Debar	19,51	19,41	19,30	19,19
Jagodina , Kosovska Mitrovica, Đakovica	19,53	19,43	19,32	19,21
Vršac, Kovin, Požarevac, Smederevo, Smederevska Palanka, Kragujevac, Kraljevo, Novi Pazar, Peć	19,55	19,45	19,34	19,23
Alibunar, Pančevo, Beograd , Arandelovac, Čačak, Berane, Kolašin, Podgorica , Ulcinj	19,57	19,47	19,36	19,25
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Valjevo, Užice, Pljevlja, Bar	19,59	19,49	19,38	19,27
Senta, Bečej, Novi Sad , Ruma, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac, Foča, Zelenika	20,01	19,51	19,40	19,29
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid, Bijeljina, Loznica, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,03	19,53	19,42	19,31
Sombor , Dalj, Vukovar, Vinkovci, Tuzla, Sarajevo , Mostar, Metković, Mljet	20,05	19,55	19,44	19,33
Beli Manastir , Osijek , Doboaj, Zenica, Pelješac	20,07	19,57	19,46	19,35
Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa , Jajce, Livno, Brač, Hvar, Korčula	20,09	19,59	19,48	19,37
Virovitica, Podravska Slatina, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Banja Luka , Split, Vis	20,11	20,01	19,50	19,39
Bjelovar, Prijedor, Drvar, Knin, Šibenik	20,13	20,03	19,52	19,41
Koprivnica, Sisak, Bihać, Biograd	20,15	20,05	19,54	19,43
Murska Sobota, Ormož, Čakovec, Varaždin, Zagreb , Slunj, Gospić, Zadar, Dugi Otok	20,17	20,07	19,56	19,45
Maribor , Ptuj , Rogaška Slatina, Krapina, Karlovac, Rab, Pag	20,19	20,09	19,58	19,47
Slovenj Gradec, Celje , Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,21	20,11	20,00	19,49
Dravograd, Mežica, Ljubljana , Postojna, Rijeka	20,23	20,13	20,02	19,51
Jesenice, Kranj, Koper, Rovinj, Pula	20,25	20,15	20,04	19,53
Kranjska Gora , Gorica	20,27	20,17	20,06	19,55

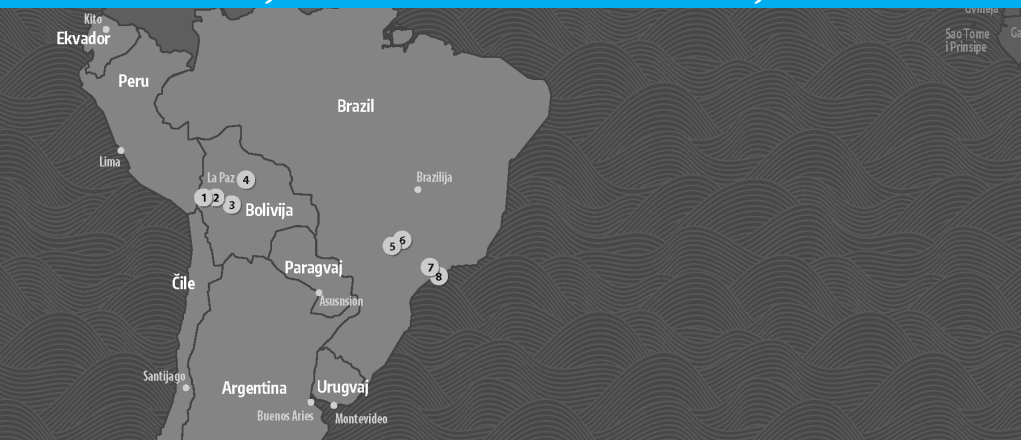
Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U SEPTEMBRU 2022. GODINE

MESTO	DATUM				
	2.	09.	16.	23.	30
Strumica	19,01	18,48	18,35	18,22	18,09
Pirot , Radoviš, Đevđelija	19,03	18,50	18,37	18,24	18,11
Kladovo, Negotin , Zaječar, Knjaževac, Leskovac, Vranje, Kavadarci	19,05	18,52	18,39	18,26	18,13
Bor, Niš , Kumanovo, Skoplje, Veles, Prilep, Bitola	19,07	18,54	18,41	18,28	18,15
Vršac, Požarevac, Jagodina , Paraćin, Kruševac, Priština, Tetovo, Ohrid	19,09	18,56	18,43	18,30	18,17
Alibunar, Pančevo, Kovin, Smederevo, Smederevska Palanka, Arandelovac, Kragujevac , Kraljevo, Novi Pazar, Đakovica, Kosovska Mitrovica, Prizren, Debar	19,11	18,58	18,45	18,32	18,19
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin, Beograd , Čačak, Peć	19,13	19,00	18,47	18,34	18,21
Senta, Bečej, Novi Sad , Ruma, Šabac, Valjevo, Užice, Berane, Kolašin	19,15	19,02	18,49	18,36	18,23
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid, Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Pljevlja, Podgorica , Bar, Ulcinj	19,17	19,04	18,51	18,38	18,25
Sombor , Osijek, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Tuzla, Foča, Zelenika	19,19	19,06	18,53	18,40	18,27
Beli Manastir , Sarajevo , Bileća, Trebinje, Dubrovnik	19,21	19,08	18,55	18,42	18,29
Podravska Slatina, Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa , Doboj, Zenica, Mostar, Metković, Mljet	19,23	19,10	18,57	18,44	18,31
Virovitica, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Banja Luka , Jajce, Pelješac	19,25	19,12	18,59	18,46	18,33
Koprivnica, Bjelovar, Prijedor , Livno, Brač, Hvar, Korčula	19,27	19,14	19,01	18,48	18,35
Murska Sobotica, Ormož, Čakovec, Varaždin , Sisak, Drvar, Knin, Split, Vis	19,29	19,16	19,03	18,50	18,37
Maribor , Ptuj , Rogaška Slatina, Krapina, Zagreb , Slunj, Bihać, Šibenik, Biograd	19,31	19,18	19,05	18,52	18,39
Slovenj Gradec, Celje , Zidani Most, Karlovac, Gospić, Zadar, Dugi Otok	19,33	19,20	19,07	18,54	18,41
Dravograd, Mežica, Crikvenica, Krk, Rab, Pag	19,35	19,22	19,09	18,56	18,43
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Postojna, Rijeka, Cres, Lošinj	19,37	19,24	19,11	18,58	18,45
Kranjska gora, Gorica, Koper, Rovinj, Pula	19,39	19,26	19,13	19,00	18,47

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

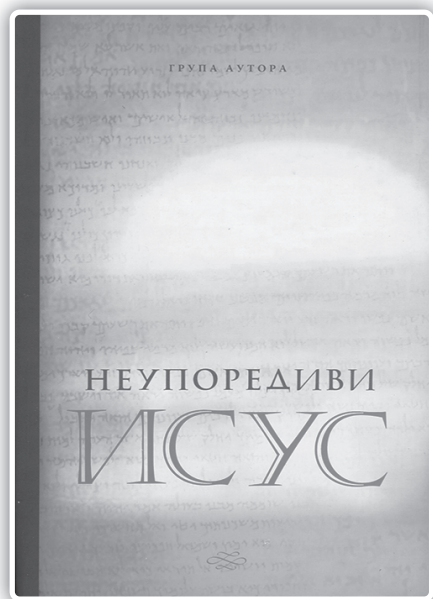
JUŽNA AMERIČKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Argentinska unija	622	429	119.263	45.377.000
Bolivikska unija	481	673	122.738	11.633.000
Centralna brazilska unija	1.239	807	283.337	47.150.395
Čileanska unija	686	309	104.239	19.470.000
Istočna brazilska misija	1.126	1.601	213.472	16.964.966
Ekvadorska misija	308	368	54.332	17.511.000
Severna brazilska misija	1.872	1.524	322.437	17.442.676
Severna peruanska misija	1.424	1.722	213.721	16.418.565
Severoistočna brazilska misija	1.087	1.470	206.830	33.059.297
Severozapadna brazilska misija	1.001	838	169.491	7.598.084
Paragvajska misija	69	90	13.654	7.255.000
Južna brazilska unija	1.226	848	172.350	30.605.684
Južna peruanska misija	1.156	1.467	200.623	16.405.435
Jugoistočna brazilska unija	1.397	1.069	223.162	43.033.609
Urugvajska misija	60	50	7.127	3.531.000
Zapadna centralna brazilska misija	782	762	135.409	15.957.289
Pripojena polja	0	1	8	4.000
UKUPNO	14.536	14.028	2.562.193	349.417.000

PROJEKTI:

1. Nova crkva, El Alto, Bolivija
2. Nova crkva, La Paz, Bolivija
3. Nova crkva, Kočabamba, Bolivija
4. Nova crkva, Trinidad, Bolivija
5. Nova crkva, Ribeirao, Brazil
6. Nova crkva, Brodovski, Brazil
7. Nova crkva, Maua, Brazil
8. Nova crkva, Santos, Brazil

NEUPOPREDIVI ISUS grupa autora

Ko je bio Isus? Da li su izveštaji iz Jevandelja o Njegovom rođenju, životu, smrti i učenjima pouzdani? Zašto je umro? Da li je zaista vaskrsao iz mrtvih? Ima li Isus budućnost? Da li će ponovo doći? Poziva li još uvek sve ljude da služe kao učenici i šta očekuje od njih ako se odazovu?

Ova knjiga bavi se ovim i drugim važnim pitanjima i odgovara na njih. Napisana je za sve ljude koji još veruju da Isus stvara poverenje i unosi smisao i svrhu u ovaj život i život koji će doći.

Knjige možete naručiti na telefon: 011/2458-054 ili na: tippreprod@gmail.com

NOVA KNJIGA!

DETEKTIV ZAK **Misterija crvenog šešira** **Džeri D. Tomas**

»Jeste li ikada gledali kako kokice iskaču u aparatu na topao vazduh? Mala zrna izleću na sve strane, odbijajući se o zidove uređaja i zagrevajući se sve više, dok se ne rasprsnu u bele loptice. Danas se u velikoj meri osećam kao jedna od njih. Ako u ovom automobilu temperatura skoči za još samo pola stepena ili još jednom odskočim i zvekнем glavom, i sam bih mogao da eksplodiram u kokicu. Ako uspem čvrsto da držim svesku i olovku, ispričaću vam priču o Egiptu i nekim neobičnim dešavanjima koja su se tamo odigrala.«

**Nova avantura, nama poznatog dečaka Zaka.
Ovog puta rešava misteriju u Egiptu i Izraelu.**

Knjige možete naručiti na telefon: 011/2458-054 ili na: tippreporod@gmail.com

KUDA POSLE SMRTI?

Šon Bunstra

Ima li išta na svetu što dramatičnije i surovije obesmišljava život od njegove suprotnosti – smrti? Ljudi vole da žive. Najbolje što mogu i umeju. Život je, sam po sebi, lep. Ipak, niko nije umakao starenju. Život ima kraj. To je neminovnost.

Znamo da ćemo umreti, a onda?

Da li nakon smrti idemo na neko bolje mesto?

Da li postoji pakao, mesto večnih muka?

Šta je duša? Da li je duša besmrtna?

Šta o ovim pitanjima govore mitovi drevnih naroda, a šta Biblija?

Knjige možete naručiti na telefon: 011/2458-054 ili na: tippreporod@gmail.com